C:\Users\Plazma\Desktop\Krimi\Gulik\Gulik Robert-Cisarova perla.pdb

PDB Name: Robert_van_Gulik-Císařova_perla
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Císařova perla

Robert van Gulik

OSOBY

HLAVNÍ POSTAVY
Ti Žen-tie, prefekt v Pu-jangu, okrese na Velkém kanálu
CHUNG Liang, jeho osobní pomocník, inspektor prefektury

OSOBY SOUVISEJÍCÍ S "PŘÍPADEM MRTVÉHO BUBENÍKA"
PIEN Ťia, lékař
TUNG Mai
SIA Kuang, potulní studenti

OSOBY SOUVISEJÍCÍ S "PŘÍPADEM ZAVRAŽDĚNÉ OTROKYNĚ"
KOU Jüan-liang zámožný sběratel starožitností
Paní Kouová, Zlatý Lotos, jeho První dáma
Paní Ambra, jeho Druhá dáma, bývalá otrokyně

OSOBY SOUVISEJÍCÍ S "PŘÍPADEM CÍSAŘOVY PERLY"
JANG, majitel velkého starožitnictví
KUANG Min, obchodník léky zhlavního města

JINÍ
ŠENG Pa, starší žebráckého cechu
slečna Viola LIANGOVÁ, majitelka cvičebního sálu. Původní mongolské jméno Altan Ceceg Chatan, "Princezna Zlatý Květ"

1

PŘED OLTÁŘEM BOHYNĚ ŘEKY stál vysoký muž a zapaloval kadidlovou tyčinku.
Strčil ji do bronzové kadidelnice a vzhlédl k nezkalené tváři, která se nad ním vznášela. Sochu v životní velikosti ozařovalo blikavé světlo jediné olejky visící ze začazených krokví nevelké svatyně. Tvář jako by se lehce usmívala.
"Ovšem, proč ty bys neměla být šťastná!" pronesl muž zahořkle. "Nahoře ve svém posvátném háji jsi mi ji vzala právě ve chvíli, kdy jsem se chystal, že tě skropím její krví. Na dnešní večer jsem pro tebe vybral novou oběť, už je k obřadu náležitě připravena. Jenže já tentokrát..."
Zarazil se a úzkostlivě pohlédl na starého kněze v potrhaném hnědém hábitu, který seděl na lavici u vchodu do svatyně. Kněz se právě zadíval ven na říční břeh, pestře vyzdobeným barevnými lampióny, a pak se znovu sklonil ke své modlitební knížce. Osamělý příchozí jeho pozornost ani dost málo neupoutal.
Muž ještě jednou vzhlédl k bohyni.
Dřevo sochy nebylo nabarveno; řezbář dovedně využil jeho jádra, aby zdůraznil dojem řasení na rouchu, které jí splývalo z oblých ramen. Bohyně seděla se zkříženýma nohama na lotosu s bohatým okvětím, jedna ruka jí spočívala v klíně, druhá se vznášela v žehnajícím gestu.
"Jsi tak krásná!" šeptal muž chraplavě. Upíral oči k té nepohnuté tváři nahoře a drmolil: "Řekni mi, proč všechna krása musí být zhoubná? Pokouší člověka, láká ho plachými úsměvy a kradmými pohledy, a pak ho odvrhne. Odvrhne ho s pohrdavým pošklebkem, zlomí ho, a jako přízrak ho ustavičně pronásleduje." Zaťal prsty do hrany oltáře, v rozšířených zornicích se mu zaleskla posedlost maniaka. "Právem se jim zaboří nůž do proradného srdce, když před tebou leží nahé, natažené na oltáři, právem se jejich..."
Náhle se poděšeně odmlčel. Připadalo mu, že kolem perly zářící uprostřed hladkého čela bohyně se zvlnila zlověstná

vráska. Pak ale vydechl úlevou a setřel si z tváře pot. Byl to jen stín mola, který přeletěl kolem olejky.
Úporně stiskl rty, pohlédl znejistěle na sochu a otočil se. Přistoupil k starému knězi, pohrouženému do mumlání modliteb. Položil mu ruku na drobné rameno s vyčnívajícími kostmi.
"Nemohl byste dnes večer nechat projednou tu svou bohyni o samotě?" zeptal se nepřirozeně dobrosrdečným tónem. "Za chvíli se začínají závody dračích člunů. Podívejte se, pod Mramorovým mostem se čluny už řadí!" Nabral z rukávu hrst měďáků a naléhal dál: "Nate, vemte si je a najezte se pořádně tamhle v hostinci!"
Starý muž se na něho podíval unavenýma, zarudlýma očima. Mince si nevzal.
"Nemohu ji tu nechat, pane. Pomstila by se, ona to dovede."
A znovu sklonil svou šedivou hlavu nad modlitební knížku.
Neznámý se proti své vůli zachvěl. Sprostě zaklel, proklouzl kolem kněze a sestupoval po kamenných schodech k silnici, která se vinula po břehu řeky. Musí rychle zpátky do města, aby stihl závěr veslařských závodů.

2

"NA TUHLE ŠESTKU PRÁVĚ ČEKÁM!" řekl soudce Ti spokojeně své První dámě. Ke spletitému vzorku, který se klikatil na čtvercovém stolku, přiložil další dominovou kostku. Z jeho tří žen žádná nic nepodotkla; prohlížely si své kameny. V houstnoucím šeru se očka na dominových kostkách z bambusu jen těžko rozeznala. Soudce se svými třemi manželkami seděl na vyvýšeném můstku na zádi úřední bárky, připoutané poněkud opodál od ostatních člunů stojících jeden za druhým při břehu kanálu. Byl pátý den pátého lunárního měsíce, den každoroční slavnosti Dračích člunů. Hned po poledni se začali obyvatelé Pu-jangu hrnout Jižní branou ven k hlavní tribuně na kanálu, u které později večer měly dračí čluny ukončit závod. Tam také jejich prefekt, soudce Ti, předá ceny soutěžícím posádkám.
Na prefektovi se nežádalo víc, než aby provedl tento akt, avšak Ti se vždycky rád podílel na slavnostech svěřeného mu lidu, a tak si přál být na závodech od samého začátku. Proto se vypravil z města se svitou ve třech palankýnech už hodinu před západem. Usadili se na velké úřední bárce, zakotvené proti hlavní tribuně, a tam se také střídmě nasytili rýží a sladkou polévkou - stejně jako několik tisíc ostatních diváků namačkaných na menších plavidlech podél obou břehů. Po jídle zasedli k dominu a při hře čekali, až vyjde měsíc a veslařské závody začnou. Vzduch byl stále chladnější; nad hladinou se rozléhal zpěv a smích. Na všech člunech a bárkách se rozzářily girlandy lampiónů; jejich živé barvy se odrážely v klidné černé hladině.
Byla to scéna jak z pohádky, ale ti čtyři kolem dominového stolku byli pohrouženi do hry a žádnou zvláštní pozornost okolí nevěnovali. V domě soudce Tia bylo domino oblíbenou hrou, hráli je s vážnou soustředěností a pěstovali složité formy. Teď právě se blížili k závěrečné, rozhodující fázi.
Z kostek, které měla složeny před sebou, si Třetí dáma jednu vybrala. Když ji přisunovala ke kamenům seřazeným na stole, prohodila k dvěma služkám skrčeným u čajového ohřívadla:
"Raději už také rozsviťte lampióny. Sotva vidím na to, co dělám."
"Teď táhnu já!" oznámil soudce Ti. Ale místo toho zvedl znechuceně hlavu, protože na palubu vstoupil jeho starý sluha a blížil se ke stolku. "Co se zas děje? Ukázal se tu znova ten záhadný návštěvník?"
Půlhodinu předtím, když soudce se svými dámami přerušili partii a stáli u zábradlí, aby se těšili scenerií, objevil se na bárce neznámý muž. Když ho však sluha chtěl jít ohlásit, muž oznámil, že si to rozmyslel a že nebude pana prefekta rušit.
"Už se neukázal, Ctihodnosti, je zde teď doktor Pien a pan Kou," pronesl uctivě šedobradý sluha.
"Přiveď je!" řekl Ti a povzdechl si. Pien Ťia a Kou Jüan-liang měli na starosti organizaci závodu dračích člunů. Soudce Ti je znal jen od pohledu, k úzkému kroužku pujangské honorace, s nímž se pravidelně stýkal při své úřední práci, nepatřili. Doktor Pien byl proslulý lékař a majitel velké lékárny, pan Kou byl zámožný sběratel uměleckých předmětů.
"Dlouho se nezdrží," prohodil s chlácholivým úsměvem ke svým třem ženám.
"Hlavně abyste nechali na pokoji naše dominové kostky!" prohodila s nespokojeně našpulenými ústy První dáma.
Všechny tři ženy obrátily své kostky lícní stranou dolů, pak vstaly a odebraly se za zástěnu, která přetínala můstek. Ženy se totiž nesmějí stýkat s muži, kteří nemají žádný vztah k rodině.
Soudce Ti rovněž povstal a pokynutím hlavy odpověděl na hluboké úklony dvou vysokých, honosných měšťanů, kteří vystoupili na palubu. Byli oblečeni do dlouhé letní suknice z tenkého bílého hedvábí a na hlavě měli černé flórové čapky.
"Posaďte se, pánové!" vyzval je soudce přívětivě. "Zřejmě jste mi přišli oznámit, že k závodům je všechno připraveno?"
"Zajisté, vzácný pane!" odpověděl doktor Pien svým suchým hlasem s precizní výslovností. "Právě přicházíme s panem Kouem od Mramorového mostu, je u něho seřazeno všech devět člunů a připraveno k vyplutí."
"Sehnali jste zdatné posádky?" zeptal se ještě soudce, ale pak vykřikl na služku, která na stolku skládala čajové šálky: "Nepřeházej domino!"
Mezitímco soudce rychle obracel kameny v hromádkách opět lícem dolů, doktor Pien odpověděl: "Vzácný pane, lidé projevovali ještě větší nadšení než obvykle. Na každý člun se přihlásilo dvanáct veslařů, dřív než jsme se nadali. Bude to tuhý závod, neboť na člunu s číslem dvě se celá posádka skládá z lodníků z kanálu a ti si umínili, že porazí veslaře z města. S panem Kouem jsme se postarali, aby všichni muži byli jaksepatří pohoštěni jídlem a vínem v hostinci ve vsi Mramorovém mostu. Teď už musí každou chvíli vyrazit."
"Váš člun, doktore Piene, je z nejslibnějších," poznamenal Kou Jüan-liang kysele. "Můj nemá žádné vyhlídky, je příliš

těžký."
"Bude však tvořit historické pozadí, pane Kou," řekl soudce. "Slyšel jsem, že váš člun je přesnou napodobeninou dračích člunů, na nichž jezdili naši předkové."
Hezkým, živým obličejem pana Koua přelétl radostný úsměv. Prohlásil: "Účastním se závodů hlavně proto, že se chci zasloužit, aby byly staré tradice věrně zachovávány."
Soudce Ti přikývl. Věděl, že se Kou celý život věnoval studiu starožitností a zaníceně je sbíral. Soudce napadlo, že bude muset Koua požádat, aby mu někdy ukázal svou sbírku obrazů. Řekl:
"Jsem rád, že to od vás slyším, pane Kou. Slavnost Dračích člunů se koná v tento den od nepamětných dob po celé říši, kde jen je řeka, kanál nebo jezero. Výroční svátky znamenají pro náš pracovitý lid jediné povyražení v jeho každodenní lopotě."
"Jak věří zdejší lidé," podotkl doktor Pien, "ve veslařských závodech má zalíbení Bohyně řeky a odplácí za ně vydatným deštěm rolníkům a hojností ryb rybářům." Mnul si prsty černý knír, který zdůrazňoval bledost jeho podlouhlého, nepohnutého obličeje.
"Za dávných časů se tento svátek ovšem neodbýval tak nevinně," řekl pan Kou. "Tehdy se závody obvykle končily lidskou obětí. Ve svatyni zasvěcené bohyni zabili mladého muže, nazývali ho ‚ženichem bohyně'. Rodina obětovaného to považovala za obzvláštní poctu."
"Naši osvícení panovníci naštěstí zrušili tyto drsné obyčeje už před staletími," poznamenal soudce Ti.
"Lidé se snadno nevzdávají staré víry," pronesl pomalu doktor Pien. "Zdejší obyvatelé doposud uctívají Bohyni řeky, přestože v dnešní době má pro rybolov i pro plavbu mnohem větší význam kanál než řeka. Pamatuji si, že před čtyřmi lety, když se při závodech převrhl člun a jeden muž utonul, pokládal to místní lid za příznivé znamení, slibující bohatou podzimní žeň."
Kou pohlédl na doktora v trapných rozpacích. Odložil šálek, vstal a řekl:
"Dovolí-li Vaše Ctihodnost, odebereme se nyní na hlavní tribunu a dohlédneme, aby bylo všechno připraveno pro udílení cen."
Také doktor Pien povstal. Oba se rozloučili s hlubokými úklonami.
Z prostoru za zástěnou se rychle vynořily všechny tři Tiovy manželky a šly si opět sednout na svá místa u stolku. Třetí dáma se podívala na kameny v hromádkách a prohodila nedočkavě:
"Už jich mnoho nezbývá. Teď padne konečné rozhodnutí!"
Služebné přinesly čerstvý čaj. Zanedlouho byli všichni čtyři znovu pohrouženi do hry. Soudce si zvolna hladil dlouhý černý vous a odhadoval své vyhlídky. Na jeho poslední dominové kostce byla trojka a nula. Trojky všechny už vyšly, ale některá z hráček musí mít ještě dvojitou nulu. Jestliže ta se ukáže, bude mít vyhráno. Pozoroval uzardělé tváře svých manželek a netečně uvažoval, která asi tu kostku má.
Náhle se v blízkosti ozval hlasitý výbuch a po něm následoval ostrý praskot v celých sériích.
"Jsi na řadě," vyzval soudce netrpělivě Druhou dámu, která seděla po jeho pravici. "Začínají odpalovat ohňostroje!"
Žena zaváhala, rukou si přejela lesklý černý účes. Pak položila na stůl dvojitou čtyřku.
"Další!" řekl zklamaně soudce Ti.
"Vyhrávám!" vykřikla vzrušeně Třetí dáma. Vyložila svou poslední kostku, čtyřku s pětkou.
"Blahopřeji!" pronesl soudce. Pak se zeptal: "Která z vás si pro sebe šetřila dvojitou nulu?.Na tu neblahou kostku jsem marně čekal."
"Já ne!" prohlásily První a Druhá dáma a odkryly své kostky.
"To je zvláštní!" řekl soudce nespokojeně. "Na stolku je jen jedna dvojitá nula a v hromádkách také už žádná nezbývá. Kam se ta kostka mohla podít?"
"Asi upadla na podlahu," pravila První dáma.
Dívali se pod stůl, pak si protřepávali šaty. Ale po kostce nebylo ani památky.
"Možná, že ji služebné zapomněly dát do krabice," uvažovala Druhá dáma.
"To je vyloučeno!" namítl jí soudce nevrle. "Než jsme začali hrát, sám jsem vybíral kameny z krabice a počítal jsem je. Pokaždé to dělám."
Nad hlavami jim to zasyčelo a pak se na ně snesl ostrý praskot. Kanál byl ozářen sprškou barevných světel, snášejících se z vybuchlé rakety.
"Podívejte se!" zvolala První dáma. "To je krása!"
Rychle se zvedli a šli si stoupnout k zábradlí. Rakety se teď vznášely do výše na všech stranách a ustavičně praskaly ohňostroje. Pak se v davu diváků rozpoutal mohutný řev. Na obloze se rozlilo bledé stříbřité světlo měsíčního srpku. Teď pod vesnicí Mramorovým mostem vyrážejí závodní čluny, několik mil níže po kanálu. Ještě se několikrát ozval osamocený praskot a potom se už jen rozléhal zmatený halas. Lidé zaujatě diskutovali o sázkách.
"Vsaďme si taky!" řekl soudce Ti rozveseleně. "Každý, i ten nejchudší, si dnes vsadí pár měďáků."
Třetí dáma nadšeně zatleskala.
"Vsadím padesát měďáků na číslo tri," vykřikla. "Aspoň ukážu Bohu štěstěny, že na něj nezapomínám."
"Já vsadím padesát na člun doktora Piena, ten má vyhlídky!" oznámila První dáma.
"A já vsadím padesát na Kouův člun," přidal se soudce Ti. "Věřím v zachovávání tradic."
Chvíli se ještě smáli a žertovali a pak v klidu popili několik šálků čaje.
Pojednou zpozorovali, že diváci na člunech při březích vstávají, natahují krky a sledují hladinu v zátočině kanálu, kde se co chvíli měly vynořit dračí čluny zdolávající poslední úsek své trati. Soudce Ti se i s manželkami vrátil k zábradlí bárky. Začala se jich také zmocňovat napjatá atmosféra netrpělivého očekávání.
Z houfu připoutaných plavidel se oddělily dva sampany. Dopluly doprostřed kanálu v úrovni hlavní tribuny. Tam je

jejich veslaři zakotvili a vykasali velké červené prapory. V člunech byli rozhodčí.
V tu chvíli se v dálce ozvalo víření bubnů. Dračí čluny, dosud neviditelné, se zřejmě blížily k zátočině.
V davu vybuchl řev zmatených výkřiků. Člun číslo devět se objevil v záhybu. Dlouhé štíhlé plavidlo bylo hnáno pažemi dvanácti veslařů, rozsazených po dvou vedle sebe. Všichni máchali mohutně pádly podle taktu velkého bubnu uprostřed člunu. Vysoký, po pás nahý muž se širokými rameny zběsile bil do bubnu dvěma dřevěnými paličkami. Kormidelník, sehnutý nad dlouhou opačinou, křičel na veslaře z plných plic. Proti čnějícímu klounu na přídi, vyřezanému do podoby dračí hlavy s dlouhými rohy a vypoulenýma očima, vystřikovala bílá pěna.
"To je Pienův člun. Vyhrávám!" vykřikla První dáma.
Když se však vynořila jeho záď, znázorňující prohnutý dračí ocas, těsně za ním se objevila příď dalšího člunu; vztyčená dračí tlama s rozevřenými čelistmi jako by se chystala zakousnout do ocasu čísla devět.
"To je číslo dvě, na něm veslují lodníci z kanálu," poznamenal soudce Ti. "Snaží se ze všech sil!"
Bubeník na čísle dvě, sporý, svalnatý muž, tloukl zuřivě do bubnu a přitom neustále povzbuzoval výkřiky mužstvo. Když se čluny přiblížily, dvojka začala dohánět devítku, její dračí hlava byla už v úrovni ocasu prvního člunu. Víření bubnů pro ohlušující ryk diváků nebylo už skoro slyšet.
Do zátočiny vpluly čtyři další čluny, ale těch si již nikdo nevšímal, všechny pohledy visely na dvojce a devítce. Svalnaté paže veslařů z čísla dvě se kmitaly neuvěřitelně rychle, ale proti devítce už víc nezmohly. Oba čluny byly teď docela blízko, soudce Ti mohl rozeznat široce rozesmátou tvář mohutného bubeníka z čísla devět. Do cíle jim nechybělo víc než necelých sto metrů. Rozhodčí sklonili červené praporce, aby vyznačili cílovou čáru.
Pojednou velký bubeník na devítce znehybněl. Palička v pravici se zastavila ve vzduchu. Chvíli to vypadalo, jako by si ji užasle prohlížel, a pak přepadl přes buben. Veslaři za ním zvedli hlavu; dvě pádla se srazila. Člun se naklonil a zpomalil tempo. Čísla devět a dvě proplula pod červenými praporky zároveň, ale dvojka byla o půl délky vpředu.
"Chudák se zhroutil," uvažoval soudce Ti. "Neměli by před tím tolik pít..." Jeho hlas zanikl v ohlušujícím jekotu davu.
Zatímco devítka a dvojka přistávaly na nábřeží pod velkou tribunou, cílovou čarou proplouvalo ostatních sedm člunů, jež pozdravoval hromový řev vzrušených diváků. Na všech stranách vybuchovaly znova ohňostroje.
Soudce zahlédl, jak se k nim blíží velká úřední bárka. Obrátil se ke svým dámám a řekl:
"Jedou pro mne, abych šel předat ceny. Vás teď sluha dopraví domů v palankýnu. Já se vrátím, hned jak bude po ceremonii."
Jeho tři dámy se uklonily a soudce se odebral na dolní palubu. Na můstku na něho už čekali Pien a Kou. Sotva Pien vystoupil na bárku, soudce ho oslovil:
.Je mi líto, doktore Piene, že váš člun nevyhrál. Doufám, že se bubeníkovi nestalo nic vážného."
"Hned se na něj půjdu podívat, vzácný pane. Je to statný chlap, postavíme ho zas na nohy. Ale závod byl nádherný!"
Kou Jüan-liang neřekl nic, jen se neklidně tahal za tenký knírek. Něco se chystal poznamenat, ale rozmyslel si to.
Když vystoupili na nábřeží, pozdravil soudce strážmistr se šesti svými muži. Pien a Kou vedli soudce dál po schodech nahoru na hlavní tribunu. Nahoře ho uvítal inspektor Chung, jeho věrný starý pomocník, a zavedl ho do malé šatny, postavené z bambusových zástěn. Když mu Chung pomáhal do jeho úřední řízy ze zeleného brokátu, prohodil soudce spokojeně:
"Dnes to byla, Chungu, opravdu skvělá podívaná." Posadil si na hlavu křídlatou soudcovskou čapku z černého sametu a ještě se zeptal: "Na prefektuře se doufám nic nepřihodilo?"
"Jen obvyklé vyřizování, Ctihodnosti," odpověděl šedobradý pomocník. "Písaře jsem mohl propustit domů před šestou. Měli velkou radost, že to sem stihnou včas, aby viděli závody."
"V pořádku. Až teď budu mít k divákům proslov, uděláš dobře, když sejdeš na břeh a poptáš se, jak se daří bubeníkovi z čísla devět. Chudák se zhroutil chvíli před tím, než jeho člun dojel k cíli."
Soudce Ti vystoupil nahoru na tribunu.
Dole se tlačil hustý zástup. Na úpatí schůdků seřadili strážníci posádky dračích člunů. Strážmistr zavedl velitele jednotlivých družstev nahoru na tribunu a tam k nim soudce Ti pronesl několik laskavých slov a předal jim balíčky v červeném papíru. V každém byl malý rýžový koláč a nepatrný peněžní obnos.
Potom soudce pronesl krátký proslov, v němž popřál všem obyvatelům štěstí a zdar pro celý zbytek roku. Bouřlivě zdraven davem se vrátil do šatny.
Inspektor Chung už na něho čekal. Oznámil zasmušile:
"Bubeník je mrtev, pane. Úřední ohledač prohlásil, že byl otráven."

3

SOUDCE TI HLEDĚL BEZE SLOVA dolů na nehybnou postavu mrtvého bubeníka. Mrtvolu přinesli do šatny a položili ji na rohož na podlaze. V dřepu se nad ní skláněl soudní ohledač. Závěr závodu sám také sledoval mezi diváky na nábřeží, a hned jak bubeníka snesli z člunu na zem, zběžně ho vyšetřil. Teď se věnoval prohlídce důkladněji. Do úst mu vsunul stříbrnou špachtli.
Doktor Pien, stojící v rohu s Kou Jüan-liangem, přistoupil blíž a pronesl podrážděně:
"Není to než marnění času, Ctihodnosti. Nepochybuji, že dostal srdeční záchvat. Všechny příznaky k tomu poukazují."
"Jen ať to ohledač dokončí!" odsekl soudce Ti. Prohlížel si svalnaté tělo mrtvého muže, zahalené jen bederní rouškou. Jeho tvář byla zkřivená do smrtelné grimasy, avšak pravidelné rysy a hladké široké čelo jako by svědčily pro to, že jde spíš o vzdělance než o příručího z krámu nebo o kuliho - třebaže do posádek člunů se obvykle hlásili převážně tito lidé.

Když se ohledač vzpřímil, soudce se otázal:
"Co vás přivedlo na myšlenku, že ten muž byl otráven? Jak jste slyšel, doktor Pien se domnívá, že zemřel na srdeční mrtvici."
"Kromě příznaků srdečního záchvatu jsou tu, Ctihodnosti, patrné i drobné nafialovělé plošky na špičkách prstů na rukou i nohou, a právě jsem zjistil, že má jazyk oteklý a potažený tmavými skvrnami. Pocházím z jihu a vím, že obyvatelé hor tam připravují pomalu účinkující jed, který vyvolává přesně tyto příznaky. Jakmile jsem spatřil ty skvrny na špičkách prstů, věděl jsem, že ten člověk byl otráven právě tímto jedem."
Doktor Pien se sehnul nad mrtvolu. Ohledač jí doširoka otevřel ústa stříbrnou špachtlí a nechal doktora, aby se podíval dovnitř. Pien přikývl. Řekl soudci zkroušeně:
"Váš ohledač má naprosto pravdu, pane. Mýlil jsem se. Vzpomínám si už, že jsem o tom jedu četl. Pozře-li jej někdo na lačný žaludek, začne účinkovat asi tak po čtvrthodině. Po těžkém jídle se jeho účinek opozdí až asi o hodinu."
"Byl to bubeník na vašem člunu, a proto předpokládám, že to byl váš zaměstnanec?"
"Nikoli, vzácný pane, byl to potulný student; jmenoval se Tung Mai. Tu a tam vypomáhal u mne v lékárně, když přibylo práce."
"Jeho rodina nežije zde v okrese?"
"Už několik let ne. Dřív žil u svých rodičů v dost výstavném dvorci na venkově. Ale jeho otec měl neúspěchy v obchodě a přišel o všechny peníze. Prodal dům a odstěhoval se do svého rodiště někde na severu. Tung Mai zůstal v Pu-jangu, doufal, že se mu podaří jakžtakž uživit, než dokončí studia klasické literatury ve zdejším Konfuciově chrámu, a pak že se vydá za rodiči na sever. Byl to veselý, bezstarostný mládenec a vynikal v tělesných cvičeních. Samozřejmě dobrý rohovník. Všichni moji zaměstnanci ho měli rádi, proto ho také požádali, aby na našem člunu dělal bubeníka."
Lítostivě pohlédl na ležící postavu.
"Tung byl docela šikovný mladík," vmísil se do hovoru pan Kou. "Jeho otec se znamenitě vyznal ve starožitnostech a také Tung Mai dovedl vyslídit kdejaký pěkný kousek."
"Jak jste se s ním seznámil, pane Kou," zeptal se soudce Ti.
"Často ke mně přišel s nějakým starým porcelánem nebo bronzem, který někde lacino nakoupil. Souhlasím s doktorem Pienem, že to byl příjemný mládenec."
"Přesto se kdosi rozhodl, že ho zavraždí," poznamenal soudce suše. "Víte o někom, kdo k němu mohl chovat zášť?"
Doktor Pien se tázavě podíval na pana Koua. Kou pokrčil rameny a doktor odpověděl: "Přesně vzato nevíme, Ctihodnosti. Musím však dodat, že Tung se často stýkal s podivnými lidmi, tuláky a příživníky, kteří navštěvují podřadné rohovnické cvičebny. Možná hádka s nějakým takovým ničemou..." Doktor Pien větu nedokončil.
Pien byl bledý a nervózní. Soudce Ti uvažoval, že jim nenadálá smrt jeho příležitostného zaměstnance zřejmě silně otřásla. Nebo ho možná také vyvedla z míry jeho chybná diagnóza. Zeptal se pana Koua: "Kde ten Tung bydlel?"
"Někde v blízkosti Půlměsícové ulice, vzácný pane, v jihozápadní části města. Přesnou adresu neznám, ale mohu se zeptat jeho přítele Sia Kuanga. Sia je také potulný student a stejně tak i rohovník ze záliby, a také se někdy připlete do obchodů se starožitnostmi. Sia mi jednou řekl, že s Tungem bydlí v podkroví nad nějakým vetešnictvím. Ostatně tu Sia musí někde nedaleko být, slíbil, že pomůže odnést můj člun."
"Dejte toho mladíka přivést!" přikázal soudce ohledači.
"Už se vrátil do města, vzácný pane," poznamenal rychle doktor Pien. "Náhodou jsem ho zahlédl, právě než jsem k vám přišel, mířil k Jižní bráně. V té jeho šeredné jizvě na levé tváři jsem se nemohl zmýlit."
"To je škoda," prohlásil soudce Ti. Všiml si, že Kou Jüan-liang se zřejmě nemůže dočkat, aby už směl jít, a netrpělivě přešlapuje z nohy na nohu. "Nuže, pánové," uzavřel, "tuto záležitost pečlivě prošetřím. Prozatím dbejte na to, aby se nerozšířilo, že byl Tung zavražděn. Vysvětlujte, že šlo o srdeční mrtvici. Oba vás budu očekávat u soudu při sezení zítra ráno. Tyto dva pány, Chungu, vyprovoď laskavě ven a zavolej sem strážmistra."
Když se Pien a Kou rozloučili, řekl soudce ohledači:
"Jsem rád, že se ve svém řemesle vyznáte. Nebýt toho, že jste sem náhodou přišel, byl bych přijal Pienovo vysvětlení a pokládal tu vraždu za přirozenou smrt. Nyní se laskavě vraťte na prefekturu a sepište hlášení o autopsii."
Ohledač se poroučel se spokojeným úsměvem v tváři. Soudce Ti, s rukama složenýma za zády, začal přecházet sem tam. Když se vrátil inspektor Chung se strážmistrem, poručil soudce strážmistrovi: "Přines mi šaty mrtvého!"
"Jsou zrovna tady, vzácný pane." Strážmistr vytáhl zpod stolu uzlík a otevřel jej. "Tyhle kalhoty a opasek měl na sobě, Ctihodnosti, a na nohou tady ty plstěné boty. A tuhle jeho kazajku jsme našli složenou pod bubnem na jeho člunu."
Soudce Ti sáhl do širokého rukávu kazajky a vyndal odtud osobní doklad na jméno Tung Mai, osvědčení, že Tung Mai složil první literární zkoušku, a dva stříbrňáky, zabalené do hedvábného papíru. Všechno zase zastrčil zpátky do rukávu a řekl Chungovi: "Vezmi ty šaty na prefekturu." Strážmistrovi přikázal: "Postarej se, aby tví muži zabalili mrtvého do této rohože a odnesli jej do některé prázdné kobky v našem vězení. Ty sám zajdeš do Tung Maiova obydlí a přivedeš na prefekturu Sia Kuanga. Později večer ho ještě vyslechnu."
Strážmistr šel zavolat strážníky. Inspektor Chung pomáhal soudci z jeho slavnostní řízy a při tom se zeptal:
"Kdo toho studenta mohl zavraždit? Člověk by řekl, že..."
"Zavraždit?" ozval se za jejich zády hluboký hlas. "Slyšel jsem, že jde o nešťastnou náhodu."
Soudce se otočil a už měl na jazyku ostrou odpověď. Ale zarazil se, když ve dveřích spatřil obrovskou mužskou postavu. Byl to Jang, obchodník se starožitnostmi, majitel velkého krámu proti Konfuciově svatyni. Soudce k němu často zašel prohlédnout si jeho zboží. Řekl mu, ale ne nevlídně:
"Skutečně tu jde o vraždu, pane Jangu. Jenomže jsem nucen vás požádat, abyste si to nechal pro sebe."
Obr zvedl huňaté obočí. Měl výrazně modelovaný osmahlý obličej s naježeným knírem a krátce přistřiženým vousem. S vláčným úsměvem, který mu odhaloval bílé rovné zuby, pronesl:

"Podle vašeho přání, vzácný pane. Přišel jsem se podívat, protože rybáři dole na nábřeží tvrdí, že si ho vzala Bílá dáma."
"Co to má znamenat?" zeptal se soudce Ti rozmrzele.
"Venkované tak říkají Bohyni řeky, vzácný pane. Rybáři jsou rádi, že někdo při závodech zemřel, těší se, že letos, když bohyně dostala svůj díl, bude hojnost ryb."
Soudce pokrčil rameny.
"Prozatím necháme vraha v přesvědčení, že náš úřad sdílí lidovou pověru," podotkl.
"Jak byl zavražděn, Ctihodnosti?" Jang vrhl rychlý pohled na ležící tělo a dodal: "Nevidím nikde žádnou krev."
"Chcete-li se dovědět podrobnosti, budete muset přijít zítra ráno k soudnímu jednání," prohlásil soudce Ti stroze.
"Mimochodem, Tung Mai se pletl do starožitnictví, a tak bych očekával, že jste ho musel dobře znát."
Jang jen zavrtěl svou velkou hlavou.
"Věděl jsem o něm. Nikdy jsem se s ním nesetkal. Mám vlastní dodavatelské zdroje. A stálo mě to spoustu potu, než jsem si je sehnal! Znamená to jezdit sem tam po venkově, v úpalu i v dešti, ustavičně slídit po sedlácích, kteří na poli vyhrabou nějaký starý krám. Aspoň se tím udržuji při zdraví a mám slušnou zásobu pěkného, nepodvrženého zboží. Nedávno..."
"Nesetkal jste se snad někdy s Tungovým přítelem, mládencem zvaným Sia Kuang?"
"Nikdy, vzácný pane. Lituji, nemohu vyhovět." Jang stáhl vrásčité čelo. "To jméno mi zní nějak povědomě, ale víc nevím. Nuže, jak jsem právě říkal, nedávno jsem získal v jednom chrámu východně od města starý obraz, který by vás, Ctihodnosti, jistě zajímal. Je zachovalý a já..."
"Co nevidět se zastavím u vás v krámě, pane Jangu. Teď mám naspěch, musím se vrátit na prefektům."
Starožitník se uklonil a odešel.
"S tímhle Jangem si vždycky rád popovídám," prohodil soudce k inspektoru Chungovi. "Ten člověk má na starožitnosti šestý smysl. A také k nim má opravdovou lásku. Jenomže přišel nejvýš nevhod." Posadil si na hlavu malou černou čepičku a s teskným úsměvem pokračoval: "Mí tři pomocníci budou zpátky v Pu-jangu až pozítří, a tak tuto vraždu budeme muset objasnit ve dvou, Chungu!"
"Škoda že Ma Žung a Ťiao Tai si odvedli s sebou na svátky Tao Kana!" pronesl inspektor lítostivě. "Ten mazaný chlap by byl jak stvořený, aby vyřešil takový případ travičství!"
"Nedělej si starosti, nějak už si, Chungu, poradíme. Vyzvednu si teď koně a pojedu do vsi Mramorového Mostu. Někdo dal jed Tung Maiovi do jídla nebo do pití zřejmě v době, kdy tam byly před závody posádky na hostině. Podívám se, jak to tam vypadá. Ty bys jněl zajít do Konfuciova chrámu a promluvit si s pedagogickým ředitelem, starým profesorem Ou-jangem. Vyptej se ho na Tung Maie a také na jeho přítele Sia Kuanga. Profesor je starý ostřílený muž, rád bych věděl, co si myslí o charakteru těch dvou mladíků. Dnes už na mne nemusíš čekat, uvidíme se zítra ráno po snídani u mne v kanceláři."
Když spolu šli po schodech dolů, soudce dodal: "Ještě něco; stav se laskavě u mne v bytě a vyřiď sluhovi, aby oznámil mým paním, že se dnes večer vrátím o něco později."

4

SOUDCE TI SI OD JEDNOHO ZE svých strážníků půjčil koně, vyhoupl se do sedla a vyrazil směrem k jihu. Silnice se hemžila lidmi z končin dál od řeky, kteří se vraceli domů a osamělého jezdce pádícího kolem si ani dost málo nevšímali. Cesta vedla podél kanálu asi tak devět mil. Skupinky mužů a žen stále ještě vysedávaly na břehu, odkud dnes večer přihlížely závodům. Soudce zahnul s koněm do kopců. Po obou stranách cesty se táhly tmavé lesy. Když opět sestoupil do roviny, zahlédl barevná světla pouličních stánků, značící vstup do vsi Mramorového Mostu. Když jel přes vysoký klenutý most, podle něhož vesnice dostala své jméno, spatřil stěžně velkých říčních džunek, připoutaných ke břehu dál vpředu, u soutoku řeky a Velkého kanálu.
Tržiště za mostem se třpytilo stovkami olejových lamp a lampiónů. Kolem bud kroužil hustý dav. Soudce Ti sestoupil a odvedl koně za uzdu ke kováři. Kovář nebyl právě přetížen prací a za pár měďáků byl ochoten vzít si koně na starost. Soudce si ke své spokojenosti všiml, že v něm ten člověk nepoznal prefekta okresu.
Zvolna se procházel mezi lidmi a pátral po místech, která by mohla dávat naději, že se tam dopídí nějaké informace. Pod vysokými stromy na říčním břehu uviděl červeně lakované pilíře malého chrámku. Připojil se k zástupu lidí proudících před jeho vraty. Každý kolemjdoucí utrousil pár měďáků do pokladničky postavené nahoře na schodech do svatyně. Také soudce Ti tam šel přihodit několik mincí a přitom pátravě upíral oči dovnitř. Letitý taoistický kněz, zahalený do odrané hnědé kutny, přiléval oleje do jediné lampy zavěšené nad oltářem. Na oltáři zahlédl sochu Bohyně řeky v životní velikosti, sedící se zkříženýma nohama na lotosovém trůnu. Její přivřené oči jako by hleděly dolů přímo na něho, rty byly lehounce prohnuté do úsměvu.
Jako zapřísáhlý konfucián neměl soudce Ti příliš porozumění pro modlářské lidové kulty. Ale ta krásná usměvavá tvář v něm vzbudila podivný neklid. Vztekle trhl ramenem, sešel ze schodů a pokračoval v cestě. Zanedlouho došel k stánku bradýře. Průčelím stál krámek k řece. Když vstoupil a usedl na nízké sedátko, jeho pohled padl na štíhlou ženu, která se oddělila z davu a právě přicházela k holičské boudě. Byla oblečena do svrchního šatu z černého damašku a dolní část obličeje měla zahalenou černým šálem ovinutým kolem hlavy. Sotva to mohla být prostitutka; její střízlivé oblečení a hrdá chůze jasně svědčily, že jde o osobu lépe postavenou. Sundávaje si čapku, snažil se letmo uhodnout, co v tak pozdní hodině mohlo přivést na tento hlučný trh dámu bez doprovodu. Pak dopodrobna vysvětlil holiči, jak si přeje

upravit vous a licousy.
"Odkudpak, pane, jste k nám asi zavítal?" zeptal se bradýř, sotva začal soudci rozčesávat vous.
"Jsem mistr rohovník ze sousedního okresu," odpověděl soudce. Věděl, v jak velké úctě lid chová mistry rohovníky, už proto, že jsou dík svému povolání nuceni žít asketicky - a také právě oni vzbuzují důvěru a otvírají srdce i ústa. Dodal: "Cestuji do hlavního města, kde hodlám navštívit příbuzné. Dnes večer jste si musel přijít na pěkné peníze, když tak všude kolem je tolik lidí, co se přišlo podívat na závody."
"Abych řek pravdu, nebylo to tak skvělé. To víte, lidi měli jiné věci na starosti, než aby si dali stříhat hlavu. Vidíte tu velkou vinárnu naproti na druhém břehu? Než čluny vyrazily, ctihodní pánové Pien a Kou tam hostili veslaře i se všemi jejich přáteli a příbuznými. No prosím, a řekněte sám, kdo půjde vyhazovat poctivé měďáky k holiči, když se může dostat k pěknému soustu a napít se dosyta, a úplně zadarmo!"
Soudce Ti mu musel dát za pravdu. Koutkem oka pozoroval ženu v černém, jak stojí těsně u zábradlí dělícího holičský krámek od ulice. Možná že to nakonec přece jen je prostitutka a čeká, až bude vycházet, aby ho oslovila. Prohodil k bradýři:
"V té vinárně naproti je vidět jen čtyři číšníky. Ti se asi museli naběhat, než obsloužili všechny ty veslaře! Slyšel jsem, že tentokrát závodilo devět dračích člunů."
"Neměli toho tolik. Vidíte ten stůl vzadu? Na ten postavili šest velkých džbánů s vínem. Každý si z nich mohl nabrat do své misky, kolikrát ho jen napadlo. A na těch dvou stolech po straně byly přichystány studené zákusky. U nich se kdekdo obsloužil sám. A že mám mezi veslaři taky několik zákazníků, řekl jsem si, nikdo nemůže mít nic proti tomu, když se zamíchám mezi hosty, a tak jsem si tam tedy zaskočil. A můžu vám, vážený pane, říct, že se tam častovalo jen tím nejlepším. Ctihodní pánové Pien a Kou, když mají hostit, nekoukají na útratu, to mi věřte! A ani dost málo nejsou nafoukaní, pořád chodili od jednoho k druhému a pro každého našli vlídné slovo. Přejete si mýt hlavu?" Když soudce naznačil, že ne, holič pokračoval: "Vsadil bych se, že lidi od nás z vesnice až do půlnoci nepřestanou pít, i když za to budou muset tentokrát platit sami. Asi už jste slyšel, že při závodech došlo k neštěstí, umřel člověk. Proto se tu všichni tak radují. To víte, když teď ta Bílá dostala svůj díl, bude letos na podzim dobrá úroda!"
"Vy věříte v Bílou dámu?"
"Ale abych tak řek, vážený pane, věřím i nevěřím. Při svém řemesle nejsem závislý na řece ani na polích, a proto si v těchto věcech můžu dovolit mít tak trochu vlastní svobodný názor, však rozumíte. Ale sám od sebe bych ani za nic nevkročil do blízkosti Mandragorového háje nahoře na kopci, to mi můžete věřit, pane!" Ukázal nůžkami směr a dodal: "Tam panuje ona, a já myslím, že člověk nikdy nemá zbytečně hazardovat."
"To si myslím i já, a proto mi přestaňte šermovat těmi nůžkami kolem hlavy, člověče! To bude stačit, děkuji. Kolik vám dlužím?"
Zaplatil pár měďáků, nasadil si čapku a šel.
Žena v černém k němu přistoupila a pronesla úsečně:
"Ráda bych si s vámi promluvila."
Soudce Ti se zarazil a bystře na ni pohlédl. Její kultivovaná výslovnost a sebejisté vystupování potvrdily jeho původní dojem, že skutečně jde o dámu. Rychle pokračovala:
"Před chvílí jsem vás zaslechla, jak říkáte, že jste mistr rohovník. Dnes večer bych pro vás měla práci."
Soudce byl zvědav, co na něm ta zvláštní žena chce. Řekl:
"Jsem právě na cestách, a cestování stojí peníze. Nějaké přilepšení by se mi mohlo hodit."
"Pojďte se mnou!"
Přešla ke kamenným, vesnicky obhroublým sedátkům pod vrbami na břehu a usedla. Soudce Ti si sedl vedle ní. Spustila si závoj a nějakou chvíli na něj pevně upírala své velké třpytivé oči. Byla to pozoruhodně krásná žena. Obličej mandlového tvaru neměla nalíčený; avšak její jemná drobná ústa svítila přirozenou jasnou červení a hladké líce oživoval ruměnec. Odhadoval, že jí může být dvacet let. Když si ho dobře prohlédla, pokračovala:
"Vypadáte na slušného člověka, myslím, že této situace nevyužijete nepatřičným způsobem. V podstatě jde o velmi prostou věc. Slíbila jsem, že se kvůli jistému jednání s kýmsi setkám v opuštěném domě nedaleko Mandragorového háje asi půl hodiny cesty odsud. Ale při ujednávání schůzky jsem si, bláhová, neuvědomila, že v noci po závodech dračích člunů se bude všude kolem potloukat všelijaká lůza. Chci proto, abyste mě k tomu domu doprovodil a chránil mě před lupiči a podobnými darmošlapy. Stačí, když se mnou půjdete až k bráně." Sáhla si do rukávce, vyndala lesklý stříbrňák a poznamenala: "Za tuto drobnou službu vám ráda zaplatím."
Soudce napadlo, že se o tom všem nezbytně musí dovědět víc. A tak rezolutně povstal a chladně odpověděl:
"Jako každý jiný nemám nic proti tomu, přivydělat si snadno peníze. Jsem však mistr rohovník se zavedeným jménem a odmítám mít jakýkoli podíl na tajných schůzkách."
"Jak se opovažujete!" zvolala rozhněvaně. "Říkám vám, že na tom všem není nic pokoutního!"
"Jestliže si ode mne žádáte pomoc, budete mi to muset nejdřív dokázat."
"Posaďte se! Čas kvapí, nezbývá, než abych vám vyhověla. Vaše odmítnutí mluví pro příznivý dojem, který jsem si o vás udělala. Nuže tedy, jsem pověřena, abych dnes večer koupila jistý drahocenný předmět. Cena už byla domluvena, avšak vzhledem k zvláštním okolnostem je nutné, aby jednání proběhlo v tajnosti. Ještě jiní lidé mají zájem o tu věc, a majitel si nemůže dovolit, aby se dověděli, že ji prodává mně. V této chvíli na mne už v řečeném domě čeká. Ten je už léta neobydlený a těžko je možno si představit bezpečnější místo k důvěrnému řízení, při němž jde o značnou peněžní částku."
Soudce Ti pohlédl na její provislý levý rukáv.
"Mám tomu rozumět tak," zeptal se, "že vy, žena a úplně samotná, s sebou nesete v hotovosti celý požadovaný obnos?"

Vyndala z levého rukávu hranatý balíček a beze slova mu ho podala. Když se ujistil, že je nikdo nepozoruje, natrhl v rohu cípek tuhého papíru. Mimoděk se zajíkl. Bylo v něm deset lesklých zlatých prutů, jeden těsně vedle druhého. Vrátil jí balíček se slovy:
"Kdo jste?"
"Vidíte, že vám plně důvěřuji," odpověděla klidně, a ukládala balíček zpátky do rukávce. "A od vás očekávám totéž."
Znovu vyndala stříbrňák a zeptala se: "Ujednáno?"
Soudce přikývl a stříbrňák si vzal. Po rozhovoru s holičem mu bylo jasné, že pátrat ve vsi po stopách Tung Maiova traviče by byla beznadějná námaha. Nazítří bude muset důkladně prozkoumat životní pozadí a známosti zavražděného, má-li objevit nějakou stopu k motivaci zločinu. Nemělo smysl vyšetřovat blíž okolnosti, neboť při hostině ve vinárně kdokoli mohl nasypat oběti jed do jídla či vína. Spíš stálo za to vyzvědět, co má tahle podivná žena za lubem. Jak spolu procházeli tržištěm, prohodil:
"Podle všeho bych si tu měl koupit lucernu."
"Vyznám se na tom pozemku jak ve vlastním domě," řekla netrpělivě.
"Ale já ne, a cestu zpátky si budu muset hledat sám," poznamenal suše soudce. Zastavil se u budky, kde prodávali potřeby do domácnosti, a koupil malou lucerničku z bambusových kolíčků potažených olejovým papírem. Když pak zase šli dál, zeptal se zvědavě: "A jak našel cestu k tomu domu člověk, s kterým se tam máte setkat?"
"Kdysi v tom domě bydlíval. Sám mne pak doprovodí nazpět do vsi - leží-li vám tohle také na srdci."
Mlčky šli dál. Když zahnuli na temnou cestu vedoucí nahoru k lesu, minuli skupinu mladých pobudů, kteří tam dováděli s třemi poběhlicemi. Užuž si začínali s oplzlými poznámkami na účet těch dvou nočních chodců. Ale jakmile zpozorovali mohutnou postavu soudce Tia, okamžitě zmlkli.
O kus dál odbočila žena ze silnice a zamířila na stezku vinoucí se lesem. Potkali dva tuláky, kteří se tam potloukali mezi stromy. Vandráci už na ně začali dorážet, ale hned jak viděli, že si soudce podkasává rukávy sebejistými pohyby zkušeného rohovníka, hbitě se vytratili. Soudce napadlo, že si tu aspoň zaslouží svou mzdu. Nebýt jeho doprovodu, nikdy by ta žena nedošla k cíli bez úhony.
Zanedlouho už nebylo slyšet ani halas z tržiště a ticho přerušovaly jen přízračné skřeky lelka kozodoje. Stezka se klikatila hustým porostem vysokých stromů, jejichž koruny se ve výši proplétaly, takže na zem pokrytou vysokým nánosem uschlého listí proráželo měsíční světlo jen drobnými výkrojky.
Žena se obrátila a ukázala na vysokou sukovitou sosnu.
"Pamatujte si tenhle strom," řekla. "Až se budete vracet, zahnete tudy doleva a pak se držte stále vlevo."
Zamířila na zarostlou pěšinku. Očividně se tu cítila jako doma, soudce však s ní držel krok jen s obtížemi, nechtěl-li zakopnout na té hrbolaté cestě. Aby získal čas aspoň ke kratičkému oddechu, zeptal se:
"Proč se odsud majitelé vystěhovali?"
"Protože si mysleli, že tu straší. Pozemek sousedí s Mandragorovým hájem, a jen si vzpomeňte, co vám říkal ten pitomý holič. Jste zbabělý?"
"Nijak zvlášť."
"Dobrá. Teď už můžete být klidný, jsme skoro na místě."
Ještě kus cesty, který se soudci zdál nekonečný, a žena se zastavila. Položila mu ruku na rameno a ukázala dopředu. Mezi korunami stromů tam už bylo vidět větší světliny; v bledé měsíční záři spatřil bránu s otlučenými cihlami. Z obou stran k ní přiléhala vysoká zeď. Neznámá vystoupila po třech schůdcích k těžkým dvojkřídlým vratům z tlejícího dřeva, otevřela a zašeptala:
.Děkuji vám a sbohem!"
Vklouzla dovnitř.
Soudce Ti se otočil a odcházel. Jakmile však zašel za stromy, zastavil se. Lucernu postavil na zem, zasunul si cípy dlouhé suknice za opasek a vyhrnul si rukávy. Pak sebral lucernu a vracel se k bráně. Musí vypátrat, kde se ta tajemná dvojice sešla, a najít si vhodné místo, odkud by je mohl pozorovat. Půjde-li mezi nimi skutečně o jednání v mezích zákona, bez meškání se vydá nazpět. Jestliže ovšem vyjde najevo něco podezřelého, ozve se, odhalí, kdo je, a bude žádat náležité vysvětlení.
Sotva však vkročil do vrat, poznal, že jeho záměr se nedá provést tak snadno, jak si představoval, neboť venkovský dvorec nebyl postaven podle obvyklého plánu, Místo aby vstoupil na nekrytý přední dvůr, octl se v jakési temné chodbě. Protože nechtěl rozsvěcet lucernu, tápal kupředu podél kamenné, mechem porostlé zdi směrem k chabému světélku, které před ním v dálce blikalo.
Když se proplížil chodbou, vyšel na rozlehlý zpustlý dvůr. Mezi popraskanými kamennými dlaždicemi bujel plevel. Na druhém konci dvora se rozkládala temná hmota hlavního stavení, proti měsíční obloze se rýsovaly hřebeny střech, zčásti propadlých. Přešel dvůr a zastavil se. Připadalo mu, že po své pravici zaslechl nejasný zvuk, přicházející od úzkých vrátek, která snad vedla k východnímu křídlu. Rychle jimi proklouzl a naslouchal. Hlasy vycházely z čtverhranného pavilonu, postaveného na terase asi tak metr vysoké, od něhož ho dělila nevelká obezděná zahrada zarostlá bylím. Zdi i střecha pavilonu nebyly v tak zanedbaném stavu jako ostatní stavení. Dveře v jeho vchodu byly neprodyšně zavřeny a jediné jeho okno zakryto okenicí. Hlasy pronikaly ven naddveřním okénkem. Soudce Ti rychle obhlédl situaci. Venkovní zeď po jeho levici byla jen něco přes metr vysoká, za ní se tyčily vysoké stromy tmavého lesa. Zeď po pravici byla vyšší. Napadlo ho, že by na ni mohl vylézt a odtud otevřeným naddveřním okénkem slyšet a vidět, co se děje uvnitř.
Našel si místo, kde se po vydrolených cihlách dalo celkem snadno vyšplhat. Ale když se už přikrčil nahoře na zdi, měsíc se skryl za mraky a všechno kolem zahalila neproniknutelná temnota. Plížil se k pavilonu, jak jen rychle se odvážil. Slyšel mluvit tu ženu:

"Nic vám neřeknu, dokud se nedovím, co tu děláte."
Ozvala se nadávka a pak lomoz zápolení. Žena vykřikla:
"Říkám vám, abyste se mě nedotýkal!"
V té chvíli se pod jeho vahou vylomil kus zdiva. Zatímco se soudce s obtížemi snažil udržet rovnováhu, masa cihel se řítila do sutin dole na zemi. Když mezi otlučenými cihlami tápal po opoře, aby se spustil dolů, rozlehl se náhle ženský jek. Pak bylo slyšet, jak někdo prudce otvírá dveře, a chvatné kroky. Svezl se do křoví na úpatí zdi a vykřikl:
"Zůstaňte stát na místě, mé stráže jsou rozestaveny okolo domu."
Nic lepšího ho nenapadlo; a zřejmě to nestačilo. Když se vydrápal na nohy, slyšel praskot lámaných větví daleko vepředu, až někde u brány. Uprchlík unikl do lesa.
Soudce pohlédl k pavilonu. Pootevřenými dveřmi bylo částečně vidět prostor uvnitř, osvětlený jedinou svící. Žena v černém ležela na podlaze.
Proklopýtal houštinou a vyběhl po kamenných schodech nahoru. Zastavil se ve dveřích. Ležela naznak, z ňader jí trčel jilec dýky. Rychle k ní přisedl do dřepu a pozorně zkoumal nehybný obličej. Byla mrtvá.
"Zaplatila mi, abych ji chránil, a já jsem ji nechal zavraždit!" bručel vztekle.
Patrně se sama pokusila bránit, v pravici dosud svírala dlouhou tenkou dýku. Její čepel byla zakrvácená a vzorek rudých krůpějí se táhl po podlaze ke dveřím.
Vsunul jí ruku do rukávce. Balíček se zlatými pruty zmizel. Našel jen dva kapesníky a zaplacený účet na jméno "Paní Ambra, palác ctihodného p. Kou Jüan-lianga". Soudce Ti se znovu zahleděl do té tiché, bledé tváře. Najednou si vzpomněl, když už slyšel, že Kouova První dáma už léta trpí nevyléčitelnou nemocí a že si Kou našel krásnou mladou ženu a přijal ji do domu jako Druhou dámu. Jistě je to tato neznámá. Ten blázen Kou ji sem poslal samotnou, aby koupila do jeho sbírky nějakou vzácnou starožitnost. Byla to však past, kdosi se chtěl zmocnit toho zlata.
S povzdechem se opět napřímil a obhlédl holou místnost. V úžasu svraštil obočí. Vedle židle tu byl jediný kus nábytku, bambusové lehátko. Neviděl tu ani misník, ani žádný výklenek, nikam se nic nedalo uložit. Stěny a strop byly nedávno vyspraveny a do okna byly zasazeny pevné železné příčle. Dveře byly zhotoveny z nových tlustých prken a měly velký železný zámek. Potřásaje užasle hlavou, sebral ze země svíčku a zapálil od ní lucernu. Potom se vrátil dolů do obezděné zahrady a prošel k hlavní budově.
V tmavých vlhkých místnostech nezůstal jediný kus nábytku. V polorozbořené hlavní síni mu padlo oko na nápis vyrytý do omítky v zadní stěně. Tvořily jej dva veliké znaky, "Říční letohrádek". Vedle nich byl podepsán Tung I-kuan.
"Pěkná kaligrafie," řekl si a pokračoval v obchůzce domem. V prázdných chodbách se mu třepetalo kolem hlavy několik netopýrů, přivábených světlem lucerny. Ale nebýt jich a nebýt několika obrovských krys, které utíkaly, sotva se přiblížil, bylo všude ticho jako v hrobě.
Šel zpátky do pavilonu, aby si vzal s sebou ty dvě dýky. Vrátí se do Mramorového Mostu a přikáže tamějšímu starostovi, aby se svými muži zašel pro mrtvou ženu a dopravil ji do města. Na tomhle neutěšeném místě už neměl co dělat. Sotva vkročil do obezděné zahrady, měsíc opět vyklouzl z mraků.
Najednou se zastavil jak přikovaný. Někdo se plížil z druhé strany podle nízké zídky, která dělila zahradu od lesa. Zahlédl jen vetřelcovu rozcuchanou hlavu, pohybující se směrem od pavilonu. Zřejmě o soudci nevěděl, protože pokračoval beze spěchu dál.
Soudce Ti se přikrčil a nehlučně vystoupil na zídku. Přichytil se jejího hřebene, přehoupl se a dopadl na druhé straně do jakéhosi příkopu, zarostlého bujným plevelem. Vyhrabal se na nohy a viděl, že z této strany se zeď zvedá nad úzkým okrajem příkopu do výše dvou metrů. Nikdo tam nebyl.
Podíval se nahoru na zeď a ztuhl v nepopsatelné hrůze. Rozježená hlava se sama od sebe sunula po hřebeni zdi podivnými trhanými pohyby.
Chvíli stál bez dechu s očima upřenýma na tu příšernou věc. Potom se usmál a zhluboka vydechl úlevou. Měsíční světlo s ním sehrálo komedii. Poznal teď zamotaný chomáč travin, který si vleklo nějaké drobné zvířátko.
Vztáhl ruku a chomáč nadzdvihl. Malá zemní želva pod ním se na soudce vyčítavě podívala zamženýma očima a pak rychle zatáhla hlavu i nohy pod krunýř.
"Tohle není špatná politika, má milá!" řekl soudce Ti. "Nebyl bych proti tomu, kdybych to mohl také udělat!"
Ulevilo se mu, když promluvil. Tísnivá atmosféra toho podivného místa začala na něho doléhat. Pohlédl nejistě na černou hmotu lesa, který za příkopem vystupoval z pevného valu hustého podrostu. Nepochybně to byl Mandragorový háj, zasvěcený Bohyni řeky. Ve stříbřitém měsíčním světle se nepohnul ani lísteček.
"Tohle místo není určeno pro nás," oslovil soudce želvu. "Radši odsud pojď se mnou. Tebe právě potřebuji, abych trochu oživil svou skalku. Jsem si jist, že tě Bílá postrádat nebude."
Vyndal si šátek a želvu do něho položil. Když svázal jeho cípy, uložil si uzlík do rukávu. Potom přelezl zeď zpátky do zahrady.
Ještě jednou zašel do pavilonu a z ženiných ňader opatrně vytáhl dýku. Pronikla jí přímo do srdce a její černý oděv byl zpředu celý promáčen krví. Pak z neživé ruky vyjmul i druhou dýku a obě zbraně zabalil do jejího kapesníku. Naposledy se rozhlédl po místnosti a vyšel.
Když došel k bráně, zkoumal tunelovitou chodbu. Všiml si teď, že na vrcholu vnější zdi se po celé délce táhne předprseň. Majitel toho osamělého obydlí zřejmě opevnil všechny přístupové cesty ze strachu před útoky lupičských tlup. Pokrčil rameny a vyšel ven. S pomocí lucerny našel bez obtíží cestu zpátky k Mramorovému Mostu.
Na tržišti bylo dosud rušno. Vesničany ještě ani nenapadlo, že by se měli rozejít. Rozkázal jakémusi povaleči, aby ho dovedl k místnímu starostovi. Tomu se představil, a dal mu, celému vyděšenému, pokyny, co dělat s mrtvolou. Také mu přikázal, aby v letohrádku rozestavil asi tucet strážných z vesnické milice a nechal je hlídat až do svítání. Pak si u kováře vyzvedl koně, uložil obě dýky a želvu do sedlového tlumoku a vyrazil k městu.

5

VOJÁCI NA STRÁŽI U JIŽNÍ BRÁNY měli doposud obrovská okovaná vrata pootevřena. Přes pokročilou hodinu se do města stále ještě vracely drobné skupinky opozdilců. Každý předal desátníkovi svou známku, drobný podlouhlý špalíček bambusu, na němž byla načmárána číslice. Všichni občané, kteří se chystali, že se vrátí do města po uzavírací hodině, museli o známku požádat, už když odcházeli. Příchozí beze známky byli vpuštěni, teprve když zaplatili pokutu pět měďáků a udali své jméno, zaměstnání a bydliště.
Sotva desátník poznal soudce, zavelel, aby vojáci okamžitě otevřeli bránu dokořán. Soudce Ti přibrzdil koně. Otázal se:
"Neprošel nedávno branou dovnitř nějaký poraněný muž?"
Desátník si pošoupl helmici ze zpoceného čela a odpověděl zkormouceně:
"To vám opravdu nemohu říct, Milosti. Neměli jsme čas každého pozorně prohlížet, v tom zástupu..."
"Dobře. Od této chvíle si důkladně všimněte každého muže, nemá-li čerstvé zranění nožem. Zjistíte-li ho, zatkněte ho, ať je to kdokoli, a okamžitě ho přiveďte na prefekturu. Mimoto pošli jednoho vojáka na koni ke třem ostatním městským bránám, ať tento příkaz vyřídí všem, kteří tam jsou ve službě!"
Pak jel dál. Ulice byly stále ještě zalidněny rozjařeným zástupem a ve vinárnách a pouličních stáncích se obchodovalo na plné obrátky. Soudce pobídl koně směrem k východní čtvrti. Vzpomněl si, že tam někde musí stát, jak se doslechl, Kou Jüan-liangův dům. V hlavních kasárnách se informoval u kapitána ve službě, a odtud ho zavedla ordonance k velké rezidenci v tiché výstavní čtvrti nedaleko Východní brány. Zatímco soudce Ti sestupoval z koně, ordonance zaklepala na červeně lakované dvojkřídlé průčelní dveře.
Jakmile starý vrátný pochopil, že je to soudce Ti, spěchal do domu ohlásit pánovi příchod vznešeného hosta. Pan Kou hned vyběhl na přední dvůr. Bylo na něm vidět, že je celý vyděšený. Zapomněl na zdvořilost a ptal se rozčileně:
"Stalo se něco?"
"Ano. Pojďme dovnitř, buďte tak laskav."
"Jistěže, vzácný pane! Omluvte mě laskavě, pane, jsem tak..." Kou zavrtěl stísněně hlavou a vedl soudce klikatou chodbou do prostorné studovny, střídmě zařízené několika málo kusy solidního starožitného nábytku. Když se usadili v rohu u kulatého čajového stolku, soudce Ti se zeptal:
"Je osobní jméno vaší Druhé dámy Ambra?"
"Ano, Ctihodnosti, zajisté! Co se jí přihodilo? Odešla z domu kvůli nějakému řízení ihned po večeři a doposud se nevrátila. Co..."
Umlkl, když zpozoroval, že sluha přináší podnos s čajem. A zatímco pan Kou naléval do dvou šálků, soudce zkoumal jeho tvář a přitom si pomalounku hladil licousy. Když si Kou opět sedl, pronesl vážným tónem:
"Ke své lítosti vám musím, pane Kou, oznámit, že paní Ambra byla zavražděna."
Kou zbledl. Strnul, seděl bez hnutí, vypoulené zděšené oči měl upřené na soudce. Najednou vyhrkl:
"Zavražděna! Jak se to mohlo stát? Kdo jí to udělal? Kde byla, když..."
Soudce pozvedl ruku.
"Na tu poslední otázku znáte odpověď sám, pane Kou. Vždyť vy jste ji poslal na opuštěné místo."
"Opuštěné místo? Jaké opuštěné místo? Nebesa, proč mě neposlechla! Zoufale jsem ji uprošoval, aby mi alespoň řekla, kam jde, ale ona..."
"Raději byste měl začít od začátku, pane Kou," přerušil ho opět soudce. "Nejdřív si vypijte čaj. Samozřejmě je to pro vás strašná rána. Jenomže jestli se nedovím všechny podrobnosti hned teď, nikdy se mi nepodaří chytit lotra, který ji zabil."
Kou polkl několik doušků a pak se zeptal klidnějším hlasem:
"Kdo to udělal?"
"Muž, kterého dosud neznáme."
"Jak byla zavražděna?"
"Dýkou zabodnutou do srdce. Netrpěla, zemřela okamžitě."
Kou pomalu přikyvoval. Pak se rozpovídal zjihlým tónem:
"Byla to pozoruhodná žena, vzácný pane. Měla neuvěřitelný talent pro oceňování antikvit a zvláště drahokamů. Neúnavně mi pomáhala v mých starožitnických snahách, bývala to tak milá společnice..." Vrhl bezútěšný pohled na vyřezávané ebenové police při stěně vpravo ode dveří, na nichž byla s vybraným vkusem rozestavena sbírka porcelánových a nefritových vzácností. "To všechno zařídila ona, a také mi sestavila katalog. Ještě před čtyřmi lety, v době, kdy jsem ji koupil, byla negramotná, ale když jsem ji pak rok nebo dva učil, nacvičila si velmi pěkný rukopis..."
Odmlčel se a zabořil obličej do dlaní.
"Kde jste ji získal?" zeptal se soudce Ti vlídným hlasem.
"Sloužila jako otrokyně v domě starého pana Tung I-kuana. Já..."
"Tung I-kuana?" zvolal soudce. Tohle jméno přece stálo u nápisu, který četl v síni strašidelného stavení! A ta žena mu sama řekla, že ona i muž, s kterým se má setkat, znají usedlost dopodrobna. Zeptal se: "Nemýlím-li se, je tento Tung I-kuan otcem Tung Maie, zavražděného studenta?"
"Jistě, vzácný pane. Ambra byla sirotek a stará paní Tungová si ji velmi oblíbila. Když před čtyřmi lety byl Tung I-kuan nucen prodat všechen svůj majetek, chtěl dostat Ambru do slušného domu a nabídl ji mně. Nemám žádné děti, a tak jsem ji koupil za čtyři zlaté pruty. Později jsem ji adoptoval jako dceru. Jenomže ona byla den ode dne krásnější; měla v

sobě delikátní půvab, jako nefritová soška; ona..." Hřbetem ruky si mnul oči. Po chvíli mluvil dál: "Protože moje První dáma je... trpí nevyléčitelnou chorobou, vzal jsem si před dvěma roky slečnu Ambru jako druhou manželku. Jsem ovšem už poněkud starý, ale vzhledem k našim společným zájmům..."
"Plně vás chápu. A teď mi něco řekněte o záležitosti, za kterou jste ji poslal."
Kou pomalu dopil čaj a teprve pak odpověděl:
"Bylo to tedy takhle, Ctihodnosti. Doporučila mi Tung Maie jako člověka, který by mohl být užitečný při pátrání po starožitnostech. Samozřejmě ho dobře znala, vyrůstali spolu. Před dvěma dny mi řekla, že Tung Mai objevil nějaký velmi vzácný a nesmírně cenný předmět, nějakou... vázu. Ta váza měla být jedna z nejkrásnějších, jaké se vyskytují, a měla stát deset zlatých prutů. Řekla mi, že ve skutečnosti má dvojnásobnou cenu a možná i větší. Protože šlo o proslulý předmět, po kterém baží mnoho sběratelů, Tung si nepřál, aby se rozšířilo, že ji prodá mně. A jak tvrdila, slíbil, že jí tu vázu předá na bezpečném místě, jim oběma dobře známém. Dnes večer po závodech tam měla zajít. Pokoušel jsem se na ní vyzvědět, kde to má být. Mladá žena, úplně samotná, a s takovou sumou peněz... Stála však na svém, že to bude naprosto bezpečné... A když jsem dnes večer viděl, že Tung je mrtev, pomyslel jsem si, že na něho bude čekat marně. Předpokládal jsem, že se vrátím a najdu ji už zpátky doma. Když nešla, mučil jsem se starostmi. Ale nemohl jsem nic dělat, nevěděl jsem ani, kde se mají sejít..."
"To vám mohu sdělit," poznamenal soudce Ti. "Schůzku měli mít v opuštěném dvorci Tungových v lese nedaleko Mramorového Mostu. Nevěděla, že Tung je mrtev. Někdo jiný, kdo o Tungově ujednání věděl, přišel tam místo něho. A ten člověk ji zavraždil a ukradl peníze i tu, ano... vázu. Říkal jste, že jde o vázu, nemýlím-li se?"
"V tom opuštěném dvorci? Všemocná nebesa, co jí to... Jistě, ona se tam dobře vyznala, ale..." Sklopil oči.
Soudce Ti se na svého společníka pátravě podíval. Pak se zeptal:
"Proč se tvrdí, že v tom domě straší?"
Kou zvedl vylekané oči.
"Straší? Ale to všechno kvůli Mandragorovému háji, vzácný pane. Před několika staletími byl tenhle okres znám jako bažinatá, hustě zalesněná končina, to jistě sám víte, a řeka byla mnohem širší než dnes. Zdejší kraj byl střediskem kultu Bohyně řeky. Lodníci a rybáři z široka daleka sem přicházeli se jí klanět. Mandragorový háj byl tehdy rozlehlý les: uprostřed v něm stál krásný chrám s obrovskou mramorovou sochou bohyně. Na oltáři byl každoročně obětován mladý muž. Později však prodloužili Velký kanál, takže protékal zdejším okresem, a vykáceli les. Nechali z něho stát jen háj kolem bohyně z úcty k víře místního lidu. Úřady však přikázaly, aby se nadále nekonaly lidské oběti. Rok nato vypuklo katastrofální zemětřesení, které zčásti pobořilo svatyni, a při něm zahynul kněz a dva novici. Mezi lidem se šířilo, že se bohyně hněvá. Proto přestali svatyni navštěvovat a postavili novou na nábřeží ve vsi Mramorového Mostu. Stezky v Mandragorovém háji brzy zarostly a nikdo se od té doby neodvážil tam vkročit. Dokonce i bylinkáři se do něho báli, přestože kořeny mandragory, podle níž byl háj pojmenován, mají prý mocné léčebné účinky a v obchodě se za ně platí vysoké ceny, jak jistě Vaše Ctihodnost ví."
Kou svraštil čelo, snad se mu ztratila nit hovoru. Párkrát si odkašlal, znova nalil čaj do obou šálků a pokračoval:
"Nuže, před deseti lety si starý pan Tung začal stavět dům hned vedle Mandragorového háje, ale místní lidé ho varovali, že je to holé šílenství takhle rušit klid v samém sousedství posvátného místa. Odmítali pro něho pracovat, že prý se Bílá za takovou opovážlivost pomstí, a nebude-li Tung ochoten od toho upustit, přijdou sucha a jiné pohromy. Avšak starý Tung byl tvrdohlavý, a protože pocházel ze severu, v bohyni nevěřil. Dělníky si najal z jiného okresu a dům postavil. Nastěhoval se do něho s celou rodinou a uložil tam i svou sbírku starých bronzů. Několikrát jsem u něho byl na návštěvě a viděl jsem, že jeho bronzy jsou mimořádně hodnotné. V dnešní době je velmi těžké přijít na nějaký bronzový kus, to víte, je velká škoda, že..." V půli věty se odmlčel. Smutně potřásl hlavou, pak se vzpamatoval a vykládal dál: "Jednou večer v létě před čtyřmi roky, po horkém a dusném dni, přišel se starý Tung s rodinou osvěžit na chladném večerním vzduchu, seděli v obezděné zahradě před východním pavilonem. Vtom se mezi stromy Mandragorového háje přímo proti nim zjevila ta Bílá. Starý Tung mi o tom později vypravoval; bylo to strašné... Pod bílým zakrváceným oděvem byla nahá a přes obličej jí splývaly dlouhé mokré vlasy. Napřahovala ruce, hákovité jak drápy a zbrocené krví, a sápala se na ně, vyrážejíc pronikavé skřeky. Tung i všichni ostatní vyskočili a utíkali, co jim nohy stačily. Zároveň propukla prudká bouřka, k níž se schylovalo celý ten den, blesky se křižovaly a hrom burácel, a hned nato se spustil mohutný déšť. Když Tung i s lidmi ze svého domu doklopýtali do vesnice, promoklí na kůži a s oděvem rozdrásaným větvemi, byli víc mrtvi než živi.
Starý Tung se samozřejmě rozhodl, že se z domu bez otálení vystěhuje. Kromě toho se druhý den nato dověděl, že jeho obchod v hlavním městě udělal bankrot. Dům u lesa i pozemek prodal zámožnému obchodníku s léky z metropole a odstěhoval se."
Skončil a nenadále umlkl. Soudce Ti mu celou dobu pozorně naslouchal, probíraje se svým dlouhým černým vousem. Po chvilce mlčení se otázal:
"Jak to, že slečna Ambra, která o tom všem věděla, měla odvahu jít do toho strašidelného domu v noci?"
"Nevěřila, že v tom domě skutečně straší. Vždycky tvrdila, že to přízračné zjevení nebylo nic jiného než komedie, kterou tamější lidé nastrojili, aby zastrašili Tunga. Kromě toho jako žena se vůbec nepotřebovala bát. Bílá bohyně představuje tajemnou tvořivou sílu plodivé přírody a lidé v ní spatřují strážkyni ženství. Proto také jí byli vždycky obětováni mladí muži, nikdy ne ženy nebo dívky."
Soudce přikývl. Několikrát si usrkl čaje. A když odložil šálek, znenadání na Koua přísně vyjel:
"Vy jste paní Ambře dovolil, aby kvůli vám šla na tu nebezpečnou schůzku, a ona při tom byla surově usmrcena. Nesete odpovědnost za tento podlý zločin! A přesto se mi tu ještě odvažujete vykládat jakýsi výmysl o starobylé váze! Nepřerušujte mě! Což si opravdu myslíte, že jsem spadl z měsíce a nevím, že v celé říši se nenajde jediná starožitná váza, která by se prodávala za tucet zlatých prutů? Teď mi hned řeknete, jak to doopravdy je! Co pro vás chtěla slečna

Ambra kupovat?"
Kou vyskočil. Prudce rozrušen chodil po místnosti. Konečně jako by se rozhodl. Zastavil se před soudcem. Vrhl ustrašený pohled ke dveřím, sklonil se k němu a chraplavě zašeptal:
"Císařovu perlu."

6

SOUDCE TI HLEDĚL NA SVÉHO rozechvělého hostitele jako omráčený. Pak uhodil pěstí do stolu a vykřikl: "Rozkázal jsem vám, vy starý blázne, abyste mluvil pravdu! A vy se mi tu odvažujete věšet na nos nějakou zpozdilost o císařově perle! Svatá nebesa, tuhle pohádku mi vyprávěla před spaním chůva, když jsem byl ještě malé dítě! Císařovu perlu, to se podívejme!"
Zlostně se poškubával za vousy.
Kou si šel znova sednout. Cípem rukávu si utřel zvlhlé čelo a pak prohlásil vážným tónem:
"Je to holá pravda, Ctihodnosti, přísahám! Ambra tu perlu viděla. Je velká jako holubí vejce, dokonale oválná a má ten nesrovnatelný bílý lesk, jehož si na ní tak cenili."
"A jakou báchorku si ten Tung Mai vymyslel, aby vysvětlil, jak se mu proslulý císařský klenot dostal do rukou?"
Kou se na židli nahnul dopředu a rychle odpověděl:
"Tung ji měl od jedné stařeny, která bydlívala nedaleko od něho, vážený pane. Kdysi pro ni udělal dobrý skutek a ona mu tu perlu dala na smrtelné posteli z vděčnosti. Neměla už žádné příbuzné, a tak posléze mohla vyzradit hrozné tajemství, které její rodina střežila celé dvě generace."
"Tak prosím, ještě k tomu dávná tajemství!" podotkl soudce s povzdechem. "Nu dobrá, mluvte!"
"Je to zvláštní příběh, vzácný pane, ale má na sobě punc pravdy. Bába té stařeny bývala komornou v císařském harému. Když její matce byly teprve tři roky, perský vyslanec daroval věhlasnou perlu osvícenému dědovi našeho nynějšího císaře a jeho Veličenstvo ji věnovalo císařovně k narozeninám. Tento vpravdě císařský dar vyvolal v harému nesmírný rozruch, všechny dvorní dámy se shlukly kolem císařovny v její ložnici, aby jí blahopřály k tomuto novému projevu císařovy lásky. Malá holčička, která si hrála na terase venku, slyšela všechen ten ruch. Vklouzla do místnosti a spatřila perlu vystavenou na přístěnném stolku na brokátovém polštářku. Vzala ji, strčila si ji do úst a vyšla ven, aby si s ní hrála na zahradě. Když objevili, že se perla ztratila, císařovna ihned svolala kleštěnce a harémové stráže. Všechny dveře byly uzamčeny, každý byl prohledán. Nikdo se však nezajímal o dítě, které pobíhalo v parku. Čtyři dvorní dámy, které císařovna měla v podezření, byly umučeny k smrti, desítky palácových služebníků byly krutě zbičovány, ale perla se samozřejmě nenašla. Ještě té noci bylo přikázáno dvěma císařským cenzorům, aby zahájili co nejzevrubnější vyšetřování."
Kouovi zčervenaly tváře; jak by ve svém vzrušení nad podivnou dávnou historií na chvíli pozapomněl na vlastní smutek. Chvatně si lokl čaje a vyprávěl dál:
"Druhý den ráno si komorná všimla, že její dcerka něco cumlá. Když ji obvinila, že se zas dobývala do misky se sladkostmi, dítě jí s nevinnou tváří ukázalo, že má v puse perlu. Komorná málem zešílela. Kdyby perlu vrátila a pověděla pravdu, byla by i s celou rodinou popravena, neboť na ni padala vina za smrt čtyř nevinných. Proto mlčela jako hrob a perlu skryla.
Vyšetřování se táhlo celé dny, metropolitní soud dostal příkaz, aby byl cenzorům nápomocen. Císař sliboval štědrou odměnu každému, kdo by mohl rozluštit záhadu, a o události se mluvilo po celé říši. Lidé vymýšleli nejrůznější vysvětlení, ale perla se už nikdy nenašla.
Komorná perlu skrývala, dokud nepocítila, že se její dny schylují; pak ji dala matce té stařeny a zapřísahala ji, aby se o ní nezmiňovala. Ta se provdala za tesaře, tesař upadl do dluhů, a tak žili v bídě až do konce života. Můžete si představit, vzácný pane, v jakém trýznivém stavu ti lidé museli žít. V rukou měli pohádkový klenot, a nic jim to nebylo platné, protože si za něj nemohli koupit ani špetku soli. Žádný obchodník by se neodvážil perly dotknout, okamžitě by to ohlásil úřadům, a víte sám, jak děsné by to mělo následky. Rodina nenesla vinu jen za smrt čtyř nevinných žen, ale i za to, že oloupila císařský dům, a na takový svatokrádežný přečin doplácejí ti, na nichž leží odpovědnost, až do třetí generace. Na druhé straně by nebyli přenesli přes srdce, kdyby měli perlu hodit do studně nebo se jí jinak zbavit. Ta perla musela své zoufalé vlastníky strašit i ve snách! Té staré ženě, Tung Maiově známé, zemřel manžel, když ještě byla mladá. A přestože si musela těžce vydělávat na nuzné živobytí jako pradlena, za celý život se neodhodlala říci někomu o pokladu, který skrývala. Teprv když už všichni její příbuzní pomřeli a ona sama byla na smrt nemocná, vzala perlu a dala ji Tung Maiovi."
Kou umlkl. Hleděl na soudce a čekal, co na to řekne.
Soudce Ti k tomu nic nepoznamenal. Uvažoval, že tohle by mohlo být dokonale prosté řešení sto let staré hádanky, již se tak dlouho marně snažily rozluštit ty nejdůmyslnější hlavy. Císařovna obkopená houfem rozčilených dvorních dam, všechny v bílém, s vlečkami, které kolem nich vířily, není těžké si představit, že nikdo nevěnoval pozornost malému dítěti, dovádějícímu dole na zemi. Na druhé straně to právě tak dobře mohla být rafinovaně promyšlená báchorka. Po dlouhé odmlce se mírně zeptal:
"Proč Tung Mai perlu neodnesl do císařského paláce? Dvorní úředníci by si byli snadno zjistili rodokmen té stařeny, a kdyby se ukázalo, že skutečně byla vnučkou té komorné, dostal by Tung Mai bohatou odměnu. Rozhodně víc než vašich deset zlatých prutů."
"Tung byl koneckonců jen potulný student. Obával se, že by úřady jeho vyprávění neuvěřily a poslaly by ho na

mučidla. Zdálo se tedy nejrozumnější zařídit to tak, aby on dostal deset zlatých prutů a já získal čest, že dávno postrádaný klenot odevzdám pravoplatnému majiteli, císařskému domu."
Soudce Ti nedůvěřivě zkoumal počestný výraz svého hostitele. Neměl velkou chuť věřit jeho poslednímu tvrzení. Nadšení sběratelé často nemají ani za nehet morálky. Připadalo mu daleko pravděpodobnější, že by si Kou ponechal perlu pro sebe, aby se na ní potají pásl až do konce života. Pravil chladně:
"Vy říkáte, že to bylo od něho nejrozumnější. Já říkám, že to bylo zločinné opomenutí, když jste hned nehlásil závažné skutečnosti o krádeži v císařském paláci. Měl jste mi okamžitě oznámit, co vám paní Ambra svěřila. Zavinil jste ztrátu císařského klenotu. Snad se ještě ukáže, že tu jde, jak doufám kvůli vám, o ztrátu dočasnou. Učiním, co je v mých silách, abych vypátral vraha a našel opět perlu. Pak se možná zjistí, že perla je falešná a historka vymyšlená - budete-li ovšem mít štěstí!" Soudce rychle vstal, aby umlčel Kouovy zajíkavé otázky, a pouze dodal: "Jen tohle ještě chci vědět. Nezmiňoval se Tung Mai o tom, že dal do pořádku pavilon ve starém domě a užíval ho jako úkrytu pro antikvity, s nimiž obchodoval?"
"Nikdy se o tom nezmínil, vzácný pane. Alespoň jsem si jist, že Ambra o tom nic nevěděla."
"Rozumím." Soudce Ti se už ubíral ke dveřím, ale najednou se zarazil. Ve dveřích stála vysoká, majestátní žena.
Kou k ní rychle přistoupil. Položil jí ruku na rameno a laskavě na ni promluvil:
"Musíš se vrátit k sobě do pokoje, Zlatý Lotose! Víš, že ti není dobře, drahá!"
Zdálo se, že ho neslyší. Když k nim soudce Ti došel, viděl, že je stará asi třicet let a opravdu mimořádně krásná. Měla tenký rovný nos, jemná drobná ústa a protáhlé, graciézně vyklenuté obočí. Ale ta nepohnutá tvář byla podivně bezvýrazná, velké matné oči zíraly nevnímavě. Měla na sobě černý hedvábný oděv s rukávy až na zem, široká šerpa šťastně zdůrazňovala její útlý pas a vnadná ňadra. Lesklé vlasy měla sčesané hladce dozadu a ozdobené pouze drobným lotosovým květem ze zlatého filigránu.
"Ma První dáma je chorá na duchu, Ctihodnosti," šeptal Kou zkroušeně. "Ztratila rozum před několika lety po mozkovém zánětu. Své dny tráví většinou u sebe v pokoji, kdyby vycházela sama, mohla by si přivodit úraz. Její služebné ji asi z nepozornosti nechaly vyjít, dnes večer byli všichni v domě tak rozčileni zmizením Ambry..."
Sklonil se k manželce a šeptal jí nějaké něžnosti. Ona však nedávala najevo, že si ho uvědomuje. S očima upřenýma přímo před sebe zdvihla svou štíhlou bílou ruku a pomalu si uhlazovala vlasy.
Soudce Ti na podivnou ženu pohlédl očima plnýma soucitu. Pak řekl Kouovi:
"Raději se teď věnujte jí. Já už odsud cestu najdu."

7

KDYŽ SOUDCE TI ZASTAVIL KONĚ před hlavní branou prefektury, chyběla už jen hodina do půlnoci.
Naklonil se v sedle dopředu a nákončím jezdeckého bičíku zaklepal na okovaná vrata. Dva strážní rychle těžká vrata otevřeli a soudce projel pod kamenným obloukem na střední nádvoří soudního paláce. Když předával koně ospalému štolbovi, zahlédl světlo za papírovou výplní v okně své osobní kanceláře hned vedle soudní síně. Zamířil tam a vzal s sebou i sedlový tlumok.
Inspektor Chung seděl na stoličce před soudcovým velkým psacím stolem a při světle jediné svíčky četl nějakou listinu. Když uviděl soudce přicházet, hbitě vstal a nedočkavě se vyptával:
"Co se stalo, Ctihodnosti, u Mramorového Mostu? Před půl hodinou dopravil sem na prefekturu vesnický starosta mrtvolu nějaké ženy. Dal jsem příkaz ohledači, aby provedl autopsii. Zde je jeho zpráva."
Předal soudci listinu, kterou právě četl. Soudce Ti, stoje vedle stolu, ji přejížděl očima. Podle popisu šlo o mrtvolu mladé vdané ženy, usmrcené bodnou ranou dýky, která pronikla až k srdci. Nebyly zjištěny žádné tělesné vady, jen ramena byla zohyzděna starými jizvami neznámého původu. Byla těhotná ve třetím měsíci.
Soudce Ti vrátil listinu Chungovi a usadil se v širokém křesle za stolem. Tlumok položil na stůl, pohodlně se opřel a řekl:
"Přivedl náš strážmistr toho Sia Kuanga, Tung Maiova kamaráda?"
"Nepřivedl, vzácný pane, přišel sem před hodinou a oznámil, že se Sia doposud nevrátil. Vetešník, jeho domácí, mu sdělil, že na Siaa nemá smysl čekat, protože ten přichází domů, kdy ho napadne, a někdy na den na dva zmizí. Strážmistr prohledal podkrovní komoru, kde Tung a Sia bydleli, a pak šel rovnou sem. Nechal tam dva strážníky, aby hlídali dům až do rána a aby zajistili Siaa, jakmile by se objevil."
Inspektor si odkašlal a mluvil dál:
"Já zase jsem měl dlouhý rozhovor s profesorem Ou-jangem, vzácný pane. Ten nemá o Tungovi tak skvělé mínění jako doktor Pien a pan Kou. Řekl mi, že Tung i Sia jsou celkem chytří mládenci, ale zpustlí, potrpí si na víno a ženy a nevyhýbají se pokoutním čachrům. Na hodiny chodili vždycky velmi nepravidelně a v posledních měsících se v chrámové škole sotva vůbec ukázali. Profesor se proto nijak nermoutí, prohlásil, že ti dva měli špatný vliv na ostatní studenty. Lituje starého pana Tunga, který byl, jak tvrdí, muž učený a velmi kultivovaný. Pokud jde o Sia Kuanga, domnívá se, že jeho rodiče bydlí v hlavním městě. Ma dojem, že svého syna vydědili kvůli jeho prostopášnému životu."
Soudce Ti přikývl. Naklonil se ke stolu, přitáhl si tlumok a vysypal jeho obsah. Odložil stranou obě zabalené dýky, rozvázal druhý šátek a vypustil želvu. Zvířátko se pustilo po stole, důležitě mžouralo na svíčku a pak se stáhlo pod krunýř. Inspektor Chung na ně zíral v němém úžasu.
"Jestli mi, Chungu, dopřeješ velký šálek horkého čaje," pravil soudce s mdlým úsměvem, "povím ti, jak a kde jsem se

seznámil s tímhle kamarádem."
Zatímco se inspektor točil kolem čajového stolku v rohu, soudce vstal a s želvou v ruce šel dozadu k oknu. Naklonil se ven a položil zvířátko mezi uměle upravené balvany do malé obezděné zahrádky.
Když si opět sedl, vylíčil inspektoru Chungovi dopodrobna, co se odehrálo v strašidelném domě. Vyprávění přerušil jen ve chvíli, kdy mu desátník od Jižní brány přišel hlásit, že na jeho stanovišti ani u ostatních městských bran nebyl zjištěn muž s čerstvou bodnou ranou. Když se desátník odporoučel, soudce Ti vylíčil Chungovi také svůj rozhovor s Kou Jüan-liangem.
"Je tedy jasné, Chungu," uzavřel, "že fakta, která jsme zatím zjistili, připouštějí dva zcela různé výklady. Nastíním ti je teď oba, ale měj na paměti, že nám mají sloužit jen k celkovému přehledu, a hlavně abychom si naznačili další průběh vyšetřování. Nalij si také čaj."
Soudce dopil svůj šálek a pokračoval:
"Za prvé vycházejme z předpokladu, že pan Kou mi dnes večer řekl plnou pravdu. V tom případě byl Tung Mai otráven neznámou osobou, která se dověděla o ujednaném prodeji perly; ta osoba se rozhodla jít na dostaveníčko s paní Ambrou namísto Tunga a uloupit zlato i perlu. Nerozpakovala se zabít Tunga, aby mohla provést své záměry, a neváhala ani zavraždit Ambru, buď že ji Ambra napadla dýkou, nebo prostě aby ji umlčela. Méně pravděpodobné, ale přece jen možné je, že muž, který přišel na schůzku s paní Ambrou, nemá nic společného s otrávením Tung Maie. Přesto musel vědět o umluveném jednání v opuštěném dvorci. Když se doslechl, že Tung náhle zemřel, pojal okamžitě rozhodnutí jít na schůzku místo Tunga, aby se zmocnil zlata a perly. V tom případě musela být Ambra usmrcena nešťastnou náhodou, protože zloději a vrazi patří do dvou různých skupin."
Soudce se odmlčel. Chvíli si hladil licousy a pak teprve začal znova:
"Ma druhá teorie vychází z předpokladu, že Kouova výpověď je jen částečně pravdivá a že lhal, když tvrdil, že neví, kam šla paní Ambra na schůzku s Tung Maiem. V tom případě byli Tung Mai i Ambra zavražděni z podnětu Kou Juan-lianga."
"Jak by tohle bylo možné, pane?" zvolal inspektor Chung.
"Vzpomeň si, Chungu, že Tung vyrůstal společně s Ambrou. Tung byl příjemný, hezký mladík a Ambra byla inteligentní, přitažlivá dívka. Co když se tihle dva stali milenci? Na neštěstí je dost takových otců, kteří přimhouří oko nad důvěrnostmi mezi svými mladými synáčky a služebnými nebo poddanými dívkami v domě, a třeba právě pan Tung byl jedním z nich. Kdyby tomu bylo tak, potom je docela dobře možné, že oba milenci potají udržovali svůj poměr i po tom, co Ambra byla přijata do domácnosti pana Koua."
"To by byl černý nevděk ze strany paní Ambry!"
"Často je těžké pochopit jednání zamilované ženy, Chungu. Kou je zachovalý, vzhledný muž, ale také je o dvacet let starší než ona. A při autopsii se ukázalo, že je těhotná. Tung Mai by docela dobře mohl být otcem toho nenarozeného dítěte. Kou třeba zjistil, že Ambra je mu nevěrná; nedal nic znát a čekal, až se naskytne příležitost k pomstě. A taková příležitost se Kouovi nabídla, když mu Ambra řekla o Tungově perle. Uvědomil si, že nyní může zabít oba provinilce, dostat zpět své zlato a zmocnit se vytoužené perly - všechno zároveň. Kou měl nespočet možností, jak otrávit Tunga, když ve vinárně v Mramorovém Mostu hostil posádky. A jestliže se takto zbavil Tunga, stačilo mu už jen najmout si nějakého hrdlořeza, aby šel na dostaveníčko v opuštěném domě, a pověřit ho, aby zabil paní Ambru, sebral jí zlaté pruty a našel perlu, kterou Tung ukryl v pavilonu.
To jsou mé dvě teorie. Znova ovšem zdůrazňuji, že to všechno jsou pouhé dohady. Musíme toho vědět daleko víc o pozadí zúčastněných osob, než se budeme moci pustit do nějaké rozhodné akce."
Inspektor pomalu přikyvoval. Potom pronesl ustaraně:
"V každém případě budeme muset něco s tou perlou podniknout, vzácný pane. Váš nečekaný příchod vrahovi zabránil, aby ji hledal, jistě je perla stále ještě někde v pavilonu. Neměli bychom se teď hned vypravit zpátky do toho opuštěného domu a udělat tam prohlídku?"
"Ne, není třeba. Naštěstí jsem přikázal vesnickému starostovi, aby tam postavil silnou hlídku, tak jak se to dělává. Zítra ráno se tam podíváme a za denního světla všechno prohledáme. Je tu ovšem ještě jedna možnost, že totiž Tung tu perlu nosil u sebe. Máme zde jeho šaty?"
Inspektor přinesl z přístěnného stolku velký zapečetěný balík. Soudce Ti rozlomil pečetě a spolu s Chungem pozorně prohledal šaty. Ohmatali všechny švy a inspektor rozřízl podrážky bot. Nic však neobjevili.
Inspektor Chung opět šaty zabalil a soudce mlčky vypil další šálek čaje. Potom pomalu pronesl:
"Skutečnost, že ta vražda jistým způsobem souvisí s krádeží v císařském paláci, činí z ní svrchovaně závažnou otázku, Chungu. Pro mne je dost nesnadné odhadnout Kouův charakter. Rád bych toho o něm věděl mnohem víc. Škoda že nejlepší pramen informací, jeho První dáma, není využitelný, je to žena duševně chorá. Nevíš náhodou, jak a kdy do toho stavu upadla?"
"Slyšel jsem, pane, co si o tom lidé vykládají. Stalo se to před čtyřmi lety a podle všeho to ve městě vyvolalo značný rozruch. Paní Kou, osobním jménem Zlatý Lotos, se jednou večer vydala na návštěvu k přítelkyni do ulice v sousedství. Ale nikdy k ní nedošla. Cestou ji musel stihnout záchvat nějakého mozkového zánětu a při tom ztratila paměť. Nejspíš bezcílně bloudila ulicemi a podle všeho vyšla z města Východní branou, celou noc pak se asi toulala po opuštěných polích. Druhý den ráno ji našli nějací vesničané, ležela v bezvědomí na trávě. Několik týdnů nato zápasila s nebezpečnou chorobou. Když se uzdravila, její duch zůstal už natrvalo pomatený."
Inspektor zmlkl. Zamyšleně si hladil tenký šedý knírek a pak znova promluvil:
"Když jste vykládal, vzácný pane, svou první teorii, zmínil jste se o možnosti, že Tung mohl být zavražděn z jiných důvodů než v souvislosti s prodejem perly. A jak si teď vzpomínám, Tao Kan mi kdysi vysvětloval, že prostý lid si při závodech dračích člunů sází sice jen nepatrné částky, ale bohatí finančníci a obchodníci často mezi sebou vsadí značné

obnosy. Tao Kan mi vyložil, že šejdíři někdy s těmito vysokými sázkami provádějí všemožné machinace a podvody. A při dnešních závodech se mělo všeobecně za to, že vyhraje člun doktora Piena. Kdyby byl nějaký podvodník věděl předem, že bubeníka na Pienově člunu potká nehoda, soustředěním sázek do svých rukou by si pomohl k menšímu majetku. Možná že právě takový šejdíř otrávil Tung Maie."
"Ano," dal mu za pravdu soudce Ti, "to je další možnost, kterou budeme muset prozkoumat."
Na dveře někdo zaklepal. Vstoupil strážmistr a pozdravil soudce. Položil na stůl ušpiněnou obálku a poznamenal:
"Když jsem dělal prohlídku v podkroví u těch dvou studentů, Ctihodnosti, našel jsem v Siaově truhle na šaty tuhle obálku. V Tungově truhle byla jen hromada obnošených šatů. Ani lísteček papíru."
"Dobrá, strážmistře, můžete odejít."
Soudce roztrhl obálku a vyndal z ní tři složené archy papíru. Ten první byl diplom z klasické školy, osvědčující, že Sia Kuang úspěšně složil svou první zkoušku, na druhém bylo povolení k pobytu v Pu-jangu. Jakmile soudce rozevřel třetí, zdvihl obočí. Opatrně papír na stole uhladil. Přitáhl si blíž svíčku a podotkl: "Podívej se, co to tady máme, Chungu!"
Inspektor poznal, že je to hrubý náčrtek mapy znázorňující oblast na jih od města. Soudce po něm jezdil prstem a vysvětloval:
"Zde máme Mandragorový háj a tento čtyřúhelník značí starý dům Tungových. Je na něm zakreslen pouze východní pavilon. Tak tedy Sia také má tím nebo oním způsobem nějakou spojitost s prodejem perly. Nebesa, toho chlapa musíme dostat do rukou! A co nejdřív!"
"Podle všeho se teď potlouká po nějakých špeluňkách, Ctihodnosti. Náš starý přítel Šeng Pa, ten bývalý samozvaný král podsvětí, bude určitě vědět, kde by byl k nalezení."
"To je pravda, mohli bychom se ho zeptat. Od té doby, co jsem ho jmenoval starším cechu žebráků, Šeng Pa projevuje velkou ochotu ke spolupráci."
"Bohužel je ten člověk skoro nepostižitelný, Ctihodnosti. Jedině pozdě v noci můžeme mít jistotu, že ho najdeme u něho doma. To se u něho scházejí žebráci, aby mu vyplatili podíl ze svých výdělků. Nejlépe bude, když se za ním půjdu podívat hned."
"To nepřichází v úvahu. Musíš být na smrt unaven. Jdi si teď lehnout, Chungu, a všechno ostatní pusť z hlavy!"
"To by znamenalo odklad o jeden celý den, vzácný pane. Kromě toho s tímhle Šeng Paem docela dobře vycházím; podařilo se mi prokouknout všelijaké drobné finty toho prohnaného starého lumpa. A myslím, že on si na mě taky potrpí - on totiž nemá valné mínění o ostatních vašich třech pomocnících. Jednou mi důvěrně sdělil, že mé přátele Ma Zunga a Ťiao Taie považuje za sprosté rváče a Tao Kana za podlého darebáka."
"To se povedlo, když to řekne zrovna Šeng Pa!" smál se soudce. "No dobře, když myslíš, tak si jdi. Ale nech se tam dopravit v úředním palankýnu a vezmi si s sebou čtyři strážníky. Šeng Pa nebydlí ve zvlášť přitažlivé končině."
Když inspektor Chung odešel, soudce Ti vypil ještě jeden šálek čaje. Z toho, co se přihodilo, si dělal mnohem horší starosti, než kolik dal najevo svému starému poradci. Z vraždy chudého studenta se najednou vyvinul případ státního významu, týkající se krádeže v císařském domě. Bude muset rychle docílit nějakých výsledků, neboť si nemůže dovolit dlouho otálet, než vyšším úřadům podá zprávu o císařově perle. A přitom musí našlapovat obezřetně. Zhluboka si vzdychl a povstal. Ponořen do nemilých myšlenek prošel středním dvorem své soukromé rezidence vzadu za areálem soudu.
Předpokládal, že jeho manželky si už dávno šly lehnout, a chystal se strávit noc na lehátku ve své studovně. Když mu však sluha otevřel přední vchod a vedl ho dovnitř, uslyšel, jak z jasně osvětlených ženských pokojů se rozléhá hlahol smíchu. Šedobradý sluha, jakmile si všiml pánova překvapeného výrazu, rychle vysvětloval:
"První dáma generála Pao a První dáma ctihodného Wana, soudce na odpočinku, přišly brzy zvečera na návštěvu, vzácný pane. Dámy společně vykonaly obvyklou oběť Nebeské královně, a pak je naše První dáma pozvala, aby zůstaly a zahrály si v karty. První dáma mi přikázala, abych jí okamžitě ohlásil návrat Vaší Ctihodnosti, aby mohla propustit své hosty a být Ctihodnosti k službám."
"Vyřiď jí jen, aby na chvíli vyšla do předpokoje."
Když První dáma vešla do místnůstky, soudce si s radostí všiml, jak hezky vypadá ve svých oblíbených šatech z fialového brokátu, vyšívaného zlatými květy. Uklonila se a starostlivě se zeptala:
"Doufám, že se po závodech nepřihodilo nic mrzutého?"
"Vyskytla se jedna záležitost, která si ode mne vyžádala okamžitou pozornost. Chtěl jsem ti jen říci, abys za žádnou cenu kvůli mně nepřerušovala vaši besedu. Byl to dost namáhavý večer, potřebuji si jít hned lehnout."
A pak, když se už chystala pozdravit ho na dobrou noc, položil jí najednou otázku:
"Nenašla jsi mimochodem tu ztracenou dominovou kostku?"
"Ne, nenašla. Shodli jsme se na tom, že musela spadnout z paluby."
"To je vyloučené! Náš stolek stál uprostřed můstku. Kam jen se mohl ten nešťastný kámen podít?"
Vztyčila ukazováček a zpola vážně, zpola žertem mu připomenula:
"Za všechna ta léta, co žijeme v manželství, jsem nikdy nepozorovala, že byste se soužil kvůli nicotným malichernostem. Doufám, že s tím nezačnete?"
"Nezačnu, buďte klidná!" odpověděl soudce Ti s matným úsměvem. Pokynul jí a odešel do studovny.

8

VINÁRNA, V NÍŽ SI STARŠÍ ŽEBRÁCKÉHO cechu zřídili rezidenci, stála ve zchátralé končině za chrámem Boha války.

Nálevna byla nacpána lomozným davem žebráků a pobudů a čpěla zatuchlým potem a laciným alkoholem. Inspektor Chung se jen nesnadno prodral k pultu vzadu v místnosti.
Stáli tam proti sobě dva darmošlapové ve špinavých šatech a hrubě nadávali. Byli to oba mohutní rabiáti, ale tlustý obr, který se opíral o pult, je ještě o coul nebo o dva převyšoval. Byl oblečený do ošuntělé černé kazajky a bachratých záplatovaných kalhot, paže, objemné jako lodní stožáry, měl složené nahoře na svém ohromném břiše. Velkou hlavu měl nepokrytou, dlouhou kštici si omotal špinavým cárem, plnovous mu splýval na prsa v zamaštěných chomáčích. Chvíli ty dva rváče zasmušile pozoroval zpod huňatého obočí. Pak zničehonic si povytáhl kalhoty a popadl chlapy v zátylku. Bez jakékoli patrné námahy je zvedl ze země a dvakrát jim klepl hlavami jednou o druhou. Když uvolnil stisk a pustil je na zem, přistoupil k němu inspektor Chung a pravil:
"Velmi nerad tě vyrušuji, Šeng Pa. Jak vidím, máš plné ruce práce s udržováním pořádku a klidu ve městě." Vrhl zběžný pohled na ty dva vandráky, kteří si teď vsedě na podlaze třeli hlavu jak omráčení, a dodal: "Jenomže, jak už se věci mají, musím si s tebou dost naléhavě pohovořit."
Obr si inspektora nedůvěřivě změřil.
"Jsem nemocný člověk, pane inspektore," mručel, "moc nemocný. Ale nikdo o mně nesmí říct, že nedbám na způsoby vychované společnosti. Pojďme se tamhle posadit, pane inspektore, a dejme si něco na posilněnou."
Když se usadili u rozviklaného rohového stolku s miskou páchnoucí kořalky před sebou, spustil inspektor Chung přívětivě:
"Nebudu tě dlouho připravovat o tvůj drahocenný čas, Šeng Pa. Chtěl jsem tě jen požádat o jistou informaci. Jde o dva potulné studenty, říkají jim Tung Mai a Sia Kuang. Tenhle taky někdy slyší na jméno Podrápaný Sia."
Šeng Pa si mlčky poškrábal holý bachor. Po chvilce prohlásil důležitě:
"Potulní mladí literáti, co? Ne, ctěný pane, o těchhle bych asi nevěděl nic. A ani bych o to nestál, něco vědět. Jestli negramotní šejdíři jsou ničemové, je jasné, že ti vzdělaní, co vyčetli z knih o tolik víc podfuků, budou ještě daleko horší. Není divu, že se pak dostanou do všelijakých patálií. S těmi nechci mít nic společného. Jakživ ne."
"Jeden z nich je mrtvý. Stalo se mu to při závodech."
"Ať jeho duše odpočívá v pokoji!" pronesl Šeng Pa nábožně.
"Ty ses nebyl podívat na závody?"
"Já? Ne. Sázení mě ani trochu neláká. Nemůžu si to dovolit."
"Ale jdi, že bys na to neměl těch pár měďáků?"
"Pár měďáků, říkáte? Dejte si říct, pane inspektore, spousta lidí doplatila na číslo devět pěknou sumičku. Kromě jiných asi taky jeho majitel Pien Lapiduch. Ma ten doktor hroznou smůlu - samozřejmě, jestli prohrál. Hoši mi hlásili, že je na tom v poslední době kapku bledě." Podíval se zamyšleně na svou kořalku a prohodil zlověstně:
"Kde jde o velké peníze, tam se stávají všelijaké nehody."
"Kdo vydělal na tom, že doktorův člun prohrál?"
Šeng Pa zvedl oči a pomalu odpověděl:
"Tohle je ošemetná otázka, pane inspektore, náramně ošemetná otázka. Ti, co čachrují se sázkami, jsou mazaní lumpové, na to vemte jed. Pracujou s tucty slídilů a prostředníků. Kdo může říct, kde se ty peníze nakonec sejdou? Já ne, ctěný pane."
"Víš, náš pan soudce by se to moc rád dověděl. Mohlo by to souviset s jedním případem, který teď vyšetřuje."
"A jde při tom nejspíš o nějakého mladého literáta." Obr zasmušile vrtěl hlavou a zarytě opakoval: "Je mi moc líto, ale nemůžu sloužit."
"Vůbec by mě nepřekvapilo," pokračoval inspektor Chung neochvějně, "kdyby pan soudce věnoval lesklý stříbrňák tomu, kdo by něco věděl."
Šeng Pa zakoulel velkýma očima.
"Jeho Milost pan soudce!" zvolal uchváceně. "Ale proč jste mi rovnou neřek, že by se to rád dověděl on! Už jste někdy viděl, že bych odmít spolupracovat s velmožnými úřady? Stavte se tu zítra, pane inspektore, možná že vám budu moct prozradit to či ono."
Inspektor Chung přikývl a chtěl se zvednout. Jenomže jeho hostitel mu položil na rameno svou mohutnou ruku a pravil vyčítavě:
"Nač ten spěch, pane inspektore?" A když si Chung neochotně znovu sedl, obrátil se na něj Šeng Pa vážným tónem:
"Mám vás rád, pane inspektore. Jsem naprosto přesvědčen, že jste čestný muž. Lidi v tomhle městě, aby bylo jasno, mám na mysli ty, kdo něco znamenají, si vás hluboce váží."
Chung si zasmušile pomyslel, že je to úvod k žádosti o zálohu na slíbenou odměnu od soudce. Sáhl si do rukávu pro peníze a mumlal cosi na omluvu. Ale Šeng Pa ho rychle zarazil:
"Ne, kvůli skromnosti se nesmí zatajovat pravda, ctěný pane! Jste člověk s širokými a rozmanitými zkušenostmi a váš věk vás obdařil zralou moudrostí. Proto bych vám rád svěřil jedno choulostivé poslání." Když postřehl Chungův nechápavý výraz, dodal: "Ne, nemůžete odmítnout drobnou laskavost neškodnému starci. A ke všemu starci, který je těžce nemocný."
"Na nemocného nevypadáš," podotkl Chung. Nemohl se probrat z úžasu.
"Ono to není vidět, pane inspektore. Ale sedí mi to tady, přímo v žaludku!" Z břicha se mu ozvalo dunivé kručení a pak říhl tak hlučně, že žebráci umlkli a obdivně pohlédli na svého šéfa. "Vidíte to? Mám to v žaludku. Na tak důležitém místě!"
"Co ti chybí?"
Šeng Pa se k němu nahnul a chraplavě zašeptal:
"Jde o jistou ženu."

Zavalitý obr vyhlížel tak zoufale, že inspektor Chung si rozmyslel rozpustilou poznámku, kterou už měl na jazyku. Místo toho se otázal:
"Kdo je ta šťastná dáma?"
"Dáma, to je ono!" pronesl Šeng Pa se zadostiučiněním. "Kdysi patřila k císařskému dvoru. V hlavním městě. Je to jemná osoba. Útlocitná. Proto se na ni musí se, no... se svrchovanou ohleduplností."
Inspektor bystře pohlédl na svého společníka. Žena, která pracovala v císařském paláci? Najednou se vzpřímil na židli.
"Netýká se ta věc jakési perly?" zeptal se dychtivě.
"To je ohromné! Vy musíte pokaždé kápnout rovnou na to pravé slovo, pane inspektore! Ano, ta ženská je hotová perla. Perla mezi ženami! Jděte za ní, ctěný pane, a ztraťte za mě slovíčko! Ale mezi námi, je tu namístě co největší šetrnost. Špatně by to dopadlo, dotknout se tak její panenské cudnosti!"
Teď už inspektor vůbec nevěděl, na čem je. Tak tedy to nakonec nemá co dělat ani s tou ukradenou perlou. Chvilku váhal, než se zeptal:
"Chceš tedy, abych za ní šel jako námluvčí a požádal ji tvým jménem o ruku?"
"Ale, ale, ne tak rychle!" zvolal Šeng Pa zděšeně. "Poslyšte, něco vám řeknu. Jste přece také městský úředník, a tak pochopíte, že ve svém postavení si nemůžu dovolit, abych byl... hm, odmrštěn, aby se tak řeklo, nemám pravdu? Musím se držet svých zásad, rozumíte?"
"Nevyznám se v tom ani za nehet!" řekl Chung neomaleně. "Co tedy na mně koneckonců chceš?"
"Chci, abyste za ní šel a ztratil za mě slovíčko. To je všechno, co chci, ctěný pane. Přimluvit se za mě. Právě jen tohle, je to jasné? Nic víc, nic míň."
"To s radostí udělám. A kde ji najdu?"
"Jděte k chrámu Boha války, ctěný pane, a ptejte se po podniku slečny Liangové. Slečny Violy Liangové. Tam vám to ukáže kdekdo."
Inspektor Chung se zvedl.
"Mám teď dost práce, Šeng Pa, ale zastavím se tam, hned jak budu mít volnou chvíli. Možná že za den za dva."
"Kdybyste si tak našel volnou chvíli zítra ráno, pane inspektore!" podotkl obr a významně se zašklebil. "Náhodou jsem si zrovna vzpomněl, že ti dva mládenci, jestli se nemýlím, jmenoval jste je Tung a Sia, chodí k slečně Liangové. Dost často, řek bych. Zeptejte se na ně slečny Violy Liangové, pane inspektore. Ale pamatujte, jemně. Je to citlivá žena, měla místo u..."
"Ano, u císařského dvora. Tak dobrá, Šeng Pa, stavím se tu zase někdy zítra."

9

DRUHÝ DEN RÁNO IHNED PO SNÍDANI našel inspektor Chung soudce Tia v jeho soukromé kanceláři, kde stál u psacího stolu a krmil želvu zeleným listím.
"Je pozoruhodné, jak vyvinuté smysly mají tahle zvířátka!" poznamenal soudce. "Pro nás ty listy nemají vůbec žádnou vůni, a podívej se tady na toho chlapíka!"
Položil na židli několik salátových lupenů. Želva, která lezla po knize na stole, natáhla hned krk a zamířila k židli. Soudce Ti položil lupeny před sebe. Když je želva zhltla, otevřel okno a strčil zvíře zpátky na skalku. Pak si sedl ke stolu a živě se zeptal:
"Jak to dopadlo včera večer, Chungu?"
Inspektor mu dopodrobna vylíčil setkání se Šeng Paem. Nakonec připojil: "Šeng Pa zřejmě už slyšel, že s tou Tung Maiovou takzvanou nehodou není něco v pořádku. Taky se asi šíří pověsti, že se prováděly nějaké manipulace se sázkami. Dokonce mi naznačil, jak doktor Pien, který na tom teď není s financemi valně, mohl hnát sázky do výšky a vydělal na tom, že jeho vlastní člun v závodech nevyhrál."
Soudce zvedl obočí.
"Tohle že naznačil?" Poškubával si knírek. "To staví doktora do velmi zvláštního světla. Měl jsem dojem, že se tu na doktora dívají jako na zámožného a poctivého člověka s neposkvrněným štítem. Vždyť on také důstojně vypadá s tou povznesenou bledou tváří a uhlově černým knírem. Musí se ovšem zase připustit, že mu značně záleželo na tom, aby Tungova smrt byla vedena jako případ srdeční mrtvice. Slyšel jsi na něj někdy něco, Chungu?"
"Neslyšel, vzácný pane. Obecně ho považují za jednoho z nejschopnějších lékařů ve městě. Skoda, že se Šeng Pa vyjadřuje tak neurčitě. Dal bych na to krk, že o Tung Maiovi a Sia Kuangovi toho ví víc, než je ochoten přiznat. Jenže ten by se spíš nechal přizabít, než by něco rovně a jasně vyklopil."
Soudce Ti přikývl.
"Je zřejmé," řekl, "že je mu milejší, abychom o Tungovi a Siaovi slyšeli přímo od oné ženy, o níž se zmínil. Ještě dnes dopoledne se za ní půjdeme podívat. Sia se dosud do svého bytu nevrátil? Nejdřív ze všeho bych se rád setkal s ním a pak si poslechl, co všechno Šeng Paova přítelkyně ví o něm a o Tung Maiovi."
"Bohužel se Sia u sebe v bytě doposud neobjevil, vzácný pane. Strážmistr mi oznámil, že se právě vrátil jeden ze strážníků, kteří hlídali Siaův dům, a hlásil, že po Siaovi není zatím ani památky." Chung se odmlčel. Za okamžik dodal trochu nejistě: "Když už mluvíme o té Šeng Paově přítelkyni, Ctihodnosti, bylo by docela dobře možné, že ten starý darebák nějak něco vyčenichal o prodeji perly a chtěl mi dát najevo, že ta ženská o té věci ví víc. Proč by jinak tolik zdůrazňoval, že měla místo u císařského paláce - což je samozřejmě holý nesmysl."
Soudce pokrčil rameny.

"Nezapomeň, že v paláci jsou zaměstnány tisíce žen, Chungu. Mimo jiné též posluhovačky a pomocnice v kuchyni. A pokud jde o císařovu perlu, můžeš ten kouzelný klenot klidně pustit z hlavy. Po úvaze jsem došel k závěru, že celý příběh je vymyšlený. Od začátku do konce pouhá pohádka!"
Užaslý inspektor už otvíral ústa, aby něco poznamenal, ale soudce rychle pokračoval dál:
"Byla to finta, Chungu. A navíc jsem přesvědčen, že Kou to věděl. Měl jsem dost špatné spaní, ta povídačka o perle mi nešla z hlavy. Znova a znova jsem v hlavě probíral celý sled událostí, jak zmizela a jak se dostala Tungovi do rukou. A došel jsem k závěru, že ta perla neexistuje. Dávej dobrý pozor, co ti povím! Už jak jsem ti včera večer vysvětlil, je víc než pravděpodobné, že Tung Mai a Ambra měli spolu poměr. Nuže, před pár měsíci sdělí Ambra svému milenci, že je těhotná a že otcem je on. Oba pochopí, že tu věc nemohou dál udržovat v tajnosti, a rozhodnou se oba, že spolu utečou. Jak ale přijít k penězům? Vymyslí si tedy spolu báchorku o císařově perle. Ambra oznámí manželovi, že Tung má perlu ukrytou na bezpečném místě, a nabídne se, že tam zajde a koupi uzavře. Milenci se chystají, že se sejdou v pavilonu a společně utečou s deseti zlatými pruty. Samozřejmě chytrý plán! Jenomže oni netuší, že Kou už vypátral jejich tajné styky a čeká jen na příležitost, jak se pomstít. Kou by musel být padlý na hlavu, kdyby si nevypočítal, že oním bezpečným místem, jež znají Tung i Ambra, může být jen onen opuštěný dvorec. Kou předstírá, že vyprávění Ambry bere vážně. Otráví Tunga a najme si hrdlořeza, aby Ambru v pavilonu zabil a přinesl mu zlato zpátky. Co o tom soudíš ty, Chungu?"
Inspektor vypadal nerozhodně. Potom řekl rozvážně:
"Včera večer jsem už nic nepřipomenul k teorii Vaší Ctihodnosti o vině pana Koua, protože jsme jen probírali různé možnosti. Teď ovšem, když obvinění proti Kouovi bylo jasně vysloveno, musím se přiznat, vzácný pane, že se mi nezdá, aby usedlý, urozený muž jemného vkusu, jako je pan Kou, se dopustil tak hanebného zločinu. A kromě toho je tu tolik jiných možností, které musíme vzít v úvahu. Právě před chvíli jsme uvažovali o doktoru Pienovi a jeho..."
"Žárlivost může dohnat k násilnostem i klidného člověka," přerušil ho soudce Ti. "Ale ať tak či onak, zajdeme teď k opuštěnému domu a ještě jednou si prohlédneme pavilon. Jsem přesvědčen, že ta perla neexistuje, ale rád bych aspoň viděl dějiště vraždy za denního světla. Mimoto nám ranní projížďka jen prospěje. Jestliže po návratu do města zjistíme, že se Sia Kuang stále ještě neobjevuje, půjdeme rovnou k Šeng Paově přítelkyni a poznáme, jestli nás třeba ona nemůže přivést na stopu tomu nepolapitelnému literátovi. Musím si s ním nezbytně promluvit, než zahájím ranní sezení u soudu."
Když se soudce Ti zvedal, oči mu padly na knihu, po které se před chvilkou promenovala želva.
"Vida," dodal, "ještě něco jsem ti zapomněl sdělit. Jak jsem ti říkal, měl jsem špatné spaní a vzbudil jsem se už asi hodinu před rozbřeskem. Trochu jsem pročítal zajímavou knihu, kterou jsem si před pár dny vypůjčil z knihovny v archivu."
Vzal do ruky svazek, otevřel ho na místě označeném záložkou a pokračoval:
"Je to sbírka záznamů o tomto okrese, soukromě vydaná asi před padesáti lety bývalým prefektem, který se živě zajímal o minulost zdejšího kraje. Jednou také podnikl výlet ke zbořenému chrámu Bohyně řeky v Mandragorovém háji. Za jeho časů k němu ještě vedla celkem slušná cesta. Píše o tom takto:

‚Vnější zeď a brána byly značně poškozeny zemětřesením, avšak hlavní síň a věhlasná socha bohyně doposud stojí na svém místě. Socha představující ženu je víc než deset stop vysoká, stojí zpříma na podstavci, a vše je vytesáno z jednoho kusu mramoru. Čtverhranný oltář před sochou byl vytesán z téhož kvádru. Je to vskutku pozoruhodné dílo!´"

Soudce Ti zvedl knihu blíž k očím a řekl: "Tady nějaký čtenář zapsal červenou tuší na okraj poznámku. Stojí v ní:

‚Můj vážený kolega se mýlí. Navštívil jsem chrám o deset let později a shledal jsem, že oltář je ve skutečnosti vytesán z jiného mramorového kvádru. Dal jsem odstranit maltu spojující podstavec a oltář, neboť jsem se doslechl, že v dřívějších dobách si v oltáři kněží vydlabali úkryt pro uschovávání zlatých obřadních nádob; domníval jsem se, že tak vzácné předměty by měly být přeneseny na bezpečné místo, kupříkladu do pokladnice ministerstva obřadů. Nepodařilo se mi však zjistit ani náznak toho, že by oltář byl dutý.
Tuan, prefekt v Pu-jangu'

Tuan byl svědomitý úředník," poznamenal soudce Ti. "Poslouchej, co tu dál píše první prefekt:

‚Socha má na ukazováčku levé ruky nasazen zlatý prsten s nádherným velkým rubínem. Vesnický starosta mi řekl, že tento rubín lid pokládá za Uhrančivé oko, a proto by se nikdo neodvážil jej uloupit. Čtverhranný oltář má otvory ve všech čtyřech horních rozích, jichž se užívalo pro upevňování provazů, kterými bývali připoutáni mladí muži, vylosovaní ke každoroční oběti pátého dne pátého měsíce. Velekněz přeťal oběti nefritovým nožem žíly a její krví pokropil celou sochu. Potom bylo tělo v slavnostním procesí odneseno na břeh řeky a obřadně vrženo do vln. Byl to vskutku barbarský obyčej, naštěstí vymýcený před několika lety z příkazu našeho moudrého vládce. Podle pověsti je socha neustále vlhká, a sám jsem shledal, že její hladký povrch skutečně pokrývá vláha, avšak otázku, zda lze tento jev vysvětlit rosou, či jakousi nadpřirozenou příčinou, ponechávám k rozřešení učenému čtenáři. Byl jsem hluboce stísněn přízračným ovzduším onoho podivného místa a opustil jsem je dříve, než jsem původně zamýšlel, vzav s sebou jednu z věkovitých cihel chátrající zdi jakožto doklad.´

To je vše. Podivná historie!" Soudce Ti odložil knihu na stůl a pokynul inspektoru Chungovi, aby šel s ním. Venku na dvoře poručil strážmistrovi, aby přivedl ze stájí dva koně.

Vyjeli z města Jižní branou. Nad kanálem se vznášela chladná ranní mlha a díky jí měli do Mramorového Mostu příjemnou jízdu.
Ve vesnici nejprve zašli za starostou. Ten soudci sdělil, že milice, která měla za sebou dost neutěšenou noc, se vrátila těsně před rozbřeskem. Jeden muž stále tvrdil, že v Mandragorovém háji slyšel šeptající hlasy duchů, jiný ujišťoval, že viděl, jak se mezi stromy míhá jakási bílá postava. Ani jeden z nich v noci nezamhouřil oko, tiskli se k sobě v obezděné zahradě před pavilonem. Starosta rovněž ohlásil, že dveře do pavilonu zapečetil, hned jak vynesli mrtvé tělo paní Ambry.
Soudce Ti přikývl na souhlas a s Chungem se vydali dál. Projeli tržištěm, kde kramáři už pilně chystali své boudy, a zamířili na cestu k lesu. Když dojeli ke staré borovici, která značila cestu ke vchodu na pozemek Tungových, soudce Ti sestoupil z koně a přivázal otěže k sukovitému kmeni. Inspektor následoval jeho příkladu. Zbytek došli už pěšky.
Soudce si uvědomil, že za denního světla cesta k opuštěnému domu tak dlouho netrvá. Za chvilku spatřili otlučenou bránu a zdi porostlé břečťanem. Právě když vcházeli pod klenutým obloukem na obezděnou zahradu, soudce se znenadání zarazil a uchopil Chunga za paži. Před pavilonem stál, obrácen zády k nim, vysoký širokoplecí muž v dlouhé černé suknici a s černou flórovou čapkou na hlavě. Dveře do pavilonu byly pootevřené a v ranním větříku vlál utržený pruh papíru, jímž měl být vchod zapečetěn.
"Vy tam!" zavolal soudce Ti. "Kdo jste a co tu pohledáváte?"
Muž v černém se otočil a zpod přivřených víček si mlčky a zevrubně prohlížel příchozí. Měl klidnou kulatou tvář s krátkým knírkem a pečlivě ošetřovaným plnovousem. Když beze spěchu dokončil svou prohlídku, promluvil kultivovaným hlasem:
"Takové příkré oslovení by si zpravidla vyžádalo stejnou odpověď. Nicméně vaše vystupování a mravy svědčí o významném postavení, a proto se spokojím s upozorněním, že naopak já vám bych měl tyto otázky položit. Neboť jste sami neoprávněně vnikli na můj pozemek."
Soudce si ušetřil dlouhé proslovy. Prohlásil zostra:
"Jsem prefekt tohoto okresu a vedu zde úřední šetření. Odpovězte na mé otázky!"
Muž se hluboce uklonil a zdvořile odpověděl:
"Mám tu čest oznámit, že se jmenuji Kuang Min. Obchoduji s léky v hlavním městě. Před čtyřmi roky jsem zakoupil tento majetek od jeho předešlého majitele, pana Tung I-kuana."
"Přihodily se zde podivné události. Musím žádat, abyste doložil svou totožnost."
Muž v černém se znovu hluboce uklonil, pak vyňal z rukávu dvě listiny a podal je soudci. První byl doklad o totožnosti, vydaný metropolitním guvernérem, na druhé byla podrobná mapka celého Tungova pozemku, vydaná před čtyřmi lety prefekturou v Pu-jangu pro pana Kuang Mina, nového majitele. Soudce Ti obě listiny vrátil a řekl:
"V pořádku. Nyní mi řekněte, proč jste rozlomil úřední pečeť na dveřích tohoto pavilonu. Víte přece, že to je trestný čin."
"Já jsem ji nerozlomil!" prohlásil Kuang rozhořčeně. "Dveře už byly pootevřené."
"Proč jste sem přišel v tuto nezvyklou hodinu?"
"Nebudete-li mít, Ctihodnosti, námitky proti poněkud obšírnému líčení, rád bych..."
"Námitky bych měl. Mluvte stručně!"
"Podstatné okolnosti," pokračoval pan Kuang nezaleknut, "lze shrnout následovně. Před čtyřmi lety mi můj zákazník doktor Pien Ťia oznámil v dopise, že tento pozemek je lacino na prodej, a doporučil mi, abych jej koupil, neboť sousední les v sobě chová ve velkém počtu mandragorové kořeny. Můj podnik vždy velmi rád zakoupí takové pozemky, neboť mandragorové kořeny, jak je vám, Ctihodnosti, nepochybně známo, mají mimořádný význam ve farmacii. Koupil jsem tudíž tento majetek. Jelikož však můj podnik byl v oné době těmito kořeny dostatečně zásoben, rozhodl jsem se teprve dva roky poté vyslat jednoho ze svých správců, aby místo obhlédl. Doktor Pien mi však právě tehdy psal, že zdejší kraj je postižen suchem, a varoval mne, že místní lid by mohlo pobouřit, kdyby můj správce prohledával tento les, zasvěcený, jak se domnívám, Bohyni řeky. Lid se o ní domnívá..."
"Vím, vím," přerušil ho soudce Ti netrpělivě. "Mluvte o tom, co se týká vás!"
"Jsem poslušen vašich příkazů, Ctihodnosti. V dalších dvou letech jsem byl plně zaměstnán záležitostmi, takže teprve včera ráno, když má bárka přistála u Mramorového Mostu, jsem si vzpomněl, že nedaleko vlastním pozemek, a..."
"Co vás přivedlo do Mramorového Mostu? Vyjel jste si na výlet?"
"Naopak," odpověděl Kuang odměřeně, "bylo to kvůli naléhavému řízení ve spojitosti se záležitostmi mého pobočného závodu níže při kanálu. Před třemi dny jsme si spolu s mým kolegou a přítelem panem Sunem najali kanálovou džunku, abychom se bez nejmenšího prodlení vydali na sever. Když se však v tomto místě naši lodníci doslechli, že se zde večer budou konat velkolepé závody dračích člunů, ti lenošní darmošlapové trvali na tom, že zde přečkají noc. V naději, že bych mohl vynuceného odkladu využít ve svůj prospěch, poslal jsem vzkaz doktoru Pienovi a požádal ho, aby v poledne přišel do Mramorového Mostu a provedl mne po bývalém Tungově majetku. Odpověděl, že je příliš zaměstnán přípravami k závodům a že ke mně zajde později odpoledne. Přišel na čaj na mou džunku a dohodli jsme se, že se dnes nedlouho po ranním svítání sejdeme zde v tomto opuštěném domě. Zvolil jsem tak časnou hodinu, protože bylo - a dovolíte-li, Ctihodnosti, dosud je - mým záměrem vyplout opět co nejdřív na další cestu. Nyní zde čekám na doktora Piena. Těší mne, že šťastná náhoda sem přivedla též Vaši Ctihodnost, neboť jen skromnost mi včera zabránila, abych se sám přišel představit."
Pan Kuang si všiml tázavého pohledu soudce Tia a pokračoval se stále stejně líbezným výrazem:
"Doktor Pien mě včera večer laskavě zavedl do hostince ve vsi Mramorového Mostu, kde hostil posádky člunů, a pak jsme šli dolů podél kanálu k místu, kde byl cíl závodu. Později už se doktor Pien musel plně věnovat závodům. Když jsem bezcílně těkal po nábřeží, kterýsi chodec mi ukázal bárku Vaší Ctihodnosti. Mám totiž v Pu-jangu mnoho

obchodních spojení, a zdálo se mi, že bych se měl jít poklonit zdejšímu prefektovi. Na dolní palubě nebyl nikdo, kdo by mne ohlásil, a když jsem vyšel nahoru, spatřil jsem vás, Ctihodnosti, s vašimi dámami, jak stojíte u zábradlí a kocháte se scenerií. Neosmělil jsem se vtírat společnosti, která zjevně měla důvěrný rodinný ráz, a vzdálil jsem se. Na dolní palubě jsem potkal komorníka a řekl jsem mu, že nebudu obtěžovat. Nicméně mám pocit, že bych se o tom měl zmínit, abych ukázal, že nepostrádám..."
"Jistě. Je to od vás velmi milé, pane Kuangu." Soudce Ti se na něj upřeně zahleděl. Tak tohle je ten záhadný návštěvník, o němž mluvil sluha. Zeptal se: "Doprovázel vás váš kolega pan Sun?"
"Nikoliv, vzácný pane. Necítil se dobře a odebral se záhy do své kabiny. Já jsem ovšem sledoval závěr závodů, pak jsem si najal koně a dojel zpět do Mramorového Mostu. V té době se ještě nevrátil ani jeden z mých lodníků, těch zpustlých povalečů, takže jsem si sám připravil šálek čaje a odebral se rovněž na lůžko."
"Děkuji vám, pane Kuangu. Ještě mi povězte, proč jste si dal opravit tento pavilon."
Pan Kuang s výrazem zdvořilého překvapení zdvihl tenké obočí.
"Dal opravit? Nepochybně jste chtěl říci pobořit, vzácný pane."
Soudce Ti prošel kolem něho a vystoupil po schodech nahoru. Za ním se ubírali inspektor Chung a Kuang. Soudce se zastavil ve dveřích a s ustrnutím prohlížel místnost, jako by svým očím nevěřil. Ze stěn byly servány velké plásty omítky a odkrývaly červené zdivo vespod. Také část stropu byla stržena, dlaždice na podlaze vylámány, dokonce i bambusové nohy lehátka byly rozštípnuty.
"Co se tu děje?" ozval se za ním překvapený hlas.
Soudce Ti se otočil. Prohodil nevlídně:
"Řádily tu nepovolané osoby, doktore Piene. Právě zjišťujeme rozsah škod."
"Naše korespondence ve mně vyvolala dojem, doktore," oslovil ho Kuang chladně, "že souhlasíte s tím, dohlížet na můj majetek."
"Ještě před měsícem jsem sem poslal jednoho člověka, pane Kuangu," odpověděl doktor Pien se ztrápeným výrazem. "Hlásil mi, že všechno je v pořádku. A ten člověk to tu znal jak nikdo jiný. Byl to Tung Mai, syn bývalého majitele. Nedovedu to ani dost málo pochopit, já..."
"Hned se vrátím," skočil jim do řeči soudce Ti. Pokynul inspektorovi, aby šel s ním.
Když procházeli zahradou, soudce mu tiše řekl:
"Vrah se sem vrátil dnes ráno velmi časně, sotva odsud milice odešla. Ten člověk musel věřit v pravdivost historie o císařově perle, a přišel po ní pátrat. Pojďme se podívat, jestli nenavštívil také hlavní budovu." Zlobně se rozmáchl proti několika masařkám, které mu bzučely kolem hlavy.
Zběžnou obchůzkou opuštěnými síněmi se přesvědčili, že je tam všechno na svém místě. V husté vrstvě prachu na podlaze našel soudce jen své vlastní šlápoty. Když se ubíral zpátky k pavilonu, inspektor poznamenal:
"Pavilon je prohledán důkladně. To by mohlo znamenat, že vrah nenašel, po čem pátral."
Soudce Ti přikývl. Rukou znovu rozháněl roj masařek. "Zatracená havěť. Podívej se, Chungu, na hřebeni téhle zdi jsem viděl tu želvičku." Opřel se rukama nahoře o zídku a vzpomínal: "Lopotila se tu s..."
Při úpatí zdi v mělkém příkopu leželo v houští tělo muže oblečeného do modré kazajky a kalhot. Nesčetné masařky lezly po lebce, z níž bylo vidět jen přílbu sražené krve.
Soudce se otočil a rychle doběhl do pavilonu. Doktor Pien a pan Kuang, pohrouženi do hovoru, stáli vzadu u zdi. Soudce Ti k nim přistoupil a zeptal se Kuanga lhostejným tónem:
"Jak dlouho jste tu už byl, pane Kuangu, než jsem přišel já?"
"Dospěl jsem do domu jen několik okamžiků před vámi, Ctihodnosti," odpověděl Kuang. "Ještě jsem ani nenahlédl do hlavní budovy. Nejprve jsem zašel na tuto zahradu, abych se podíval na Mandragorový háj za zdí, protože..."
"Pojďte se mnou oba!" zavelel soudce.
Jakmile se Kuang podíval přes zeď, otočil se, škytl a začal prudce dávit.
"Tohle je Sia Kuang, vzácný pane!" zvolal doktor Pien. "Podívejte se na tu jizvu na levé tváři!"
Soudce Ti si vykasal plášť, vyšplhal se na zídku a seskočil na druhou stranu. Doktor Pien a inspektor Chung přelezli zídku po něm.
Soudce si přidřepl vedle mrtvého muže a zkoumal jeho zakrvácenou kštici. Potom se rozhlédl po houští v příkopu. Sebral tam cihlu a podával ji Chungovi se slovy:
"Kdosi mu rozrazil lebku zezadu touto cihlou. Zde na její hraně je dosud vidět krev." Vzpřímil se a rozkázal: "Pomoz mi prohledat křoví, mohli bychom tam objevit další stopy."
"Tohle vypadá, vzácný pane, jako tesařská skříňka na nástroje," zvolal inspektor. Ukázal soudci otlučenou podlouhlou skříňku, kterou našel v houštině. Na soudcův příkaz rozepjal kožené popruhy. V krabici byly dva listy pily, kladivo a několik dlát.
"Tohle také vezmi s sebou," přikázal soudce. A doktora Piena požádal: "Pomozte mi sundat mu kazajku."
Když ji mrtvému muži svlékli a odhalili jeho svalnatý hrudník, viděli, že kolem levé paže nad loktem má pevně omotaný kus hadru. Doktor Pien jej rozvázal a prohlédl si hlubokou bodnou ránu.
"K tomuto zranění přišel zcela nedávno, vzácný pane," poznamenal. "Řekl bych, že je to bodnutí tenkým nožem. A tělo má dosud teplé, někdo ho musel zabít teprve asi před půl hodinou."
Soudce Ti na to nic neřekl. Prohledal mrtvole rukávy, ale byly prázdné. Ani do záhybů šerpy kolem mužova pasu nebylo nic zastrčeno, dokonce ani kapesník. Soudce stroze prohlásil:
"Tady jsme hotovi. Ostatek necháme na starost ohledači mrtvol."

10

KDYŽ SE TI TŘI ZAS VYŠPLHALI přes zídku do zahrady, soudce Ti zarazil Kuang Minový rozčilené dotazy a přikázal Chungovi:
"Zajeď do vesnice a přiveď odtamtud starostu a asi tucet mužů z místní milice."
A začal chodit sem tam po zahradě, čas od času hněvivě potřepávaje rukávy. Doktor Pien zavolal stranou pana Kuanga a pustil se s ním šeptem do řeči.
Inspektor Chung byl zpátky neuvěřitelně brzy. Přivedl rozrušeného starostu a skupinu zděšeně vyhlížejících mladíků, ozbrojených dlouhými bambusovými holemi.
Soudce Ti poručil starostovi, aby dal mrtvolu naložit na nosítka a odnést na prefekturu. Jeho muži tu měli zůstat a hlídat dům, dokud je nepřijdou vystřídat strážníci. Když si všiml jejich zoufalých tváří, osopil se na ně:
"Teď už je přece bílý den, což nevidíte? Není se čeho bát!" Obrátil se k Pienovi a Kuangovi: "Do vesnice se vrátíme společně. Vy dva si můžete půjčit koně od někoho z milice."
Když dorazili do Mramorového Mostu, soudce Ti řekl panu Kuangovi, aby ho dovedl ke své džunce.
Ukázalo se, že je to značně velká bárka a že zabrala většinu prostoru u přístavní hráze za mostem. Čtyři vyzáblí lodníci rozkasávali plachtu z bambusové rohože. Soudce řekl Kuangovi a oběma ostatním, aby počkali na hrázi, a po úzkém prkně, jež sloužilo za můstek, přešel na loď. Postavil se na přídi a zavolal na kapitána. Po dlouhém čekání se v průvlaku objevila rozčepýřená hlava. Kapitán vylezl na palubu, povytáhl si kalhoty a upřel na soudce kalné, zarudlé oči. Bylo vidět, že on sám i jeho posádka mají za sebou značně náročnou noc.
"Zaveďte mě k panu Sunovi!" poručil soudce Ti.
Kapitán se dopotácel k vyvýšené zádi, sestávající z dvojité kabiny. Po několikerém klepání na úzké dveře se vedle nich prudce otevřelo okno. Vyklonil se hubený muž s uzlovitým krkem a s výbojně naježeným krátkým vousem. Kolem hlavy měl těsně ovázané bílé plátno.
"Musíte tu tropit takový strašný kravál?" zeptal se hrubě. "Hlava mi třeští bolestí. Nikdo mě nemá co vyrušovat."
"Já jsem prefekt. Ne, zůstaňte, kde jste. Chci se vás jen zeptat, pane Sune, jak jste strávil včerejší večer."
"V posteli, vzácný pane. K večeři jsem neměl ani sousto. Rozumějte, tyhle záchvaty dostávám pravidelně. Zatracená otrava." Opřel se lokty o parapet a pokračoval: "To se ví, nepřijde to na mě znenadání. Prvním příznakem bývá horečnatý pocit, úplná ztráta chuti k jídlu. Potom přijde lehká nevolnost, hořká pachuť v ústech, pak..."
"To je nesmírně mrzuté. Přišel se na vás podívat pan Kuang?"
"Přišel. Zastavil se u mě před večeří, aby mi sdělil, že se jde s nějakým svým přítelem podívat na veslařské závody. Neslyšel jsem ho, když se vrátil. Ale určitě ho najdete v jeho kabině, má ji hned vedle. Stalo se něco?"
"Hledám svědky. Byl zavražděn muž."
Pan Sun vrhl drtivý pohled na ledabylého kapitána.
"Jak vidím, obětí není náš kapitán!" poznamenal s povzechem. "Velká škoda. Ještě jsem nebyl na člunu, který by byl veden hůř."
Kapitán začal něco popuzeně bručet, ale soudce se obrátil a houkl na něj: "Doplujete s tímto člunem k přístavišti u Západní brány města a tam zůstanete, dokud se nedovíte další!" A panu Sunovi řekl: "Obávám se, že tu budete muset den nebo dva setrvat, pane Sune. Zdržení byste mohl využít k tomu, že se poradíte s lékařem. Přeji vám brzké uzdravení."
Pan Sun začal namítat, že nutně musí co nejdřív odcestovat, ale soudce se k němu otočil zády a přešel na břeh.
"Vy jste důležitý svědek," řekl panu Kuangovi. "Proto budete muset přerušit svou cestu. Řekl jsem kapitánovi, aby džunku dopravil k přístavišti, vy můžete zůstat buď na lodi, nebo si najměte pokoj v hostinci, jak je vám libo. Ale své bydliště ohlaste okamžitě u soudu, abych vás mohl předvolat, jakmile vás budu potřebovat." Kuang se zamračil a chystal se něco poznamenat, ale soudce už oznamoval rázným tónem Pienovi: "Vás také budu potřebovat, doktore. Prozatím nevycházejte z města. Sbohem."
Vysedl na koně a odjel i s inspektorem Chungem. Když jeli po silnici, slunce už stálo o něco výš nad obzorem a pralo do nich nemilosrdně.
"Měli jsme si s sebou vzít slaměné klobouky," brumlal soudce.
"A vypadá to, že bude ještě větší horko, vzácný pane. V tomhle bezvětří se nehne ani lísteček, a ty černé mráčky, co se tamhle kupí, se mi nechtějí vůbec líbit. Můžeme čekat, že se dnes ještě strhne pěkná bouřka."
Soudce na to nic neřekl. Jeli mlčky dál. Když se jim v dohledu vynořila Jižní brána, soudce najednou vybuchl:
"To už je třetí vražda ve dvou dnech! A zrovna Sia Kuang, jediný člověk, který tuhle zapeklitou věc mohl pomoci trochu vyjasnit!" Potom pokračoval klidnějším tónem: "Řeknu ti upřímně, Chungu, že mi to dělá starosti. V tomhle městě řádí nebezpečný, naprosto nelítostný zločinec."
Desátník na stráži je zahlédl, jak se blíží. Postavil se strnule do pozoru v bráně před strážnicí. Oknem bylo slyšet ze strážnice nějaké chrastivé zvuky. Dva vojáci tam na vysokém stole třídili bambusové známky. Soudce Ti zastavil koně, vyklonil se ze sedla a nahlédl oknem dovnitř. Za okamžik se opět vzpřímil a v zamyšlení pohupoval ve spuštěné ruce bičíkem. Měl nejasný pocit, že ty šramotící známky by mu měly připomínat něco, co mu v podvědomí nedávalo pokoj. Ale v té chvíli si tu spojitost za žádnou cenu nemohl vybavit. Jen vraštil obočí.
Desátník na něj zíral překvapeně. Prohodil bezradně:
"To je dnes, co... pěkné horko, Milosti!"
Soudce pohroužený do vlastních myšlenek ho neslyšel. Až se náhle radostně usmál. Otočil se k Chungovi, který seděl na koni za jeho zády, a zvolal:

"Svatá nebesa, to bude ono, samozřejmě!" Potom přikázal energicky desátníkovi: "Postarej se, aby ti tví dva muži seřadili známky po pořadí podle čísel. Jestliže najdou dvě se stejným číslem, okamžitě mi je pošli na prefekturu!"
A pobídl koně dál.
Chung se chtěl soudce zeptat, co se známkami není v pořádku, ale soudce Ti mu rychle vzal slovo a prohlásil:
"Já teď sám zajdu k Šeng Paově přítelkyni. Ty půjdeš do domu Kouových a vyzvíš od služebnictva, zdali byl Kou dnes ráno venku. Je lhostejné, jestli to z nich dostaneš výhružkami nebo úplatkem, hlavně když to bezpečně zjistíš."
"A co bude s ranním sezením u soudu, vzácný pane?" otázal se inspektor ustaraně. "Touhle dobou se už jistě po městě rozšířily zvěsti o zavraždění paní Ambry, a zanedlouho se lidé také doví o smrti Sia Kuanga. Jestliže nevydáme alespoň nějaké úřední oznámení, začne se všelicos šuškat a v čajovnách se budou vykládat ty nejnesmyslnější historky."
Soudce Ti si odsunul čapku z upoceného čela.
"Samozřejmě, máš pravdu, Chungu. Dej vyhlásit, že dnes ráno se soudní sezení konat nebude, ale že se soud sejde v poledne. Já pak jen oznámím holá fakta a vydám nezávazné prohlášení, že vyšetřování je v proudu. Vyměňme si čapky. Nemám nejmenší tušení, kdo nebo co je ta slečna Liangová zač, a tak bude rozumnější, když k ní zajdu na zapřenou."
Nasadil si na hlavu Chungovu malou čapku a rozloučili se. Soudce Ti se vydal směrem k chrámu Boha války. Doufal, že s tou čapkou na hlavě a celý zaprášený a zpocený zůstane nepoznán.

11

ZAKRSLÝ ULIČNÍK, KTERÉHO SE zeptal na dům slečny Liangové, mu beze slova ukázal špinavým ukazovákem na velkou dřevěnou haluznu nedaleko nároží, ale jediný pohled mu nevěnoval.
Když soudce Ti seskočil z koně a uvazoval ho za uzdu ke kruhu ve zdi, do očí mu padl červeně lakovaný vývěsný štít vedle dveří. Stály na něm čtyři černé kurzivní znaky, hlásající, že tu je Wu te tao čchang, "Cvičební síň vojenské ctnosti". Velká čtvercová pečeť nahoře označovala, že nápis pochází z ruky jednoho z císařských princů. Soudce pochybovačně zavrtěl hlavou a vešel.
Ve zšeřelé prostorné síni byl poměrně chládek. Uprostřed na podlaze byla natažena dost tlustá rákosová rohož. Šest statných chlapů, po pás obnažených, cvičilo tam ve dvojicích zápasnické chvaty. O kus dál šermovali bambusovými holemi dva rozježení pobudové. Na dřevěné lavici u boční stěny sedělo půl tuctu mužů, kteří zaujatě sledovali cvičence. Soudci nikdo nevěnoval nejmenší pozornost.
Jeden z obou šermířů dostal ránu přes ruku. Upustil hůl a začal nehorázně klít.
"Dejte si pozor na jazyk, pane Muo, buďte tak laskav!" zazněl z hloubky síně skřípavý hlas.
Sermíř se vyděšeně ohlédl.
"Ano, slečno Liangová," pronesl pokorně. "Omluvte mě, slečno Liangová!"
Pofoukal si bolavé prsty, zvedl hůl a pokračoval v šermování.
Soudce obešel zápasníky a přistoupil k pultu. A tam se zastavil jako přikovaný. Nevěřícím pohledem zíral na obří ženu usazenou v křesle za pultem. Ta hora masa byla oblečená do kazajky s krátkými rukávy a širokých kalhot z hrubého hnědého kartounu, jak to nosí profesionální zápasníci. Jednu rudou šerpu měla pevně ovinutou kolem sudovitého trupu hned pod objemnými ňadry, druhá jí svírala břicho v pase. Zvedla k soudci kulatý bezvýrazný obličej a zeptala se chraplavým hlasem:
"Co si přejete, cizinče?"
Soudce se vzpamatoval a pronesl pádným tónem:
"Jmenuji se Jen a jsem rohovnický mistr z hlavního města. Musím v tomhle městě pobýt pár týdnů a pan Šeng Pa mě posílá sem, abych se přeptal, jestli by se tu nedalo sehnat pár žáků. Víte, nechci, aby mi došla rýže v misce."
Slečna Liangová mu hned neodpověděla. Pozdvihla těžkou pravici a ulizovala si vlasy, hladce sčesané dozadu přes kulovitou hlavu a svázané do malého uzlu v zátylku. Při tom se celou dobu dívala upřeně na soudce. Pak najednou pronesla:
"Dejte mi ruku!"
Jeho ruka se mu zabořila do její mozolnaté pěsti o rozměrech kýty. Soudce byl silný muž, ale proti své vůli se zkroutil. Musel vynaložit všechnu sílu, aby odolal stisku toho železného svěráku. Naráz ho zas pustila.
"No dobře," poznamenala, "tak vy jste tedy rohovnický mistr. Oni tedy podle všeho dnes začali nosit plnovous a licousy." Neuvěřitelně hbitě povstala, obešla rázně pult a z kamenného džbánku na víno nalila do dvou rýžových misek. "Napijme se, kolego!" pronesla ledabyle.
Poznal, že je stejně vysoká jako on. Hlava jako by jí vyrůstala přímo z širokých oblých ramen. Usrkával její dost slušné víno a zvědavě se vyptával:
"Kde jste se vyučila tomuhle řemeslu?"
"Na severu. Víte, měla jsem skupinu mongolských zápasnic. Před pár lety, když jsme přišly předvést produkci do hlavního města, Třetí princ nás najal do služeb v paláci. Celý dvůr, pánové i dámy, se u nás scházel na našich zápasnických vystoupeních bez oděvu. Říkám bez oděvu, aby bylo jasno, mívaly jsme vpředu brokátovou zástěrku, Jsme cudná děvčata!" Jedním douškem vyprázdnila misku, odplivla si a pokračovala: "Loni ministr obřadů hlásil u trůnu, že naše zápasy odporují slušnosti, že jsou nestoudné. Nestoudné, ten na to káp! Můžete si myslet, kdo za tím vězel. Kdo jiný než dvorní dámičky! Zkrátka žárlily, nesnesly, aby jejich manželé taky jednou viděli, jak má vypadat pořádná ženská. Ty vyzáblé, krtičnaté fifleny! Kdyby jim milosrdná nebesa nedarovala nos, nerozeznal byste na nich

předek od zadku. Ale co, od trůnu zkrátka přišel příkaz, aby nás princ propustil."
"Kde jsou teď ostatní ženy z vaší skupiny?"
"Vrátily se do vlasti. Já zůstala. Mám Čínu ráda. Když jsem odcházela, Třetí princ mi věnoval celý zlatý prut. ‚Až se budeš, Violo, vdávat, nezapomeň a dej mi vědět!' povídala Jeho Výsost. ‚Daruji tvému ženichu žebřík, celý ze stříbra, bude ho potřebovat, aby na tebe mohl vyšplhat.' Měl rád takovéhle lehké žertíky, to se ví, na ty si Jeho Výsost potrpěla!" Při té vzpomínce s úsměvem pokývala hlavou.
Soudce Ti pochopil, že se nechvástá naprázdno. Státní ministři se mohli u princů hlásit pouze na kolenou, a přesto se tyto vznešené císařské osobnosti obvykle chovaly ke kejklířům a akrobatům pod svou patronací jako k sobě rovným.
"Zajímám se výhradně o tělesná cvičení," uzavřela slečna Liangová, "a proto jsem si otevřela tuhle cvičebnu. Účtuji návštěvníkům jen to, co vypijí, výcvik je zdarma. Někteří z těch chlapů mají talent."
"Slyšel jsem o dvou obzvlášť dobrých. Jacísi potulní studenti, tuším, že se jmenují Tung a Sia."
"Ale vy jste zaspal čas, příteli. Tung je mrtvý. Takové chamradě není žádná škoda."
"Jak to myslíte? Říkali mi, že Tung je zdatný rohovník a pohledný chlapík."
"Nejhorší nebyl, myslím jako rohovník. Ale jestli byl pohledný..." Otočila se a zařvala: "Růžičko!"
Zpod závěsu ve dveřích vzadu ve zdi vyklouzla asi tak šestnáctiletá útlá dívka. Měla v ruce hadr a utírala právě talířek.
"Nech teď toho nádobí, postav se nosem ke zdi a ukaž se pánovi odzadu!" přikázala slečna Liangová.
Dívka se k nim poslušně otočila zády. Rozepnula si nahoře šaty a vysoukala ruce z rukávů. Hubená záda měla posetá bílými jizvami. Když se chystala rozvázat si šerpu, slečna Liangová zavrčela: "To stačí. Obleč se a pusť se zas do nádobí!"
"A tohle jí provedl Tung Mai?" ptal se soudce Ti.
"Ten zrovna ne. Ale to se ví, dřív se tu povaloval ustavičně, teprve před pár týdny se vypařil. Té pitomé holce padl do oka a jednou večer si s ním vyšla. Zavedl ji někam do severní čtvrti. Ve tmě neviděla nic víc, než že je v nějakém dost velkém domě. Odvedl ji do temného pokoje. Nerozeznala, kdo tam je, ale než si uvědomila, oč jde, svlékli ji, přivázali ji obličejem dolů k lehátku a ztloukli ji. Sám jste to viděl. Za nějakou dobu se Tung vrátil, odvázal ji a přivedl zpátky k nám do ulice. Dal jí stříbrňák, řekl jí, aby mlčela, a ztratil se. Ta praštěná holka mi o tom řekla teprv před pár dny, když jsem na ni náhodou vpadla při koupání a ty pruhy jsem viděla. Škoda že ten Tung je nebožtík, chystala jsem se, že ho vyplatím stejnou mincí, a s úrokem. Ale aspoň ta namlouvačná děvka dostala pořádnou lekci."
"Byla taky znásilněna?"
"Ne, dodnes je panna - a nějakou dobu ještě bude. Jinak bych tu věc samozřejmě udala soudu. Znám svoje povinnosti. Jenomže ta běhna šla dobrovolně a nechala si za to zaplatit. Co jsem tedy měla dělat?"
"Ten Tung často opatřoval dívky pro své zvrhlíky?"
"Podle všeho ano. Ale jen pro jednoho. Myslím, že jde o toho samého chlapa, pro kterého sháněl ty starodávné krámy. Nedávno se Tung s tímhle svým patronem lidumilem nějak nepohodl. Tung byl nenasytný darebák, asi žádal moc peněz. Jenomže já myslím, že po něm to dobročinné dílo převzal jeho kamarád Sia, ten slabomyslný panchart."
"Říkáte, že Sia? Jak jste na to přišla?"
"Sia není tak mazaný jako Tung, ani se k němu rovnat nemůže. Včera ráno sem přišel a párkrát si dal nalít, na tom by nebylo nic zvláštního. Zvláštní bylo, že mi zaplatil, co mi za pití dlužil. Zeptala jsem se ho: ‚Zakop jsi někde o strom s pokladem?' ‚Zatím ne,' povídá, ‚ale dnes večer si přijdu na pěkné peníze. Slíbil jsem jednomu chlapíkovi, že mu strčím kuřátko do kukaně.' ‚Radši dávej pozor, abys v kukani neskončil sám!' povídám. ‚Žádné strachy!' řek on a zakřenil se na mě těmi svými zuby. ‚Na tom místě nebývá živá duše, nikdo kdákání neuslyší. A Tung říkal, že ten člověk platí vždycky hotově.' Položila jsem mu přátelsky ruku na rameno a požádala jsem ho: ‚Teď se odsud hezky odporoučíš, kamarádíčku, a pamatuj, že ten tvůj šeredný šrámový čumák už nechci ani zahlídnout.' Letěl síní až tamhle ke dveřím. Když přišel k sobě, vydrápal se na nohy a ode dveří na mě pokřikoval sprosťárny. Tak jsem mu připíchla rukáv k pažení, takhle, podívejte se."
Ještě když hovořila, objevil se jí z ničeho nic v ruce dlouhý nůž. Přeletěl cvičebnu a s tupým úderem se zaryl do pažení u vchodu. V síni se rázem rozhostilo ticho. Oba šermíři doběhli ke dveřím. S námahou vytáhli ze dřeva nůž a s uctivými úklonami jej přinesli zpět slečně Liangové. Poznamenala se samolibým úsměvem:
"Když se rozpálím, jsem schopna vrhat věci kolem sebe."
"Jestli si nedáte pozor, mohla byste z toho mít někdy nepříjemnosti," upozornil ji soudce Ti.
"Já a nepříjemnosti? Nikoho se nebojím. Ani státních úředníků. Když jsem odcházela z paláce, Jeho Výsost mi dala listinu, na které je pečeť tak velká jako vaše hlava. Stojí v ní, že pořád ještě patřím k císařskému domu a že smím být souzena jedině u soudu v paláci. Vy jste se ptal na Tunga a Siaa. Co vím, to jsem vám řekla. Můžu ještě něčím posloužit, pane prefekte?" Když zpozorovala úlek soudce Tia, ještě ho popíchla: "Snad jste si doopravdy nemyslel, že můžete vodit za nos ženu, která byla celá léta jedna ruka s vysokými hodnostáři? Poznám úředníka na první pohled! Jinak bych s vámi nebyla tak zbůhdarma tlachala, nemyslíte? Pamatujte, co vám říkám, Tung nestál za nic a ani Sia za nic nestojí."
"O Siaovi už můžete mluvit také v minulém čase, slečno Liangová. Dnes ráno ho někdo zabil, s největší pravděpodobností týž darebák, který používal jeho služeb. Nevíte, kdo to je?"
"Ne, vzácný pane, to nevím. Ptala jsem se Růžičky, ale ta holka nemá nejmenší tušení. Uvědomte si, že k tomu lehátku byla připoutána tváří dolů a ten člověk nepromluvil jediné slovo. Jenom se smál. Kdybych věděla, kdo to byl, mohl byste jen poslat své strážníky sebrat ty zbytky, co bych pro vás nechala. Takovíhle lidé se mi protiví."
"Stejně, poskytla jste mi velmi užitečné informace. Mimochodem, Šeng Pa mě požádal, abych se za něho u vás přimluvil."
Její široká tvář se najednou rozzářila.

"Opravdu vás požádal?" řekla ostýchavě. Pak se zakabonila a otázala se vzdorně: "Ma v úmyslu poslat ke mně námluvčího s řádnou žádostí o ruku?"
"No, to přímo ne. Jenom žádal..."
"Abyste se za něj přimluvil, co? Ten paličatý mizera! V poslední době sem ke mně posílá kdekoho, aby se za něj přimluvil. Jenomže já neřeknu ani ano, ani ne, jen ať sám zkusí štěstí. Je to poctivý, přímý muž, to mu ráda přiznám, to Šeng Pa je. Já ale mám svoje zásady."
"Nesnáz je v tom, že on má zřejmě také své zásady," poznamenal soudce Ti. "Mohu vám ale prozradit, že má stálé příjmy a že mi připadá jako užitečný a spolehlivý chlap - ve svém oboru myslím." Přesvědčen, že toho učinil dost, aby dodržel slib inspektora Chunga, odložil misku a pravil: "Vděčím vám za mnoho. Ale teď už musím jít."
Doprovodila ho ke dveřím. Cestou prohodila k podsaditému muži, který seděl na lavici u boční zdi:
"Teď si ještě zopakujeme ty škrticí chvaty, bude-li libo, pane Kuo."
Mužova osmahlá pleť zbledla. Přesto poslušně vstal.
Venku na ulici bylo jak v peci. Soudce Ti rychle vysedl na koně, pokynul slečně Liangové, která stála ve dveřích, a odklusal.

12

SOUDCE POBÍDL KONĚ SMĚREM k západní části města. Výpověď slečny Liangové zavedla do těch vražednických historií zcela nový prvek. Rozhodl se tudíž, že vykoná ještě jednu návštěvu, dřív než se vrátí na prefekturu.
Když dojel do blízkosti Konfuciova chrámu, zastavil před úhledně omítnutým jednopatrovým domem stojícím naproti. Okna v přízemí byla opatřena železným brlením, v oknech v patře čněly po celé délce z parapetu řady dlouhých špicí, které měly chránit byt před zloději. Diskrétně malý štít nade dveřmi uváděl jméno krámu: "Pokladnice starověku."
Soudce sesedl a přivázal uzdu ke kamennému sloupu u přístřešku, který poskytoval jeho koni stín.
Mladý příručí mu vyšel vstříc se širokým úsměvem na tváři.
"Pan Jang se právě vrátil, vzácný pane. Vyjel si do jedné vesnice, kde vykopali kámen se starobylým nápisem. Nyní je ve své studovně nahoře v patře."
Vedl soudce Tia kolem regálů, přeplněných většími i menšími antikvitami, ke schodišti vzadu v krámu.
Prostorná místnost v patře byla uměle chlazena dvěma měděnými mísami, v nich byly naskládány kusy ledu. Dvěma vysokými okny, zastřenými papírovou výplní, prosakovalo do místnosti rozptýlené světlo. Na zdi mezi okny visely vybledlé svitkové obrazy a na stojanu u boční stěny byly zas navršeny knihy s všelijak pokroucenými listy.
Mohutný antikvář seděl u leštěného ebenového stolu. Zakláněl se v křesle a zkoumal štíhlou nádobu z červeného porcelánu, již držel ve svých velkých rukou. Když mu příručí ohlásil prefektův příchod, Jang opatrně postavil vázu na stůl a čile vstal. Hluboce se uklonil, přisunul ke stolu ještě jedno křeslo a promluvil hromovým hlasem:
"Nepochybně se, Ctihodnosti, chcete podívat na ten krásný obraz, o kterém jsem mluvil včera večer. A jak doufám, uznáte, že stojí za prohlédnutí. Nejprve však, vzácný pane, dovolte, abych vám nabídl šálek čaje."
Soudce Ti se posadil a přijal od příručího kulatý hedvábný vějíř.
"Za šálek čaje budu velmi vděčen, pane Jangu," pravil ovívaje se, "ale s tím obrazem raději počkáme až na jindy. Zastavil jsem se u vás, abych se přeptal na některé skutečnosti. Zcela důvěrné."
Starožitník dal příručímu znamení, aby je nechal o samotě. Sám nalil čaj a pohodlně se rozložil v židli, upíraje na hosta vyčkávavý pohled svých vychytralých očí.
"Mám na starosti objasnit neméně než tři vraždy, pane Jangu," začal soudce. "Víte jistě o Tung Maiovi a paní Ambře a pravděpodobně jste už také slyšel, že dnes ráno byl nalezen zavražděný i Sia Kuang."
"Sia Kuang? Ne, o tom jsem neslyšel. Je ovšem pravda, vrátil jsem se teprve před chvílí. Ano, vzpomínám si na to jméno. Kdosi mi vysvětloval, že nějaký čachrář se starožitnostmi jménem Sia Kuang udržuje styky s všelijakou sebrankou, a varoval mě, abych si s ním nic nezačínal. Tak tedy ho zapíchl některý z těch jeho podařených přátel, co?"
"Jeho vražda má nepochybně souvislost s ostatními dvěma zločiny. Řeknu vám bez okolků, že stojím před neproniknutelnou záhadou. Vydatně by mi pomohlo, kdybych se dověděl něco víc o osobách, které s oběťmi udržovaly styky, abych si mohl udělat aspoň jakoustakous představu o pozadí těch strašných zločinů." Usrkl si čaje a pokračoval s úsměvem: "Mám vysoké mínění nejen o vašich znalostech starožitnictví, pane Jangu, ale také o vaší znalosti lidských charakterů. Proto jsem k vám přišel."
Jang se uklonil.
"Ctihodnosti, cítím se velice polichocen. Musím však zdůraznit, že mimo své zákazníky se s lidmi z města příliš nestýkám a z toho, co se tu povídá, se dovím jen málo. Od doby, co mi zemřela manželka, a je tomu už šest let, a co si pak mí dva synové zavedli na jihu vlastní živnost, žiji pouze pro svůj obchod a pro starožitnická studia. Abych pravdu řekl, vedu víceméně mnišský život. O své nenáročné potřeby se starám sám, nestojím o to mít v domě nějaké neohrabané služky, které by rozbíjely mé nejlepší předměty. V noci mě nikdo neruší, příručí u mne slouží jen přes den. Na takovýhle život jsem se vždycky těšil, vzácný pane. Ten ovšem s sebou také nese, že jsem ztratil kontakt s tím, co se děje ve městě."
"Osoby, které mě zajímají, jsou vašimi zákazníky, pane Jangu. Co byste mi například mohl říci o doktoru Pienovi?"
"Doktor Pien sbírá nefrit. Je to pochopitelné: starý nefrit prý má léčivé účinky, a proto se o něj zajímá většina lékařů a lékárníků. Doktor Pien má nevelkou, ale celkem ukázkovou sbírku. Jeho předměty mu slouží ke studiu, vůbec se nestará o jejich obchodní hodnotu. V tomto ohledu je pravým opakem svého kolegy v oboru farmacie, pana Kuang Mina. Pan

Kuang často vlastní velmi cenné kusy, ale nakoupí je pouze kvůli výdělku, aby je při nejbližší příležitosti opět zpeněžil. Pan Kuang je hlavně a především čilý obchodník. Tu a tam od něho něco koupí také pan Kou Jüan-liang. Ale já ne, jeho ceny jsou pro mne příliš vysoké."
"Už jsem se s panem Kuangem poznal. A vyrozuměl jsem, že bydlí v hlavním městě," poznamenal soudce Ti.
"To je pravda, skutečně tam bydlí. Jenomže je velmi často na cestách a do Pu-jangu přijíždí přinejmenším jednou za dva měsíce. Tohle ovšem jen mezi námi, vzácný pane."
"Proč?"
"Protože," odpověděl Jang s potměšilým úsměvem, "pan Kuang dodává léky také zdejším konkurentům doktora Piena. Kromě toho mě pan Kuang požádal, abych jeho návštěvy v Pu-jangu podržel v tajnosti ještě i z jiného důvodu. Vysvětlil mi, že před několika léty koupil velmi lacino kus pozemku hned vedle Mandragorového háje - prostřednictvím doktora Piena. Pan Kuang doktora Piena přesvědčil, že pozemek koupil pouze kvůli investici. Ve skutečnosti však tam Kuang posílá své lidi, aby na kraji háje tu rostlinu sbírali. Kdyby se to doktor Pien dověděl, nepochybně by požádal Kuanga, aby mu zaplatil obstaravatelskou provizi. A jak už jsem se zmínil, pan Kuang je opravdu velmi ostřílený obchodník."
"Jistě," prohodil soudce Ti. Uvědomil si, že Kuang, třebaže ho výslovně neobelhal, v něm přece jen dovedl vyvolat zcela mylnou představu o vlastní činnosti. A jestliže ten uhlazený dvorní kavalír sbírá starožitnosti pro výdělek, mohl by také docela dobře zaměstnávat Tunga a Siaa, aby pro něho slídili po výhodných příležitostech - a možná že i k jiným účelům. Otázal se:
"Nevíte náhodou, kde pan Kuang obvykle přebývá, když se zdržuje v Pu-jangu?"
"Pokud nezůstane na své džunce, najímá si pokoj v hostinci U osmi nesmrtelných, vzácný pane. Je to velmi malá; laciná hospůdka," dodal s přezíravým úsměvem.
"Znám ten podnik. Pan Kuang je očividně šetrný člověk."
"Peníze pro něho znamenají všechno, Ctihodnosti. Ani v nejmenším mu nesejde na starožitnostech, neznamenají pro něho víc než příležitost k vedlejšímu výdělku. Zato pan Kou Jüan-liang - to je sběratel tělem i duší. Nezáleží mu na tom, kolik zaplatí, jen když dostane to nejlepší z nejlepšího. Ostatně si to může dovolit, je to miláček štěstěny." Zamyšleně si třel prsty bradu a pak pokračoval poněkud nejistým tónem: "Pokud jde o mne, jsem tak trochu směsice těch dvou. Mým povoláním je ovšem kupovat a prodávat, ale čas od času se stane, že mi nějaký kus padne do oka, a já si ho ponechám pro sebe. Za žádnou cenu bych se ho nevzdal. A se stářím se ta má slabost jen zhoršuje. Dříve jsem si s radostí chodil prohlížet všechny ty nádherné kusy ve sbírce pana Koua, navštěvoval jsem ho alespoň jednou týdně. Ale v posledních čtyřech pěti letech tam jdu, jen když mě pan Kou pozve, a pak zůstanu v přijímací síni a odmítám pozvání prohlédnout si jeho sbírku. Je to ovšem čirá žárlivost." Potřásl hlavou s mdlým úsměvem. Zničehonic se zeptal: "Mimochodem, vzácný pane, objevil jste nějakou stopu k vyjasnění vraždy Tung Maie, toho bubeníka z člunu doktora Piena?"
"Zatím ne. Jak jsem vám před chvilkou řekl, je to záhadný případ. Ale abychom se vrátili k panu Kouovi, vždycky jsem slýchal, že má skutečně jedinečnou sbírku. Ten člověk má oko pravého znalce. Dá se to dokázat i na ženách, které si vybral. Přestože jeho První dáma je už dlouho nemocná, je to dodnes velmi hezká žena - náhodou jsem se s ní včera večer setkal. A musím říci, že jeho Druhá žena, paní Ambra, byla také mimořádná krasavice."
Jang si na židli neklidně poposedl. Po chvilce řekl, jako by mluvil sám pro sebe:
"Kou má neklamný zrak. Vzpomínám si na slečnu Ambru, když ještě byla malou nevzhlednou otroky ní v domě starého Tunga. Kou ji však koupil, naučil ji, jaké má nosit šaty, jak se má upravovat, jak si má česat vlasy, jaké voňavky má užívat, a sám jí vybíral náušnice, náhrdelníky a jiné ozdoby. Po roce se z ní vyvinula dokonalá krasavice. Nebesa ovšem rozhodla, že si Kou nezaslouží, aby mu patřily obě ty neobyčejné ženy. Dnes je paní Kou nevyléčitelně nemocná a paní Ambra je mrtvá."
Utkvěl očima přímo před sebou a v zamyšlení se tahal za krátký vous. "Mělo jistě svůj smysl," poznamenal soudce, "jestliže staří říkávali, že člověk, který baží po dokonalé kráse, probudí v bozích hněv."
Jang jako by soudce neslyšel. Najednou mu pohlédl do očí a řekl tvrdě:
"Ne, vzácný pane, Kou si je nezasluhoval. Hovoříme-li tu teď zcela důvěrně, mohu vám také prozradit, že má ve své povaze jeden zvláštní rys. Dovolte, abych vám to doložil na příkladu. Kdysi mi ukázal jeden ze svých nejlepších kusů cizokrajného skla, drahocennou perskou mísu. Obracel jsem ji obdivně v rukou a přitom jsem mu ukázal na drobnou barevnou skvrnu u dna a podotkl jsem s úsměvem: ‚Právě malá vada dodává kráse dokonalost.' Kou mi vzal mísu z rukou, podíval se na kaz a pak mísu roztříštil na podlaze. Byl to zločin, vzácný pane!"
"Pan Kuang by ovšem něco takového nikdy neudělal," řekl soudce Ti suše. "A myslím, že ani doktor Pien. Když už o něm mluvíme, slyšel jsem jakési zvěsti, že doktor je navzdory svému důstojnému vystupování ve skutečnosti temperamentní chlapík - ovšem v mezích diskrétnosti."
"Ne, nikdy jsem nezaslechl, že by navštěvoval vykřičené čtvrti, vzácný pane. Samozřejmě, nikdo by mu něco takového nemohl vyčítat, vždyť je všeobecně známo, že jeho žena je dokonalá megera. Přestože nemají syna, nikdy mu nedovolila, aby si vzal druhou ženu nebo konkubínu." Zavrtěl hlavou, pak zvedl oči a dodal: "Jenomže doktor má pevný, přímý charakter. Je až s podivem, jak se umí přenést přes ty domácí nesnáze."
"A také jsem se doslechl, že doktor Pien je ve finanční tísni."
Antikvář po něm vrhl bleskový pohled.
"Ve finanční tísni? Doufám, že to jsou jen plané pověsti. Má u mne značný dluh. Ne, tomu nemohu uvěřit, je to zdatný obchodník a kromě toho má slušnou klientelu, všechna honorace z Pu-jangu se k němu chodí léčit. Snad víte, že pravidelně dochází ošetřovat také První dámu pana Koua."
Soudce přikývl. Dopil čaj a opatrně postavil křehký skořepinový šálek zpátky na stůl. Chvíli si mlčky hladil dlouhý

černý plnovous. Nakonec pronesl:
"Když už jsem tady, mohl bych se také zeptat na vaše mínění v docela jiné záležitosti. Nepochybně je vám dobře známa proslulá historie s císařovou perlou, která byla ukradena asi před sto lety. Máte nějaké vlastní vysvětlení k této dávné záhadě?"
"Pátrání se provádělo tak důkladně, vzácný pane, že podle mého přesvědčení mohla jen císařovna sama vzít tu perlu a schovat ji u sebe. Pouze proto, že chtěla mít záminku, aby několik svých sokyň v císařově přízni dala umučit k smrti. Když toho dosáhla, hodila perlu do hluboké studny nebo kamkoli jinam. Za zlatými branami císařského harému se odehrává lecjaká tragédie, Ctihodnosti! A kromě toho, proč by kdo zcizoval věc, kterou by stejně nikdy nemohl prodat?"
"Ale dejme tomu, že ta perla byla přece jen ukradena, pane Jangu. Což by se pak opravdu nenaskytla žádná možnost, jak ji zpeněžit?"
"V naší říši jistě ne, vzácný pane. Kdyby ovšem zloděj měl dobré známé mezi arabskými a perskými obchodníky usedlými v Kantonu, snad by perlu mohl některému z nich prodat - samozřejmě za zlomek její skutečné hodnoty, aby byla vyvezena a prodána v některé vzdálené barbarské zemi. To by byl jediný možný způsob, jak s ní naložit, neměl-li by se její přechovavač dostat do těžkých nesnází."
"Pravda. Ale teď už musím jít. Ještě mě čeká vyřídit nezbytné případy k polednímu sezení soudu. Mimochodem, nebyl jste nikdy navštívit pobořený chrám v Mandragorovém háji?"
Jang protáhl obličej.
"Lituji, ale nebyl, Ctihodnosti. Tím hustým lesem nevede žádná schůdná cesta a jakýkoli pokus dostat se dovnitř by tamní lid jen dráždil. Mám tu ovšem dobrý popis toho chrámu." Vstal, došel k stojanu na knihy a vybral jeden svazek. Podal ho soudci a řekl: "Tato kniha byla vydána soukromě jedním předchůdcem Vaší Ctihodnosti."
Soudce Ti v ní zalistoval a vrátil ji Jangovi.
"Máme na prefektuře vlastní výtisk," řekl. "Je to docela zajímavá kniha a je v ní pěkně popsána mramorová socha bohyně."
"Co bych za to dal, kdybych tu sochu jednou mohl spatřit!" prohlásil starožitník zasněně. "Tvrdí se, že pochází ještě z dob chanské dynastie a že byla vytesána z jediného mramorového kvádru i s podstavcem. Čtverhranný oltář před ní je rovněž z mramoru a na něm právě zabíjeli mladé muže zasvěcené bohyni. Je to opravdu významná památka naší minulosti! Nemohl byste, Ctihodnosti, doporučit ministerstvu obřadů, aby dalo les vymýtit a obnovit chrám? Kdyby ministerstvo vyhlásilo, že soudě dle zlověstných znamení je bohyně rozhněvána kvůli zanedbanému stavu svého chrámu, místní obyvatelstvo by se takovému záměru nezpěčovalo, jak se domnívám. Z chrámu by bylo lze vytvořit jednu z historických pamětihodností našeho okresu, vzácný pane!"
"To je skvělý návrh. Určitě na něj nezapomenu. Nemám ve svém okrese rád nepřístupné oblasti zahalené tajemstvím. Nebesa vědí, co všechno se v nich může odehrávat!" Povstal a dodal: "Jsem vám, pane Jangu, velmi zavázán."
Antikvář vyprovodil soudce ze schodů a ještě mu sdělil:
"Také se za chvilku přijdu podívat na soudní jednání, vzácný pane. Víceméně všichni, kdo souvisejí nějak s oběťmi, jsou mými zákazníky, takže mám pocit, že je mou povinností účastnit se řízení."

13

KDYŽ SOUDCE TI DOJEL ZPÁTKY na prefekturu, zamířil rovnou dozadu ke svému obydlí. Bylo mu horko a cítil se unaven. Narychlo se vykoupal, oblékl si čistý letní oblek z bílé bavlněné látky a na hlavu si nasadil čapku z tenkého flóru. Takto ustrojen se odebral do své osobní kanceláře. Tam na něj už čekal inspektor Chung.
Soudce sundal ze stěny vějíř s dlouhými jeřábími péry, posadil se za psací stůl a usilovně se ovíval. Jen za tu krátkou cestu ze svého obydlí přes nádvoří soudu se znova vydatně zapotil. Zeptal se živě inspektora: "Tak co je nového?"
"Měl jsem štěstí, vzácný pane, potkal jsem hovornou mladou služebnou z domu Kouových v zelinářství v sousedství. Nedalo mi moc práce, abych od ní vyzvěděl, že pan Kou se dnes časně ráno skutečně vypravil na vyjížďku."
"Vyjíždí si takhle často?" zeptal se hned soudce Ti.
"Nikdy, vzácný pane. Podle toho, co říkala služebná, se všechno služebnictvo shodlo na tom, že si Kou vyjel ven, aby zapudil myšlenky na smrt paní Ambry. Také říkala, že přes věkový rozdíl mezi nimi se Kou a Ambra měli velmi rádi a že Ambra vždycky pomáhala Kouovi pečovat o První dámu. Byla to, jak pravila, velmi poklidná, šťastná domácnost."
Chung čekal, co na to soudce Ti řekne, ale ten jen mlčel. Najednou se v židli napřímil a ukázal na dva malé podlouhlé kousky bambusu, které ležely na jeho stole mezi listinami. "Kdy se tu tyhle známky objevily?" zeptal se.
"Není to tak dlouho, co je přinesl desátník ze stráže od Jižní brány, Ctihodnosti."
Soudce si je napjatě prohlížel. Byly zhruba stejně velké a na obou bylo napsáno číslo 207. Jenomže na jednom byly číslice pracně načmárány těžkopádnou rukou nevzdělaného člověka, zatímco druhý nápis prozrazoval bezpečný rukopis zkušeného písaře; na druhé bylo znát tenkou, skoro nepostřehnutelnou rýhu táhnoucí se v půli, která známku dělila na dva stejné čtverce. Soudce si navlhčil ukazováček a smazal číslo. Zastrčil si bambus do rukávu a prohlásil se spokojeným úsměvem:
"Tuto známku si ponechám u sebe. Tu druhou můžeme poslat zpátky k Jižní bráně. A teď poslouchej, jak dopadla má návštěva u Šeng Paovy přítelkyně, slečny Violy Liangové."
"Co je ona zač, vzácný pane?" zeptal se Chung nedočkavě. "Je to skutečně tak jemná, útlocitná dívka?"
"Útlocitná není přesně to slovo, které by člověka napadlo na první pohled," odpověděl soudce Ti potutelně. "Je to

zápasnice z Mongolska, žena, která se nikoho hned tak nezalekne!" Sdělil inspektorovi podstatné body jejich rozhovoru a své líčení uzavřel slovy: "Nyní tedy víme, že v tomto městě řádí bezcitný maniak a že zaměstnával nejprve Tunga a pak Siaa, aby mu opatřovali ženy k ukájení jeho zvrácených choutek. A samozřejmě je to také tento zlosyn, kdo má na svědomí ty tři vraždy."
"Z toho vyplývá, že můžeme vyloučit vašeho prvního podezřelého, vzácný pane; myslím pana Kou Jüan-lianga. Dovedl bych si představit, že by ze žárlivosti mohl zabít svou cizoložnou vedlejší ženu a jejího milence. Jenomže Kou určitě nepatří k tomu druhu lidí, kteří hledají rozkoš v týrání žen."
"Tím bych si nebyl tak jist, Chungu. Svému okolí a dokonce i svému služebnictvu se Kou jeví jako kultivovaný milovník umění a láskyplný manžel, a přesto je docela možné, že se v něm skrývá i jiná, zvrácená stránka. Takoví lidé obyčejně velmi úspěšně dovedou zatajit své neřestné sklony. Proto se pokaždé tak mimořádně těžko řeší případy, v nichž jde o tyto zvrácence. Jedinými osobami, které by asi znaly jeho pravou povahu, by ovšem byly jeho dvě ženy. Díváme-li se na to z tohoto zřetele, pak příběh o tom, jak se paní Kouová vypravila na návštěvu k přítelkyni a náhle ztratila paměť, nezní příliš přesvědčivě. Co když ve skutečnosti prchala před svým manželem, který ji neustále týral? A co když právě zoufalství z krutých muk, která musela zakoušet, pomátlo jí rozum? Vzpomeň si také na jizvy zjištěné na mrtvém těle paní Ambry, ty by mohly poukazovat k týmž skutečnostem. Musíme uznat, že v takovém případě by tu byly polehčující okolnosti pro její cizoložství a pro její záměr uprchnout s Tung Maiem."
Soudce se chvíli ovíval a znova se rozhovořil:
"Když jsem se rozloučil se slečnou Violou Liangovou, šel jsem ještě navštívit Janga do jeho starožitnictví. Slečna Liangová mi totiž sdělila, že zločincem je nějaký sběratel antikvit, a tak jsem si chtěl opatřit pár informací o Jangových klientech. Vypodobnil mi velmi zajímavě charakter Kou Jüan-lianga." Vyprávěl inspektoru Chungovi případ s perskou mísou a pak pokračoval: "Kou zničil drahocennou starožitnost jen proto, že na ní byl zjištěn nepatrný kaz. Snadno si můžeme představit, jaká by byla Kouova reakce, kdyby objevil, že na jiném jeho drahocenném majetku, na paní Ambře, lpí ten nejzávažnější kaz, který žena může mít: nevěra." Svraštil čelo a chvíli přemýšlel. "Je tu však jedno úskalí. Budeme-li předpokládat, že Kou je zvrácený v tom smyslu, který tu připadá v úvahu, mohli bychom pak očekávat, že by dal Ambru zabít nájemným padouchem, jako byl Sia? Tak by se sám připravil o rozkoš zabít ji vlastníma rukama." Podrážděně zavrtěl hlavou.
"Jedna okolnost by však skutečně mohla svědčit proti Kouovi, Ctihodnosti. Mám na mysli to, že Kou používal služeb Siaových i Tungových, aby slídili po starožitnostech."
"Od Janga jsem se dověděl, že doktor Pien a pan Kuang Min také sbírají starožitnosti," poznamenal stroze soudce Ti.
Soudní budovou se rozlehl pronikavý zvuk velkého bronzového gongu u brány. Ohlašoval, že zanedlouho má začít polední sezení.
Soudce se s potlačeným vzdechem zvedl ze židle. Inspektor Chung mu pomohl do úřední řízy z těžkého zeleného brokátu a podal mu soudcovskou křídlatou čapku z černého sametu. Soudce Ti si čapku upravoval před zrcadlem a přitom dával Chungovi pokyny:
"Tohle polední sezení ukončím co nejdřív, inspektore. Chci, abys potom okamžitě zašel k Šeng Paovi a vyzvěděl, co zjistil o těch sázkách při závodech. Můžeš mu mimochodem sdělit, že jsem se za něho osobně přimluvil u slečny Liangové. Pak se zastav v hostinci U osmi nesmrtelných a zeptej se majitele na pana Kuanga. Jak často u něho bydlel, jak dlouho, zda dostával návštěvy a jaké. Také vyšetři, jestli měl nějaké styky s prostitutkami a kurtizánami, a v případě, že měl, zda si ty ženy někdy stěžovaly. O tomhle hladkém obchodníkovi chci mít co nejúplnější informace."
Inspektor se zatvářil překvapeně, ale na další otázky už nezbýval čas. Rozhrnul záclonu ve dveřích a soudce Ti vešel do soudní síně. Když vystoupil na pódium a zasedl za vysoký stolec, v nabité místnosti ztichl šum hlasů. Inspektor Chung, který jako obvykle stál po soudcově pravici, se k němu sklonil a zašeptal:
"Občané z Pu-jangu se nemohou dočkat, aby se dověděli něco bližšího o těch vraždách, vzácný pane."
Soudce Ti přikyvoval a potom přehlížel síň. Strážmistr a jeho šest strážníků stáli na určeném místě pod pódiem čelem k soudci. Byli opatřeni biči, palicemi, řetězy a jinými hrůzyplnými nástroji příslušnými k jejich úřadu. Po obou stranách stolce stály nízké stolky a u každého seděli dva písaři. Právě si vlhčili štětce, aby byli připraveni zaznamenávat postup jednání. V první řadě diváků si soudce všiml doktora Piena a pana Koua, kteří stáli vedle sebe. V druhé řadě stál pan Kuang Min s antikvářem Jangem. Soudce uhodil kladívkem a prohlásil řízení za zahájené.
Po zahajovacím hlášení přednesl zprávu o tom, že byla zjištěna vražda paní Ambry a Sia Kuanga, ale neuvedl žádné podrobnosti. Oznámil, že k oběma zločinům došlo na témže místě, a proto podle přesvědčení soudu mezi nimi existuje jistá spojitost, a že bylo zahájeno důkladné vyšetřování.
Když soudce skončil, předstoupil Kuang Min. Uklonil se a začal:
"Tato osoba..."
"Kleknout!" osopil se na něj strážmistr a zvedl bič.
Kuang se na něj uraženě ohlédl, ale přesto si poslušně klekl na kamennou podlahu před stolcem a pokračoval:
"Tato osoba, obchodník Kuang Min, má tu čest ohlásit, že se rozhodl pobývat ve své džunce, jež je dočasně zakotvena v přístavišti nedaleko městské Západní brány."
"Toto je nutno zaznamenat," řekl soudce Ti. Když Kuang Min vstal, nenadále dodal: "Nebyl jste dnes ráno příliš sdílný, když jsem vám kladl otázky, pane Kuangu."
Kuang se soudci díval pevně do očí. Rozvážně pronesl:
"Bylo mi výslovně přikázáno, abych byl stručný, Ctihodnosti."
"Je možno mluvit stručně, a přesto k věci, pane Kuangu. Nyní vím, kde vás najdu, můžete jít."
Když se Kuang vrátil na své místo v řadě diváků, soudce Ti vyhlásil nový výnos, který právě došel z hlavního města a týkal se dokladů totožnosti. Ve chvíli, kdy nový předpis vysvětloval, všiml si, jak je dusno. Pod tím tlustým oděvem ho

zaplavoval pot. Když se chystal zvednout kladívko a uzavřít sezení, přistoupili ke stolci dva úhledně oblečení muži a poklekli. Udali, jak se jmenují a že jsou kupci. Dostali se do rozepře kvůli vlastnickým právům na kus pozemku. Ze síně odcházelo několik přihlížejících. Soudce mezi nimi zpozoroval i pana Janga.
Trpělivě naslouchal obšírným výkladům obou stran. Nakonec je propustil se slibem, že si jejich nároky dá ověřit v pozemkových knihách. Potom se hlásil starý zastavárník a podal žalobu na dva pobudy, kteří se ho pokoušeli zastrašovat.
Po zastavárníkovi nastoupili další. Obyvatelé si zřejmě počkali se svými nesnázemi, dokud neminulo prvních pět svátečních dní měsíce. Čas se pomalu vlekl. Ze soudní síně teď už odcházela většina diváctva, včetně doktora Piena, pana Koua a pana Kuang Mina. Blížila se hodina, kdy se každý pouští do své polední rýže. Soudce Ti se obrátil k inspektoru Chungovi a tiše řekl:
"Jen nebesa vědí, kdy s tím budu hotov. Raději jdi hned teď a zařiď, co jsem ti uložil. Uvidíme se později v mé kanceláři."
Když soudce uzavíral poslední případ, u vchodu do síně propukl nenadále rozruch. Soudce Ti rozmrzele vzhlédl, pak se rychle na své židli napřímil. Viděl, jak se ke stolci blíží podivný průvod.
Vepředu šli tři statní chlapi. Šaty měli rozedrané, bylo vidět, že je někdo pořádně ztloukl. Jeden si rukama držel z obou stran hlavu a ramena měl zalitá krví. Druhý si levačkou nadzdvihoval pravici, bledý obličej se mu křivil bolestí. Třetí sotva šel, dalo by se spíš říci, že vrávoral, a rukama si tiskl žaludek. Vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít, nebýt toho, že ho zezadu ustavičně popohánět sveřepý bodec zavřeného slunečníku, jejž třímala v ruce slečna Viola Liangová. A ta si vykračovala vyšvihnutá ve své hnědé kazajce a kalhotách, jen její široký obličej měděné barvy zůstával bez výrazu. Za ní šlo buclaté děvče v křiklavých modrých šatech se vzorkem velkých červených růží. Její levá tvář byla pohmožděná a oko zavřené.
Když došli ke stolci, slečna Liangová na ty tři muže vyštěkla a oni se svezli na kolena. Strážmistr zaklel a přiskočil k ní, ale ona ho bez okolků odstrčila a okřikla: "Nikdo mě nebude poučovat, jak se mám chovat u soudu. Nepleť se do toho!" A děvčeti řekla: "Klekni si, holčičko, je to předpis. Ty nepatříš jako já k osazenstvu císařského paláce." Pak zvedla oči k soudci a spustila klidným hlasem:
"Tato osoba uctivě hlásí, že její původní jméno je Altan Ceceg Chatan. Císařským dekretem jí bylo uděleno čínské příjmení Liangová a osobní jméno Viola. Povoláním zápasnice. Tito tři muži jsou dezertéři z vojenské průplavní džunky, v přítomné době provozují řemeslo lupičské. Jejich jména, v pořadí zleva doprava, jsou Feng, Wang a Liao. Žena klečící po mé levici má příjmení Li, přízvisko Pivoňka a je licencovaná kurva - s dovolením Vaší Ctihodnosti." Obrátila se k vrchnímu písaři a otázala se: "Máte to všechno zaznamenáno?" A když starý oficiál v němém úžasu přikývl, oslovila znovu soudce: "Tato osoba vás prosí, Ctihodnosti, aby směla podat žalobu na zde přítomné muže, řečeného Fenga, Wanga a Liaoa."
Soudce Ti na tu neotřesitelnou ženu jen mlčky zíral. Pak řekl stroze:
"Žádosti se vyhovuje."
"Když tato osoba usedla k polední rýži na zadním dvorku svého obydlí a byla obsloužena služebnou Růžičkou, slyšela z uličky přilehlé ke zmíněnému zadnímu dvorku volat jakousi ženu o pomoc. Přeskočila zeď a spatřila tři muže právě ve chvíli, kdy násilím vlekli tuto ženu zde po její levici. Když zmíněná žena znovu spustila křik o pomoc, muž jménem Feng ji udeřil pěstí do obličeje, takže se jí zavřelo oko, a nato vytáhl nůž. Viděla jsem, že zevlující chodci zmizeli za rohem, a tudíž jsem k těm mužům přistoupila a zdvořile se tázala, oč jde. Zpočátku mi odmítali dát odpověď, když jsem však naléhala, sdělili mi, že předevčírem jim jakýsi Sia Kuang, potulný student, dal stříbrňák a přikázal jim, aby unesli tuto ženu jménem Li z podniku, k němuž patří, a dopravili ji do třetího domu v druhé ulici za starým taoistickým chrámem, kterýžto dům vlastní žena zvaná Mengová. Tito muži si vybrali poledne jakožto dobu vhodnou k provedení svého úkolu, neboť v této době je málo lidí venku. Aby se ještě lépe zabezpečili, omotali ženě kolem hlavy kus hadru, jenomže když procházeli vzadu okolo mého domu, podařilo se jí řečený hadr strhnout. Jelikož tito tři muži se přiznali k přečinu násilného únosu ženy a ježto se dostalo k mému sluchu, že se soud zajímá o činnost zmíněného Sia Kuanga, tato osoba se bez meškání k němu odebrala a zároveň pozvala všechny tři zločince, aby ji doprovázeli, a rovněž přivedla ženu Liovou jako očitého svědka. Prosím Vaši Ctihodnost, aby mou žalobu příznivě uvážila."
Uklonila se a zůstala stát na místě s nohama rozkročenýma a opřena o slunečník. Hned jak udala adresu domu, kam dívka měla být odvedena, soudce Ti pokynul strážmistrovi, aby přistoupil ke stolci. Řekl mu polohlasem, aby se tam okamžitě vypravil se šesti ozbrojenými strážci a zatkl a uvěznil obyvatele domu. Pak řekl slečně Liangové:
"Tento soud vám chvalořečí za pohotový čin, slečno Liangová. Vědoma si povinnosti poddaného, jenž dbá zákonů, učinila jste okamžitý a účinný zákrok. Nyní o tom, co se přihodilo, podáte podrobnější hlášení, aby byl záznam úplný."
"Jsem poslušná příkazu Vaší Ctihodnosti. Když tato osoba, jak již bylo řečeno, se těchto mužů dotázala, oč jde, druhý v řadě, jménem Wang, namířil pěstí na mou hlavu. Chytila jsem ho za paži a vymkla mu ruku v rameni, přičemž jsem ho srazila k zemi úderem boku. Dbala jsem ovšem na to, aby se nárazem pouze omráčil a nezlomil si vaz, tak aby mu to později nebránilo vydat svědectví, až by bylo zapotřebí. Tento muž Feng se pak pokusil zabodnout do mne nůž; vzala jsem mu nůž a s použitím téhož připíchla jsem k blízkým veřejím jeho levé ucho. Nevydržel klidně stát a ucho si roztrhl, takže jsem byla nucena připíchnout ke dveřím jeho druhé ucho. Protože i potom užíval oplzlých slov a nechtěl uspokojivě odpovídat na mé otázky, musela jsem ho tu a tam lehce bodnout, avšak okamžitě jsem ustala, jakmile dal najevo ochotu k plnému přiznání. To je vše."
Soudce Ti zpola vstal ze své židle a podíval se přes stolec na ty tři sténající muže na podlaze. Chlap napravo pozvedl hlavu a pokoušel se promluvit. Nebyl však schopen vydat ze sebe víc než jakési kuňkání.
"Co se stalo třetí osobě?" otázal se.
"Tomu? Na tom jsem stála, mezitímco jsem se dotazovala Fenga. Když jsem se totiž věnovala Fengovi, tento třetí muž,

jménem Liao, se mě pokusil kopnout záludně do břicha. Všechno jsou to vyslovení nedoukové. Uhnula jsem, učinila klamný výpad, a jak zdvihl hlavu, zasáhla jsem ho do krku zpětným úderem hranou ruky. Jelikož chtěl potom uniknout, položila jsem ho naznak na zem vedle Wanga a postavila jsem se na něj, jednou nohou na bedra a druhou na hlavu. Dávala jsem však bedlivý pozor, abych nepřitlačila, z obavy, že bych mu mohla způsobit těžká zranění."
"Rozumím," řekl soudce Ti. Chvíli si hladil licousy, pak se naklonil kupředu a řekl Fengovi:
"Mluv, kdy a kde jste se setkali se Sia Kuangem?"
Muž si pustil natržené uši. Začala mu z nich znovu prýštit krev. "Potkali jsme ho ve vinárně na trhu," zakvílel. "Předevčírem. Dal nám stříbrňák a povídal, že ještě něco kápne, po té fušce. A my..."
"Řekl vám Sia, kdo je jeho šéf?" přerušil ho soudce.
Muž se na něho díval nechápavě.
"Šéf? On žádného šéfa neměl. Nás přece platil Sia, víte? Chtěli jsme tu holku natrapírovat ještě ten večer, ale měli tam spoustu kunčaftů a ona měla práci, a tak jsme nemohli. A včera večer to samé. Dneska ráno jsme šli do té vinárny říct Siaovi ještě o pár měďáků, když je s tím taková dřina. Jenomže Sia tam nebyl. Tak jsme si řekli, že to s tou ženskou zkusíme ještě jednou v poledne. Načapali jsme ji, to jo, ale na ulici jsme vrazili do téhle... téhle..."
"Dámy!" usykla slečna Liangová, nakloněná těsně k jeho hlavě.
"Nepouštějte na mě tu nestvůru!" ječel Feng v panickém strachu. "Víte, co mi udělala, když mi propíchla nožem ucho? Ona... ona..." Byl u konce sil a rozvzlykal se.
Soudce Ti ostře klepl kladívkem do stolce.
"Odpověz na mé otázky!" nařídil. "Přiznáváš se k zločinu, z něhož jsi obžalován?"
S rukama na krvácejících uších muž zachrčel:
"Přiznávám se."
Jeho soused Wang roztřeseným hlasem také doznal svou vinu. Třetí stačil jen jednou přikývnout a pak se sesul na zem obličejem dolů. Soudce Ti řekl vrchnímu strážníkovi, který zastupoval strážmistra:
"Odveď ty tři zločince do žaláře a vyřiď ohledači, ať jim ošetří zranění. Až se dostatečně zotaví, budou vyslýcháni znova." Zatímco strážníci odvlékali tři muže, soudce se obrátil k dívce: "Nyní uslyšíme vaši výpověď, slečno Liová."
Buclatá dívka si utřela rukávem pohmožděnou tvář. Odpověděla měkkým hláskem:
"Právě jsme si sedaly k polední rýži, já a ostatní tři dívky, co patříme k domu. Pak ti tři muži vtrhli dovnitř a srazili vrátného k zemi. Náš šéf se ptal, co si přejí. Jeden z nich ho praštil pěstí do obličeje. Řek, že si mě chtějí na den půjčit a že mě večer přivedou zpátky. Popadli mě, kolem hlavy a obličeje mi omotali kus hadru a táhli mě ven a přitom mě pořád kopali. Na ulici jsem s nimi šla chvíli zticha a pak jsem si uvolnila jednu ruku. Strhla jsem ten hadr a křičela o pomoc. Pak přišla slečna Liangová..."
"Pokusil se vás už dříve někdo unést?"
"Nikdy ne, vzácný pane."
"Který z vašich zákazníků mohl mít v téhle věci prsty?"
Dívala se na soudce zmateně. Chvíli přemýšlela, a pak zavrtěla hlavou a odpověděla:
"To doopravdy nevím. Pracuji tam teprve rok, vzácný pane. Jsem dcerou lodníka shora od řeky. Otec se zadlužil a musel něco prodat, buď člun, nebo mě. Mí zákazníci tady byli kupci a příručí z okolí. Samí slušní lidé, znám je dobře. Proč by je najednou mělo napadnout, že mě dají unést, když můžou dostat všechno, co chtějí, tak jako pokaždé?"
"Jistě," řekl soudce Ti. "Kromě toho, že jste přijímala zákazníky v nevěstinci, chodila jste taky někdy ke společnostem v hostincích nebo vinárnách?"
"To ne, vzácný pane. Neumím zpívat ani tancovat, a tak mě nikdy nepronajímali k večírkům. To se ví, šéf mě tam někdy posílal, ale jen abych byla po ruce při obsluze nebo abych pomáhala Jedničce se převlékat."
"Vyjmenujte večírky, kterých jste se asi tak v posledních dvou měsících za tímto účelem účastnila."
Když už jich vyjmenovala dlouhou řadu, soudce si uvědomil, že tato stopa nikam nevede. Společnost na večírcích bývala příliš pestrá, Kou Jüan-liang, doktor Pien a jiní notáblové se podíleli víc než na jednom, a rovněž starožitník Jang. Vzpomněla si také, že Kuang Min byl přítomen jako host u nevelké večeře, pořádané místním lékárníkem. Soudce se zeptal:
"Věnovali vám někteří z těch hostů zvláštní pozornost?"
"To nikdy, vzácný pane. Byla jsem tam přece jako obyčejná služka. Pánové se bavili jen s kurtizánami z nóbl podniků. Samozřejmě, spropitné mi dávali. A někdy dost velké."
"Jsou vám povědomá jména Tung Mai a Sia Kuang?"
Zavrtěla hlavou. Soudce Ti nařídil vrchnímu písaři, aby přečetl záznamy o jednání. Slečna Liangová a slečna Liová potvrdily, že jsou správné, a otiskly na listiny své palce.
Soudce Ti pronesl k oběma ženám několik laskavých slov, pak udeřil kladívkem a ukončil řízení.
Slečna Liangová podala dívce svůj slunečník.
"Drž mi ho nad hlavou, až budeme venku, holčičko," pravila. "Jsem velmi choulostivá na sluneční paprsky, a kromě toho osoba mého postavení by se neměla venku ukazovat bez obsluhy."
Odpochodovala i s dívkou, která za ní pokorně cupitala.

14

SOUDCI TIOVI V JEHO OSOBNÍ kanceláři pomáhal vrchní písař při převlékání do chladnějšího domácího obleku z

tenké šedé bavlněné látky. Soudce přikázal, aby mu dal donést polední rýži do kanceláře a pak aby pro něho opatřil umývadlo s chlazenými ručníky. A strážmistr ať se po svém návratu okamžitě hlásí.
Když soudce Ti vydal tyto příkazy, začal přecházet s hlavou skloněnou sem tam po místnosti. Uvažoval o posledních událostech. Sia Kuang ty tři lotry zřejmě najal na rozkaz svého komitenta, neznámého maniaka. Bylo by možné se nadít, že ta žena z onoho pelechu za taoistickým chrámem bude toho muže znát? To vypadá příliš růžově, aby to byla pravda. Ale někdy se přece jen stane, že nesnadný případ zničehonic vyjasní taková šťastná náhoda. Někdo zaklepal. Rychle zvedl hlavu, očekával, že to bude strážmistr. Byl to jen písař, přinášel mu na tácu misku rýže, polévku a talířek nakládané zeleniny.
Soudce Ti obědval u psacího stolu. Snad ani nevěděl, jestli mu jídlo chutná, jeho mysl byla plně zaujata těmi vraždami. Cítil, že vyšetřování dospělo k bodu kritického obratu, neboť konečně byl přesně zjištěn vrahův motiv. Soudce zpočátku spatřoval tento motiv v lačnosti peněz, domníval se, že zločincovým záměrem bylo ukrást perlu a zlato. Pak chamtivost jako hlavní popud zavrhl; rozhodl se, že tím motivem je žárlivost, a došel k přesvědčení, že historie císařovy perly je smyšlenka. Nyní musel odmítnout i žárlivost, alespoň jako hlavní pohnutku, poněvadž bylo mimo všechnu pochybnost zjištěno, že hlavním podnětem byla zvrácená choutka týrat ženy, jakoukoli ženu. Prvek hrabivosti tu ovšem určitou roli také hrál, nepochybně, projevilo se to přece na krádeži zlata a při manipulaci se sázkami, a stále ještě musel počítat i se žárlivostí. Ale tyto činitele byly nyní odsunuty do druhého pořadí, rozhodujícím popudem zůstávala zvrácená choutka. To nebyla dobrá vyhlídka, protože lidé posedlí touto vášní, jakmile poznají, že něco jejich záměry kříží, jsou schopni dopouštět se i násilností, bez ohledu na důsledky.
Počet podezřelých se nyní omezil na tři jemu známé osoby, s možností někoho čtvrtého, zatím neznámého. Vzdychl. Kdyby zločince hnala chamtivost, žárlivost, pomstychtivost nebo kterýkoli jiný ze známých obvyklých motivů, soudcův postup by byl jasný: namáhavé, systematické prošetřování pozadí každého ze tří podezřelých, včetně jejich minulosti, rodinných a finančních poměrů a podobně. Protože však má nyní co dělat s maniakem, nezbývá mu čas na takové zdlouhavé šetření. Ten, zločinec totiž může vraždit znova, kdykoli a kohokoli. Musí proti němu okamžitě zahájit tažení. Ale jak je vést, a proti komu?
Odložil jídelní špejle, ale zůstal sedět, tak hluboce zabraný do přemýšlení, že už ani nevnímal dusné vedro.
Znovu vstoupil písař, tentokrát přinesl velké mosazné umývadlo s ručníky namočenými do studené parfémované vody. Právě když si soudce třel ručníkem obličej, vstoupil strážmistr. Při pohledu na jeho sklíčenou tvář se soudce Ti zeptal nedočkavě:
"Co se stalo?"
"Ten dům jsme našli bez potíží, vzácný pane. Býval to domek pro zahradníka u jednoho starého výstavného sídla, už mnoho let opuštěného. Z hlavního stavení jsou už jen trosky, ale zahradníkův domek, postavený až vzadu na pozemku, je udržovaný v pořádku. Bydlela v něm jen stará paní Mengová. Ráno vždycky přicházela posluhovačka, aby obstarala hrubší práce. Lidé, kteří bydlí v sousedství, měli podezření, že se obydlí užívá k nemravným účelům, často viděli, jak tam pozdě v noci přicházejí a odtud odcházejí nějací muži a ženy. Jenomže domek stojí na opuštěném pozemku stranou, a tak nemohli jasně vidět ani slyšet, co se tam děje. Proto taky nikdo nemá nejmenší tušení, kdo ji mohl zavraždit."
"Zavraždit? Proč jsi to neřekl rovnou, ty troubo? Jak jí to udělal?"
"Ta stará ženská byla zardoušena, Ctihodnosti," odpověděl strážmistr zkormouceně. "Někdo u ní musel být na návštěvě, a to dokonce nedlouho předtím, než jsme přišli, protože čaj ve dvou šálcích na stole byl pořád ještě teplý. Paní Mengová ležela na podlaze vedle převržené židle. Kolem krku měla pevně stažený hedvábný šátek. Hned jsem jí ho rozvázal, ale už se ani necukla. Dal jsem tělo dopravit na prefekturu. Ohledač teď právě provádí autopsii."
Soudce Ti se kousl do rtu. Tohle už je čtvrtá vražda! Pak se ovládl a řekl mdlým hlasem:
"V pořádku strážmistře. Velmi dobře jsi to provedl. Můžeš jít."
Ve dveřích se strážmistr bezmála srazil s inspektorem Chungem. Strážci v bráně prefektury inspektorovi už řekli o nové vraždě, a tak se nemohl dočkat, aby se dověděl něco bližšího. Hned se posadil a vyptával se:
"Co to má znamenat, vzácný pane?"
"To znamená, že máme co činit s neobyčejně prohnaným a rázným protivníkem, Chungu. Povím ti nejdřív, co se stalo u soudu, když jsi odešel." Dopodrobna inspektorovi vylíčil kousky slečny Violy Liangové dodal: "Ten zločinec musel zpozorovat slečnu Liangovou, když k soudu vedla ty tři darebáky a prostitutku. Ty chlapy samozřejmě neznal, protože všechno jednání týkající se únosu nechal na starost svému přisluhovači Siaovi. Poznal ovšem slečnu Liovou, kterou si vyhlédl jako budoucí oběť, když ji viděl na kterémsi večírku. Domyslel se, že slečna Liangová únosce přistihla a že oni ve svém doznání udají adresu, kam měli oběť odvléci. Okamžitě se tam vypravil a starou kuplířku zabil." Soudce si zlostně poškubával vousy. Pak vzdychl a otázal se: "A co ty jsi při svém pátrání zjistil?"
"Není toho mnoho, vzácný pane. Měl jsem dlouhý rozhovor se Šeng Paem. Ten dělal, co mohl, ale nepodařilo se mu zjistit víc, než že člověk, který je v pozadí za těmi manipulacemi se sázkami, nějakým způsobem souvisí se starožitnictvím."
"Zase starožitnictví! Svatá nebesa, kdejaká osoba, která je ve spojitosti s tímhle případem, zřejmě fušuje do antikvit!"
"A pokud jde, Ctihodnosti, o toho Kuang Mina, hostinský o něm mluvil jako o klidném člověku, který nikdy nedělal žádné potíže a účty platil do měďáku. Probrali jsme společně záznamy o hostech, a přišli jsme na to, že během posledního roku tu Kuang pobýval osmkrát. Vždycky přicházel neočekávaně a nikdy se nezdržel déle než dva nebo tři dny. Hned po snídani obyčejně z hospody odešel a vracel se zas až pozdě večer. Nikdy za ním nepřišla žádná návštěva."
"Kdy tam bydlel naposled?"
"Asi před třemi týdny. Kuang tu a tam pověřil hostinského, aby mu sehnal nějakou ženskou, a pokaždé výslovně žádal, aby to byla obyčejná prostitutka, a ne nákladná kurtizána; že nemusí být zvlášť pohledná, jen když bude čistá a

zdravá a nebude ho moc stát." Inspektor se zatvářil bezradně, a rezignovaně pokračoval: "Zašel jsem taky do bordelu v sousedství, odkud hostinský obyčejně ženské pro Kuanga opatřoval. Mluvil jsem s holkami, které aspoň někdy s Kuangem spaly. Moc toho nevěděly. Podle nich není Kuang ani lepší, ani horší než většina ostatních zákazníků. Nikdy na nich nechtěl nic zvláštního, a také se nepotřebovaly nějak zvlášť namáhat, aby se mu to líbilo, stejně jim tak jako tak nikdy nedal velké spropitné. To je všechno." Chvíli mlčel, než se zvědavě zeptal: "Proč jste chtěl vědět o Kuangovi všechny ty podrobnosti, vzácný pane? Já bych byl myslel, že..."
V půli věty ho přerušilo zaklepání na dveře. Vstoupil ohledač. Pozdravil soudce a podal mu list papíru se slovy: "Jak, Vaše Ctihodnosti, z hlášení o autopsii vyrozumíte, ta žena jménem Mengová byla přibližně padesátiletá. Kromě pohmožděnin na krku jsem na mrtvole nezjistil žádné známky násilí. Domnívám se, že vrah, když s ní popíjel čaj, vstal pod nějakou záminkou ze židle, a v okamžiku, kdy procházel za jejími zády, nenadále jí ovinul kolem krku šátek. Šátek byl utažen s tak zběsilou silou, že se jí hedvábí zařízlo hluboko do masa a málem proťalo hrtan."
"Děkuji. Dejte mrtvolu uložit do zatímní rakve a pošlete zprávu nejbližším příbuzným. Ať si pro ni přijdou co nejdřív, v tomhle úmorném vedru by nebylo dobře nechat ji příliš dlouho nepohřbenou. Už si pan Kou Jüan-liang odnesl tělo paní Ambry? Opravdu? V pořádku. Postarejte se, aby také Sia Kuangova rodina byla zpravena. Tvrdí se, že jeho rodiče žijí v hlavním městě." Přejel si rukou po obličeji a zeptal se: "Jak se daří těm třem vězňům?"
Ohledač sešpulil rty.
"Ten s natrženýma ušima má také několik zlomených žeber a vnitřní zranění. Tomu druhému jsem napravil vymknuté rameno a dal mu pilulku na utišení, protože také trpí následky otřesu mozku. Myslím, že tihle dva se mohou za pár dní dostavit k výslechu. Pokud jde o muže s přeraženým krkem, bude trvat několik týdnů, než bude schopen zase mluvit - jestli se mu vůbec vrátí řeč."
Když se ohledač odporoučel, soudce Ti řekl inspektorovi Chungovi:
"Skoro se zdá, že ta neblahá trojice si už vybrala svou odplatu. Se slečnou Violou Liangovou si nikdo nesmí jen tak zahrávat. Viola! To jméno se povedlo! Nebesa, a vedro je čím dál horší! Otevři okno, Chungu!"
Inspektor vystrčil hlavu z okna, ale hned zas rychle uskočil a okno zavřel.
"Venku je žár ještě větší, vzácný pane. Obloha je zatažená nízkými olověnými mračny a vzduch se ani nepohne. Čekám, že se co nevidět strhne prudká bouřka."
Soudce si vzal z umývadla mokrý ručník, otřel si jím zapocený obličej a pak si ho přehodil kolem krku. Pošoupl umývadlo přes psací stůl k inspektoru Chungovi a pobídl ho:
"Poslož si. V poledne jsem nad rýží znovu probíral ty tři vraždy. Čtvrtá vražda, jíž padla za oběť kuplířka Mengová, v podstatě na mých závěrech nic nemění. Pokusím se ti teď, Chungu, shrnout situaci."
"Ještě předtím bych, vzácný pane, hrozně rád slyšel, proč se tak zajímáte o počínání pana Kuanga."
"Hned se k tomu Kuangovi dostaneme. V jedné mé terorii hraje důležitou úlohu. Ale rozeberme si to popořadě. Tyto vraždy tedy nasvědčují, že hlavním pachatelem je jakýsi bezcitný maniak. K jeho totožnosti nemáme žádné přímé stopy, dal si záležet na tom, aby odstranil všechny osoby, které by proti němu mohly svědčit. Paní Ambra, Tung Mai, Sia Kuang, kuplířka Mengová - ti všichni jsou nebožtíci. A tak jsme bez svědků a beze stopy. Připočtěme k tomu ještě téma antikvářství, které se stále vrací, historii císařovy perly a ponuré pozadí, jež skýtá Bílá bohyně ve svém neproniknutelném posvátném háji, a máme tu pohromadě všechny složky, které patří k záhadnému, zábavnému případu! Říkám zábavnému pro ty, kdo se o něm mohou bavit a rozbírat ho - pohodlně při šálku čaje po vydatné večeři v kroužku několika stejně smýšlejících přátel. Jenomže my, hrom do toho, musíme ten případ objasnit, Chungu! A to rychle, protože každý odklad znamená, že člověk, který se za tím vším tají, nepochybně ještě dokáže zahladit i ty nepřímé stopy, které máme v rukou, a bude-li potřebovat, spáchá nové vraždy."
Soudce Ti lačně vyprázdnil šálek, který mu inspektor podal. Vyměnil si ručník kolem krku a věcným tónem pokračoval:
"Pokud jde o neznámého maniaka, mám svůj seznam podezřelých, v jehož čele jsou tři osoby. Každá z nich měla ke zločinům příležitost a u každé si umím představit dostatečně silnou pohnutku.
Nejtěžší podezření padá stále ještě na Kou Jüan-lianga. Mé důvody proti němu jsou v podstatě tytéž, které jsem ti uvedl již dřív. Zkusme si představit, co se asi odehrálo, v případě že pachatelem je skutečně on. Kou používá služeb Tung Maie, aby mu sháněl antikvity a zároveň mu opatřoval oběti pro jeho zrůdné chtíče. Tung tyto ženy odvádí za tmy a oklikami do domu staré Mengové, a Kou se tam pak odebere taky, buď s maskou na obličeji, nebo si zajistí jiným způsobem, aby ho nikdo nepoznal. Svým obětem štědře zaplatí; proto riziko, že by působily nějaké nesnáze, je nepatrné. Jedinou slabinou Kouova postupu je, že musí používat pomocníka. A tento pomocník, Tung Mai, je mazaný a podnikavý chlapík. Tung vyžaduje stále víc peněz a pravděpodobně z jeho strany hrozí, že bude vydírat. Na dovršení všeho Kou odhalí, že Tung má tajný poměr s paní Ambrou a že bude otcem jejího dítěte. Kou se rozhodne, že Tunga i Ambru zabije. Je to však trpělivý člověk, čeká na vhodnou příležitost. Nejdřív ze všeho Tunga propustí, nepochybně s vydatným odškodněním, a najme si místo něho Siaa. Slečna Viola Langová mi sdělila, že Sia není tak chytrý a podnikavý jako Tung, a tudíž z jeho strany nehrozí takové potíže.
Kou pochopí, že chvíle pomsty nastala, když mu Ambra vypravuje tu povídku o císařově perle. Kou je vzdělaný starožitník, takže si okamžitě uvědomí, že jde o podvod, fintu, pomocí níž si Tung a Ambra chtějí přijít na peníze, aby spolu uprchli. Na to právě čekal.
Kou si zavolá Sia Kuanga. Poví mu, aby nic dalšího nepodnikal, pokud jde o únos prostitutky Liové.
Z týrání té dívky by neměl víc než obvyklé potěšení, jenže jeho mysl se nyní upíná k vážnějším cílům. Sia slíbí, že upozorní ony tři darebáky, aby toho nechali, že se úmluva odvolává. Dnes víme, že se k tomu Sia naštěstí pro nás nedostal, ale o to nám teď nejde. Kou dá Siaovi mapku opuštěného sídla s pavilonem a oznámí mu, že tam po závodech mají dostaveníčko Tung a Ambra, Ambra se zlatem, které mu ukradla, a že mají v plánu spolu prchnout. Kou navrhne, aby tam místo Tunga zašel Sia, zabil nevěrnou Ambru a přinesl mu zpátky kradené zlato. Slíbí Siaovi štědrou odměnu.

Kou si to může dovolit, protože má v úmyslu zbavit se nakonec i Siaa."
Soudce Ti sáhl po vějíři. Zaklonil se v křesle, pomalu se ovíval a mluvil dál:
"A co se stalo včera večer? Kou otráví Tung Maie, když spolu s doktorem Pienem hostí v Mramorovém Mostu posádky dračích člunů. Tím dosáhne hned trojího cíle. Za prvé se pomstí milenci své manželky. Za druhé odstraní obtížného pomocníka. Za třetí si zajistí slušný výdělek z manipulací se sázkami. Sia Kuang jde na schůzku v opuštěném domě, zabije Ambru a přinese Kouovi zpátky zlato. Pak Kou sdělí Siaovi, že to zlato nebylo přesně řečeno ukradené, ale že to měla být úhrada za císařovu perlu, kterou Tung uschoval někde v pavilonu, a že Tung a Ambra zamýšleli uprchnout se zlatem i s perlou. Kou Siaovi vysvětlí, že mu záměrně o té perle neřekl už dřív, protože nechtěl, aby se Sia po zavraždění Ambry zdržoval v pavilonu hledáním. Zdůraznil mu, že to bylo rozumné opatření, protože Ambra byla z nějakého tajemného důvodu sledována k opuštěnému domu lidmi od prefektury, kteří Siaa málem chytili. Ještě dodá, že tu perlu tak jako tak dostanou. Zítra ráno si tam vyjdou spolu a prohledají pavilon.
Dnes ráno za svítání, hned jak se městské brány otevřou, vypraví se k opuštěnému domu Kou i Sia, každý zvlášť: Kou se vydá na ranní projížďku pod záminkou, že se potřebuje dostat na trochu jiné myšlenky, Sia je přestrojen za tesaře, který musí hned ráno obstarat někde za městem jakousi práci. Kou nechá Siaa prohledávat pavilon, jednak aby měl příležitost ho usmrtit, až nebude dávat pozor, jednak že stopy prohledávání v pavilonu budou svědčit pro tu povídačku o perle, kterou mi Kou věšel na nos. Ve vhodný okamžik rozrazí Kou Siaovi lebku cihlou, hodí jeho tělo do příkopu a jede zpět do města.
A dnes, o něco později, se Kou účastní soudního řízení. Když odchází, zahlédne na ulici slečnu Liangovou, jak se k nám ubírá s celým průvodem. Nezná ani ji, ani ty tři ničemy, ale pozná slečnu Liovou. Uvědomí si, že něco není v pořádku a že se od únosců dovíme o jeho tajném doupěti, o domě staré Mengové za taoistickým chrámem. A paní Mengová zná jeho. Proto si tam Kou pospíší a zardousí ji. Teď je o všechno pěkně postaráno. Pomstil se na nevěrné ženě a jejím milenci, dostal zpátky svých deset zlatých prutů a nadto mu kyne výdělek z veslařských závodů. Tung, Sia a paní Mengová, jediné osoby, které by kdy proti němu mohly svědčit, jsou nebožtíci. A hotovo."
Soudce zmlkl. Inspektor Chung mu beze slova nalil další šálek čaje. Soudce Ti si usrkl, znova si otřel obličej chladným ručníkem a hovořil dál:
"Jestliže je Kou nevinen, pak je to člověk těžce postižený. V tom případě jeho První dáma skutečně přišla o rozum v důsledku náhlého záchvatu nebezpečného mozkového zánětu a jizvy paní Ambry musí pocházet z doby, kdy ještě sloužila jako otrokyně; v některých domech zacházejí s těmito nešťastníky často velmi drsně. V takovém případě Kou také uvěřil historce o císařově perle. Byla celkem dost věrohodná, sám jsem zpočátku myslel, že je pravdivá. Teď ale prozatím zapomeňme na všechno, co jsem řekl o panu Kouovi, a věnujme se druhému podezřelému, doktoru Pien Tiaovi.
Především: co mohlo být doktorovou pohnutkou? Domnívám se, že k těm zvráceným výstřelkům ho nutkal pocit ochrnutí vlastního intimního života, že pro něho byly nepřímým protestem proti tyranské manželce, která mu nedovolila, aby si do domu vzal ještě další ženu. Ten člověk neměl jinou možnost, neboť manželčina žárlivost i důstojnost, která se pojí k jeho povolání, mu bránily, aby se veřejně stýkal s prostitutkami nebo kurtizánami. A možná že v něm i bez toho byla určitá dávka krutosti. O těchhle věcech, Chungu, toho víme opravdu velmi málo.
Ať už je to jakkoli, Pien zpočátku dával průchod své zrůdné vášni s obyčejnými, nevzdělanými ženami, které mu opatřoval nejprve jeho náhončí Tung, později Sia Kuang; Tunga musel vystřídat Siaem z týchž důvodů, o nichž jsem se zmínil v případě Kouově. Na těchto úchylných lidech je hrozné právě to, že prahnou po stále silnějším vzrušení. Obhroublé, vulgární ženy přestaly brzy Piena uspokojovat, touží pokořit svou ohavnou vášní jemné dámy a Kouova vedlejší žena, krásná a kultivovaná Ambra, se stane cílem jeho hnusného chtíče. Vídá ji pravidelně, protože léčí Kouovu První dámu, jak mi sdělil antikvář Jang. Ovšem ztýrat ženu významného občana není žádná maličkost. Pien si musí počkat na vhodnou chvíli. Nařídí Siaovi, aby dával pozor, co se děje v Kouově domě; podaří-li se Siaovi opatřit mu paní Ambru, jen na jednu noc, bude bohatě odměněn."
Soudce se narovnal a několikrát si lokl čaje. Znova se pohodlně opřel v křesle a pokračoval:
"V této druhé teorii musíme Tungovi a Siaovi přiřknout zcela odlišné role. V první teorii jsme předpokládali, že Sia nevěděl o záměru Tunga a Ambry, dokud mu o tom Kou neřekl. Nyní naopak musíme vycházet z toho, že Sia se dověděl od Tunga, že mají s Ambrou ujednáno sejít se v opuštěném domě, aby tam vyměnili perlu za velkou sumu ve zlatě. Jenomže Tung je opatrný darebák, neřekl Siaovi, že ta perla je jen klam a že má v úmyslu s Ambrou uprchnout. Sia v tom spatří možnost, jak si zajistit odměnu, kterou mu slíbil doktor Pien. Udělá si mapku opuštěného domu a pavilonu na základě informací, které vypáčí z Tunga, a pak jde k doktoru Pienovi a sdělí mu, že nastala chvíle, kdy se doktor může paní Ambry zmocnit. Jestliže se doktoru Pienovi podaří zneškodnit pro ten večer Tunga, on, Sia, je ochoten jít do opuštěného sídla místo Tunga a zamknout Ambru v pavilonu. Potom tam už může přijít Pien a užít si s ‚kuřátkem v kukani'. Sia se zmocní zlata a perly a s Pienem se rozdělí o kořist. Zařídí to tak, aby druhý den ráno paní Ambru v pavilonu našli. Kdekdo, včetně Koua, připíše pak její strašlivý zážitek na vrub zlotřilých vandráků.
Doktor Pien s návrhem ochotně souhlasí. Nejenže dostane do rukou paní Ambru, ale i deset zlatých prutů - čímž se skvěle vyřeší jeho finanční potíže. Pochybuji, že by Pien uvěřil té historii s perlou. Je dost chytrý na to, aby si domyslel, co za tím vězí, a aby pochopil, že Tung sám dal ten příběh s perlou k dobrému, protože má v úmyslu uprchnout s paní Ambrou. Do toho mu ovšem nic není.
Při hostině v Mramorovém Mostu dá Pien Tungovi do vína jed. Tím se zbaví obtížného nohsleda a zajistí si slušný výdělek ze sázek vlastního člunu. Později večer najde paní Ambra v pavilonu Sia, který na ni už čeká. Pokusí se ji přemoci, ale ona vzdoruje a náhle vytasí nůž. Při šarvátce je Sia zraněn a zabije ji, buď nedopatřením, nebo úmyslně. V každém případě tato okolnost posílí jeho moc nad Pienem. Sia si vezme zlato, ale můj příchod mu zabrání, aby pátral po perle. Vrátí se do města a zpraví doktora Piena o svém neúspěchu. Oznámí doktorovi, že žádá větší podíl, než na jakém

se dohodli, neboť Pien je vinen zabitím Ambry. Sia si ovšem neuvědomuje, že má před sebou krutého maniaka. Pien naoko souhlasí, a aby podnítil Siaovu chamtivost, podotkne, že by bylo škoda nechat si perlu uklouznout. Sia nechápe, že se perla nikdy nedá prodat, a dá se od Piena přemluvit, aby dnes ráno šli společně do opuštěného domu a perlu vyhledali. Pien nechá Siaa, aby prohledával pavilon, a pak ho zabije. Nalij mi ještě šálek, Chungu, mám v hrdle vyprahlo."
Inspektor, nalévaje čaj, se zeptal:
"Co by asi, vzácný pane, udělal doktor Pien dnes ráno po zavraždění Siaa?"
"Asi by se někde blízko stezky vedoucí k domu skryl mezi stromy. Podle mého mínění by si tam počkal, dokud kolem neprojde pan Kuang, který má přijít na schůzku. Doktor by asi nechal Kuangovi dost času, aby stačil objevit tu spoušť v pavilonu, a pak by vystoupil na scénu sám. Než však vyšel ze své skrýše, doktor zahlédl nás dva, jak tam také míříme. Tím líp pro něho, bude mít dva svědky! Vydal se k pavilonu za námi.
A ostatek se celkem podobá tomu, co jsem vyložil v první teorii. Doktor Pien měl stejně jako Kou Jiian-liang příležitost potkat na ulici slečnu Liovou, protože také odešel ze sezení ještě před koncem. Spěchal do severní čtvrti a zaškrtil paní Mengovou. Můžeme to shrnout: doktor Pien si musel odříci rozkoš s paní Ambrou, avšak zbavil se dvou nákladných a obtížných náhončích a zároveň vyřešil své finanční těžkosti, protože si pomohl k deseti zlatým prutům a nádavkem vydělal značnou sumu v sázkách. Je to jasné jak den, nikde žádná mezera."
Soudce Ti se odmlčel. Chvíli poslouchal, jak se venku rozléhá vzdálený rachot hromu. Oviíjel si kolem krku další mokrý ručník, když inspektor Chung poznamenal:
"Tahle druhá teorie, vzácný pane, se mi zdá pravděpodobnější než ta první, můžu-li to tak říct. Především je jednodušší. A proti doktoru Pienovi mluví ještě i ta jeho snaha vás přesvědčit, že Tung Mai zemřel přirozenou smrtí, i to, že vám záměrně lhal, když řekl, že viděl Siaa vracet se po závodech do města."
"To má jisté svůj význam, ale není to rozhodující," řekl soudce. "Příznaky u Tung Maie se skutečně zdály nasvědčovat srdeční mrtvici. A vzhledem k tomu, že Siaův obličej je zohaven jizvou, mohlo se docela dobře stát, že doktor Pien v dobré víře pokládal někoho jiného s podobnou jizvou za Siaa. Ovšem jen pokud je Pien nevinen!"
"A kdo asi mohl opravit pavilon, Ctihodnosti?"
"Nejspíš bych řekl, že Tung Mai. Kdysi tam bydlíval, a proto znal v domě každý kout. Neopravoval ovšem pavilon proto, aby tam ukládal své starožitné zboží, jak jsem se nejprv mylně domníval. Zamřížovaná okna, těžké dveře, nový zámek - všechna ta opatření neměla bránit nepovolaným, aby do pavilonu vnikli, ale naopak měla znemožnit komusi, kdo tam byl vězněn, by unikl ven. Pavilon se dokonce daleko lépe hodí pro tajné orgie s neochotnými oběťmi než dům té staré kuplířky za taoistickým chrámem. ‚Nikdo neuslyší kuře kvokat,' jak řekl Sia slečně Viole Liangové."
Inspektor Chung přikývl. Chvíli uvažoval a přitom se zvolna tahal za bradku. Pojednou svraštil obočí a vyhrkl:
"Podle vašich slov, Ctihodnosti, stojí v čele seznamu tři podezřelí. Měl by snad být tím třetím Kuang Min? Musím se přiznat, že..."
A ztichl. Z vnějšího koridoru sem bylo slyšet spěšné kroky okovaných bot. Dveře se otevřely a dovnitř vpadl strážmistr.
"Doktor Pien byl přepaden a málem zabit, vzácný pane," vychrlil udýchaně. "Tady v ulici před Konfuciovým chrámem."

15

SOUDCE TI VRHL NA INSPEKTORA vyděšený pohled. Napřímil se v židli a otázal se strážmistra: "Kdo to udělal?"
"Ten člověk uprchl, Ctihodnosti. Doktor Pien stále ještě leží na ulici, na místě, kde byl sražen k zemi."
"Jak se to stalo?"
"Doktor byl, vzácný pane, napaden, když šel po ulici k mostu přes městský průplav. Nějaký darebák ho povalil, ale právě když se chystal, že doktora obere o peníze, pan Jang, který slyšel doktora volat o pomoc, přiběhl k nim od sebe z krámu. Chlap doktora pustil a běžel, co mu nohy stačily, s panem Jangem v patách. Ale než ho pan Jang mohl dostihnout, zmizel v bludišti těch klikatých uliček na druhé straně za průplavem. Pan Jang se ještě šel přesvědčit, jestli je doktor Pien naživu a při vědomí, pak k němu přivolal dveřníka z chrámu a hned spěchal nám to ohlásit." Strážmistr se zhluboka nadechl a uzavřel: "Doktor Pien za žádnou cenu nechce, aby s ním někdo hýbal, dokud některý jiný lékař neověří, že nejde o nebezpečné zlomeniny."
Soudce Ti povstal.
"Hned se tam vypravíme. Zavolej, strážmistře, ohledače a vezmi s sebou své muže s nosítky. Jdeme, Chungu."
Obloha byla stále ještě zatažena nízkými temnými mračny. Rychle procházeli parnou ulicí při vysoké vnější zdi prefektury. Když došli ke Konfuciovu chrámu, spatřili chumel lidí srocených nedaleko jeho vrátnice. Strážmistr drsně odstrčil zevlouny, aby mohl soudce Ti projít.
Doktor Pien ležel roztažen na zemi u zdi. Jang mu právě podkládal hlavu složenou kazajkou. Pien měl spadlou čapku, uzel na temeni se mu rozpustil a vlhké prameny dlouhých prošedivělých vlasů se mu lepily na sinalou tvář. Nad levým uchem mu natekla velká boule, ale z levé strany nebyl v obličeji snad vůbec pohmožděn. Jeho šaty, spíš chuchvalec prachu, byly rozervány od ramene až po pás. Když si k němu ohledač přidřepl, doktor mumlal:
"Prohlédněte mi hrudník, kyčle, pravou paži a pravou nohu. Hlavu mám v pořádku. Pohmožděnina bolí, ale myslím, že na spánku zraněn nejsem."
Když začal ohledač svými citlivými prsty jezdit Pienovi po hrudníku, soudce Ti se sklonil a otázal se:

"Jak se to přihodilo, doktore?"
"Šel jsem tudy po ulici, protože mě volali k porodu. Do Půlměsícové ulice na druhé straně za mostem. Nikdo nebyl venku. Já..." Zmlkl a rty se mu chvěly bolestí, jak mu ohledač prohmatával žebra.
"Ten ničema ho přepadl zezadu," vyrazil zlostně starožitník.
"Najednou jsem za sebou zaslechl kradmé kroky," pokračoval doktor Pien ochablým hlasem. "A právě když jsem se chystal ohlédnout, dostal jsem z levé strany ránu do hlavy, která mě smetla ke zdi. Upadl jsem zpola v mrákotách. Nejasně jsem rozeznal, jak se nade mnou rýsuje nějaký statný lump. Začal jsem volat o pomoc, ale on mě surově kopl, abych mlčel. Pak se ke mně sehnul a roztrhl mi šaty. Až najednou se zarazil. Viděl jsem, jak utíká k mostu, a za ním pan Jang."
"Byl to vysoký chlap v tmavohnědé kazajce a kalhotách, vzácný pane," vysvětloval Jang rozčileně. "Vlasy měl ovinuté hadrem."
"Viděl jste mu do obličeje, pane Jangu?" zeptal se soudce Ti.
"Jen jsem ho letmo zahlédl, vzácný pane. Měl spíš kulatý obličej s krátkým vousem a licousy. Tak nějak asi vypadal, nemám pravdu, doktore?"
Doktor Pien přikývl.
"Nosíváte s sebou obvykle větší částky peněz?" zeptal se ho soudce. Když Pien zavrtěl hlavou, zeptal se ho ještě soudce Ti: "Ani důležité listiny?"
"Pár receptů a dva tři proplacené účty," mumlal doktor Pien.
Ohledač se vzpřímil. Řekl povzbudivě:
"Nemusíte si dělat žádné starosti, doktore. Hrudník máte ošklivě pohmožděný, ale pokud jsem mohl zjistit, žádné žebro není zlomené. Paži máte vymknutou v pravém lokti a také nohu v koleně. Rád bych vás prohlédl důkladněji u sebe v kanceláři."
"Položte doktora na nosítka," nařídil soudce Ti ohledači. A strážmistrovi řekl: "Pošli čtyři své muže do Půlměsícové ulice. Ať tam důkladně pátrají po tom otrapovi, co ho právě popsal pan Jang. Ten chlap byl levák." Nato se soudce obrátil k dveřníkovi a vyjel na něj: "Copak jsi nic neviděl ani neslyšel? Co jsi dělal? Asi ti nikdo neřekl, že máš hlídat chrám?"
"Já... já jsem usnul, Milosti," koktal vyděšený muž. "V domku vedle brány, tamhle. Vzbudil mě pan Jang, bouchal na dveře."
"Já bych si byl taky šel odpoledne zdřímnout," poznamenal Jang. "Jenomže náhodou můj příručí zrovna dnes třídil dole v krámě dost vzácnou sbírku nefritů, a tak jsem si tam odskočil, abych se podíval, jestli všechno pořádně zamkl, než odešel k obědu. A právě když jsem byl dole v krámě, zaslechl jsem venku volat o pomoc, a tak jsem hned vyletěl na ulici. Zahlédl jsem toho darebáka, jak na doktorovi Pienovi trhá šaty. Slyšel mě a dal se na útěk. Běžel jsem za ním, ale nebyl jsem dost rychlý. Zmáhá mě stáří, je to marné," dodal s lítostivým úsměvem.
"Pravděpodobně jste zachránil doktorovi život, pane Jangu," řekl soudce. "Pojďte teď laskavě s námi na prefekturu a napíšeme úřední hlášení. Skloň ta nosítka, strážníku! A doktora se nedotýkej!"
Pozoroval, jak ohledač s panem Jangem namáhavě nakládají doktora Piena na nosítka. S pomocí inspektora Chunga ho nakonec přece jen pohodlně uložili. Mezitím co dva strážníci opatrně zdvihali nosítka, soudce prohodil polohlasem k Chungovi:
"Svou chvíli si zvolil dobře. Po obědě bývá na ulici málo lidí. A ta čtvrť za mostem je hotová peleš, a výborná skrýš."
Dal znamení inspektorovi a strážmistrovi, aby šli za ním.
Když se ti tři ubírali zpátky na prefekturu - s nosiči, ohledačem a Jangem nedaleko za sebou - řekl soudce Ti strážmistrovi:
"Vyzvedni si koně a jeď co nejrychleji k přístavišti. Zajdi na džunku pana Kuanga a vyzvi ho, aby přišel na prefekturu. Jestli nebude u sebe, počkej na něj. Pospěš si!" Strážmistr tedy běžel napřed a soudce pošeptal inspektoru Chungovi:
"Ty zajdi ihned do domu pana Koua a zjisti mi, kde tráví siestu!"
Soudce Ti se vrátil do své osobní kanceláře, usedl ke stolu a nalil si šálek čaje. Vypil ho jedním douškem a pak se opřel lokty o stůl. Vraštil obočí, pokoušel se vnést nějaký pořádek do myšlenek, které se mu rojily v hlavě. Na této poslední události bylo něco nepatřičného, co však odpovídalo na jisté matné tušení, které v něm tento případ celou dobu probouzel. Provlhlý šedý oblek se mu lepil na záda a na ramena, ale on to ani nepozoroval.
Uběhla tak delší doba, a pak se náhle v židli vzpřímil. Bručel si: "Ano, to by mohlo být řešení! Všechno tomu nasvědčuje - až na pohnutku!" Zaklonil se v židli a snažil se v duchu rozhodnout, jak by měl nejrozumněji postupovat. Vysvětlení, které ho napadlo, nepřesahovalo meze pravděpodobnosti: byl ale oprávněn k zásahu pouze na základě intuitivního pocitu? Samozřejmě, asi by měl dát spíš na teorii, k níž dospěl přesnou logickou dedukcí, než na pouhou intuici. Ale co kdyby se mu třeba podařilo vymyslet postup, který by umožňoval ověřit si současně intuitivní tušení a logický závěr? Znova se pohroužil do hlubokého přemýšlení a přitom si hladil dlouhý vous.
V tomto zadumání ho zastihl ohledač, když mu za půl hodiny přišel podat zprávu.
"Doktoru Pienovi se daří docela dobře, Ctihodnosti," řekl s uspokojením. "Hrudník jsem mu namazal mastí a ovázal, pravou paži jsem mu dal do pásku. Chodit může - ovšem jen s holí. A také se doktor dává ptát, jestli by nemohl už domů, vzácný pane. Chtěl by si pořádně odpočinout."
"Povězte mu, že si může odpočinout zde na prefektuře," odpověděl soudce stroze. A když zpozoroval ohledačův překvapený výraz, dodal: "Chtěl bych mu ještě položit pár otázek, za nějakou chvíli."
Nedlouho potom, co se ohledač odporoučel, vstoupil inspektor Chung. Soudce Ti mu pokynul, aby si sedl na sedátko před psacím stolem, a nedočkavě se otázal: "Byl pan Kou doma?"
"Ne, vzácný pane. Podle sdělení jeho správce pan Kou prohlásil, že je příliš horko na to, aby trávil siestu doma, a že

půjde do chrámu Ochránce města zapálit kadidlo. Tam byla dočasně umístěna rakev paní Ambry, než nastane příznivý den pohřbu. Pan Kou se před chvílí právě vrátil. Řekl jsem mu, aby zůstal doma, že Vaše Ctihodnost si podle všeho bude za nějakou dobu přát předvolat ho." Pohlédl úzkostlivě na soudce a otázal se: "Co má znamenat ten útok na doktora Piena, Ctihodnosti?"
"Může docela dobře znamenat to, čím se na první pohled jeví," odpověděl zvolna soudce Ti, "to jest pokus doktora oloupit. Je-li tomu tak, pak tato příhoda nic nemění na mé teorii o případné vině doktora Piena. Jestliže ovšem to naopak bylo míněno jako vražedný přepad, je doktor Pien bezpochyby nevinen; aniž si je toho sám vědom, musí vědět o něčem, co by nás mohlo přivést na stopu skutečnému pachateli - a ten ho tudíž chtěl umlčet. V tom případě se musíme zaměřit na teorii o vině pana Koua. Jeho dnešní tklivá návštěva v chrámu mu mohla poskytnout příležitost, aby najal nějakého lotra, který by doktora Piena zabil. Mimochodem doktor chtěl už jít domů, ale nařídil jsem, ať zůstane zde, abychom tak zabránili případnému novému pokusu ho zavraždit. Jsem rád, že jsi panu Kouovi dal pokyn, aby až na další zůstal doma. Takže zůstává nepodchycený jen můj třetí podezřelý, pan Kuang Min."
"Tak přece to byl Kuang, koho jste měl na mysli jako třetího!" zvolal inspektor Chung. "Ale proč právě jeho jste, vzácný pane, zařadil do seznamu podezřelých? To se ví, že Kuang by mohl odpovídat popisu muže, který přepadl doktora Piena, jenomže vy jste se na něj zaměřil ještě před tím, než se tahle věc odehrála."
Soudce Ti se nepatrně usmál.
"Pana Kuanga jsem nutně musel připočíst, Chungu! A to jakmile jsem zjistil, co znamená chybějící dominová kostka."
"Dominová kostka?"
"Ano. Je to dvojitá nula, když už o tom mluvíme. Včera večer kdosi odcizil kostku ze soupravy, s kterou jsme já a mé dámy hráli na palubě člunu. Jediné osoby, které měly příležitost ten kámen vzít, byli Kou, Pien a Kuang. Pien a Kou, když mi přišli na palubu ohlásit, že dračí čluny jsou připraveny vyplout; služebná, která nám podávala čaj, odsunula rozdané kameny stranou a některé z nich obrátila lícem vzhůru. A Kuang zas měl tuto příležitost, poněvadž k nám přišel na palubu ve chvíli, kdy jsem já se svými dámami přerušil hru a stáli jsme u zábradlí, abychom se těšili slavnostní scénou na řece."
"Ale proč by měl pachatel stát o dominovou kostku, vzácný pane?"
"Protože má bystrého ducha," odpověděl soudce s hořkým úsměvem, "mnohem bystřejšího než já, nedá se nic dělat! Když viděl ležet na stolku dominovou kostku s dvojitou nulou, hned ho napadlo, že se přesně podobá známkám, kterých užívají stráže u městských bran. On to postřehl ihned, kdežto mně trvalo nějakou dobu, než jsem si to uvědomil! Blesklo mu hlavou, že by bylo trapné, kdyby měl jeho přisluhovač Sia Kuang, až se bude vracet do města po zavírací hodině, dokazovat stráži u Jižní brány svou totožnost. Nebo v případě, že by buď v souvislosti s Tungovou vraždou, nebo s týráním paní Ambry v opuštěném domě mělo dojít k vyšetřování, které osoby se vracely do města pozdě večer, mohli by si strážci vzpomenout na Siaa, už pro tu jeho jizvu na tváři. Pachatel se proto okamžitě rozhodl dominovou kostku odcizit. Napsal na ni libovolné číslo a dal ji Siaovi. Sia jí skutečně užil, když se vracel do města ohlásit svému chlebodárci, co se zběhlo v pavilonu. Desátník od Jižní brány totiž vrátil podvrženou známku mně."
"V tomhle se zločinec dopustil zásadní chyby," poznamenal inspektor.
"Ne tak zásadní. Nemohlo ho napadnout, že bych bral domino tak vážně, aby mne chybějící kámen stačil podnítit k přemýšlení, co v tom může vězet. Teď však už nechme teorií. Musíme se pustit do díla, neboť máme málo času. Přesně vzato měli bychom zahájit dalekosáhlé pátrání, jaké mají životní pozadí a kde se kdy zdržovali podezřelí, o tom není pochyb, jenomže k tomu už nezbývá naneštěstí čas. Nemůžeme si dovolit mít na krku pátou vraždu! Musíme přejít do útoku, ovšem dokud nebudeme mít zjištěno, kde se zdržuje Kuang, nemohu podnikat nic. Jdi se podívat, zda se náš strážmistr zatím nevrátil!"
Inspektor spěšně vyšel přeptat se strážců u brány. Soudce Ti vstal ze židle a zamířil k oknu. Otevřel je a vyklonil se ven. Ke své radosti ucítil, že se venku podle všeho zdvihá slabý větřík. Pak zamyšleně pohlédl na skalku. Želvička vesele pochodovala mezi stonky, které lemovaly miniaturní rybníček se zlatými rybkami. Cílevědomě pohybovala zavalitýma nožičkama, hlavu měla dychtivě nataženou. Soudce se otočil, sotva zaslechl vcházet inspektora Chunga.
"Strážmistr se z přístaviště doposud nevrátil, Ctihodnosti."
"Doufám, že Kuang neuprchl!" prohodil soudce Ti ustaraně. Pak zavrtěl hlavou a dodal: "Ne, jistě neutekl. Na to je příliš chytrý." Vzal si svůj vějíř s jeřábími péry, znova si sedl a rozhovořil se: "Když už tu čekáme na Kuanga, mohu ti alespoň vyložit svou teoretickou obžalobu proti němu. Pak přesně pochopíš, na čem jsme, pokud jde o ty tři pány v čele našeho seznamu."
Soudce si přehodil kolem krku nový mokrý ručník.
"Řekl bych, že v hlavním městě vede pan Kuang Min vzorný život," začal. "Své úchylné chtíče ukájí právě na svých častých obchodních cestách. Je to neobyčejně chytrý člověk, své zvrácené rozkoše uchovává v tajnosti. Dokonce si dává záležet na tom, aby v hostincích, kde přebývá, měl pověst dokonale normálního člověka, muže, který si tu a tam vyhodí z kopýtka s dívkou od řemesla, a tu si u hostinského objedná obvyklou formou - má být zdravá a laciná. Během cest do Pu-jangu však díky svým starožitnickým zájmům naváže styky se studenty Tungem a Siaem. Používá nejprve služeb Tungových, potom Siaových, aby ukojil své skutečné vášně - ne tak zdravé a ne tak laciné. Dík témuž zájmu o antikvity dostane se Kuang do styku s Kou Jüan-liangem, starožitník Jang mi řekl, že Kou tu a tam od Kuanga kupuje. Víme, že paní Ambra vystupovala jako sekretářka svého manžela, pořádala a katalogizovala jeho sbírky, takže Kuang se s ní nepochybně několikrát setkal, když byl na návštěvě u Koua. Kuang zatoužil po Ambře, a to z týchž důvodů, o nichž jsem se zmínil ve své teorii o doktoru Pienovi: z nutkavé potřeby týrat a pokořovat kultivovanou dámu. Kuang přikáže Siaovi, aby ho upozornil, jakmile postřehne určitou vyhlídku, že by mohl vydat paní Ambru do rukou Kuangovi.
Kuang zřejmě nedávno oznámil v dopise Siaovi, že přijede do Mramorového Mostu, mělo to být včera ráno. Sia už

předem počítá s jeho přáním a najme tři lotry, aby unesli prostitutku Liovou, kterou mu Kuang označil jako nastávající oběť: Kuang si jí povšiml na večírku za jedné z dřívějších návštěv v Pu-jangu. Včera ráno Sia spěchá do Mramorového Mostu. Sdělí Kuangovi, jak zajistil únos slečny Liové, ale také mu oznámí velkolepou novinku: Kuang se může zmocnit paní Ambry ještě ten večer. Vysvětlí Kuangovi, že se Ambra a Tung zamýšlejí sejít kvůli prodeji perly v opuštěném sídle a že je ochoten tam zajít namísto Tunga. Kuang nadšeně souhlasí, neboť tímto způsobem nejenže se potěší s paní Ambrou, ale pomůže si i k deseti zlatým prutům. Kuang pravděpodobně příběh s perlou nebere vážně, ale pochybnosti si nechá pro sebe. Jeho hlavní starostí je, jak se zbavit Tunga Maie. Sia mu sdělí, že před závodem budou posádky hoštěny v Mramorovém Mostu a že tam s nimi bude i Tung jakožto bubeník z člunu doktora Piena. Tím je Kuangův problém vyřešen. Písemně požádá doktora Piena, aby se za ním přišel hned podívat na jeho džunku. Pien mu odepíše, že tak brzy nemá čas, ale že se dostaví později odpoledne. Tím líp. Kuang se dá Pienern dovést na hostinu a tam otráví Tungovi víno. Sia se chystá na schůzku do opuštěného domu, kam se má odebrat i Kuang, jakmile mu Sia oznámí, že paní Ambra je zamčena v pavilonu. Kuang má v úmyslu ‚objevit' zoufalou ženu druhý den ráno, až se v opuštěném domě setká s doktorem Pienem při obhlídce svého majetku. A protože Kuang je mimo jiné chamtivec, dá Siaovi potřebné pokyny, jak postupovat při manipulaci se sázkami. Nakonec ještě nakáže Siaovi, aby zrušil dohodu s těmi třemi lotry. Vždyť jeho mysl se teď upíná k vyšším cílům, než aby ho lákalo týrat obyčejnou prostitutku."
Soudce Ti se odmlčel. Chvíli poslouchal rachot hromu. Tentokrát jako by už bouřilo docela blízko.
"Proč asi přišel včera večer Kuang na vaši bárku, vzácný pane?" zeptal se inspektor.
"Tuto otázku si kladu také, Chungu. Musíme si to vysvětlit zřejmě tím, že Kuang chtěl dokázat, kde se zdržuje v době veslařských závodů a že se do Mramorového Mostu vrací až pozdě večer. Lodníci byli opilí a Sun nemocen, a tak Kuang počítal s tím, že by nebylo snadné vystopovat jeho přesuny. Ale ať tak či jinak, Kuang zcizí dominovou kostku, dá ji Siaovi a pak spěchá nazpět do Mramorového Mostu. Později večer se tam setká se Siaem a ten mu oznámí, že se všechno zhatilo: že byl nucen paní Ambru zabít a do rukou dostal jen zlato, poněvadž můj příchod mu zabránil pátrat po perle. Kuang lituje, že musí oželet chvíle strávené s Ambrou, avšak - a to je možná pro něho ještě důležitější - zmohl se alespoň na deset zlatých prutů. Dál se historie vyvíjí jako v dřívějších případech: Kuang přemluví Siaa, aby s ním ráno šel, přestrojen za tesaře, do opuštěného domu, protože musejí důkladně pátrat po perle. Kuangova přítomnost v onom domě je velmi dobře odůvodněna, dal si tam totiž schůzku s doktorem Pienem. Když Sia prohledá pavilon, Kuang ho zabije. A poslední fáze, vražda staré kuplířky, probíhá podobně jako v případě, který jsem už nastínil ve svých teoriích o Kouovi a Pienovi. To je vše."
Soudce Ti si přetřel obličej novým ručníkem a také inspektor Chung následoval jeho příkladu. V malé kanceláři bylo dusné vedro. Po chvíli poznamenal Chung:
"V Kuangův prospěch mluví jedna maličkost. Že totiž měl záchvat prudké nevolnosti, když uviděl Siaovo mrtvé tělo. To se jen tak snadno předstírat nedá."
Soudce pokrčil rameny.
"Kuang se k nám zdvořile otočil zády a naše pozornost byla upoutána příšerným objevem. Kuang si mohl strčit prst do krku, co my víme!"
Ozvalo se klepání na dveře, a vstoupil strážmistr. Bez meškání spustil se spokojeným úsměvem:
"Musel jsem čekat dlouho, vzácný pane, ale pana Kuanga už mám! Kapitán džunky mi řekl, že pan Kuang a pan Sun se hned po polední rýži vypravili do města, aby si sehnali nějaké nákupy. Pan Sun se vrátil sám a oznámil, že pan Kuang si šel něco vyřídit na nábřeží. Ihned jsem se za ním pustil, vypátral jsem jeho stopu vedoucí do jedné malé lékárny a tam jsem ho zajistil. Teď právě čeká na strážnici."
"V pořádku. A kde je doktor Pien?"
"Doktor je teď na čaji u ohledače, vzácný pane, jsou v archivu. Nadiktoval své hlášení o tom přepadu. Mám zde i písemné prohlášení pana Janga. Pan Jang se vrátil do svého krámu."
Soudce si zběžně pročetl oba zápisy. Podal je inspektorovi a zeptal se strážmistra:
"Chytili tví muži toho lupiče?"
Strážmistr pravil schlíple:
"Nechytili, Ctihodnosti. Dotazovali se spousty lidí v Půlměsícové ulici a prohledali všechno, co přichází v úvahu. Ale po tom ničemovi jako by se země slehla."
Podíval se na soudce ustrašeně, očekávaje ostrou důtku. Ale soudce Ti ho neplísnil, jen se mlčky tahal za licousy. Pak teprve řekl:
"Řekni panu Kuangovi, že s ním zatím mluvit nepotřebuji, poněvadž chci, aby u našeho rozhovoru byli též pan Kou a doktor Pien. Přeji si, aby ta rozmluva probíhala zcela neformálně, a proto jsem se rozhodl, že se bude odbývat v domě u pana Koua. Bude to mnohem vhodnější než tady na prefektuře. Teď můžeš dopravit pana Kuanga a doktora Piena v uzavřeném palankýnu do rezidence pana Koua. A vyřiď panu Kouovi, že si přeji, aby se naše setkání konalo u něho ve studovně. Je to klidná místnost v oddělené části domu, kde mě pan Kou už včera večer přijal. Můžeš též panu Kouovi oznámit, že se tam dostavím ihned, jakmile tu ještě vyřídím pár běžných úředních záležitostí. Nezapomeneš na nic?"
Když už se strážmistr obřadně uklaněl, soudce rychle dodal: "Až dovedeš pana Kuanga a doktora Piena do Kouova domu, vrať se hned sem pro další příkazy."
Sotva strážmistr odešel, inspektor Chung se nedočkavě zeptal:
"Očekává Vaše Ctihodnost, až ti tři budou podrobeni křížovému výslechu, že se pachatel prozradí sám?"
"Přinejmenším v to doufám. A nyní mám pro tebe úkol, Chungu. Potřebuji dřevěnou ruku."
"Dřevěnou ruku, vzácný pane?"
"Ano. Zajdi do starožitnictví pana Janga a zeptej se ho, zda by nám nemohl pomoci. Určitě se mu tam budou povalovat přebytečné ruce z buddhistických soch. Obvykle se vyřezávají z jiného kusu dřeva a připojují se k soše, teprve když je

tělo hotovo. Potřebuji levou ruku, v životní velikosti nebo o něco větší. Chci, aby ji natřel na bílo, Chungu, a aby na ukazováček nasadil mosazný prsten s nějakým laciným rudým kamenem. Panu Jangovi vysvětli, že tu ruku potřebuji jako doklad při schůzce s doktorem Pienem a panem Kuangem, jíž se mám účastnit dnes večer ve studovně pana Koua."
V té chvíli ozářil blesk papírové okno a skoro hned nato se rozlehl ohlušující třesk hromu. Soudce Ti ještě rychle dodal: "Raději se tam nech donést v nosítkách, Chungu, mohl by se spustit déšť. Až se vrátíš, vysvětlím ti, co zamýšlím podniknout. Ale teď už jdi, čas kvapí!"

16

SNESL SE UŽ SOUMRAK, KDYŽ zpocení kuliové postavili na vstupním nádvoří na zem velký úřední palankýn soudce Tia. Z přístřešků okolních budov viselo šest obrovských lampiónů z olejového papíru a na každém bylo velkými červenými znaky napsáno "Kouova rezidence". Jejich světlo dopadalo na Kou Jüan-liangovu ustaranou tvář, když přibíhal se svým správcem k palankýnu. Oba už dlouho vystávali na nádvoří a čekali prefektův příchod.
Z palankýnu vystoupil soudce Ti, za ním inspektor Chung. Pan Kou ho pozdravil hlubokou úklonou. Soudce kývl hlavou a vlídně ho oslovil:
"Je mi velmi líto, že naléhavá úřední práce mne zdržela na prefektuře, pane Kou. Mám za to, že pan Kuang a doktor Pien jsou již zde?"
"Zajisté, Ctihodnosti. Už jsme si dělali starost, vzácný pane; obávali jsme se, aby nezačala bouře, až Vaše Ctihodnost bude na cestě k nám." A když nad nimi šlehl blesk a hned pak zaburácel hrom, vyhrkl spěšně "tudy prosím!" a honemhonem je zval dovnitř.
Vedl soudce Tia a inspektora křivolakou chodbou do studovny v zadním traktu rezidence.
Sotva tam soudce vkročil, s uspokojením si uvědomil, že studovna vypadá přesně tak, jak si ji pamatuje z minulého večera. Prostornou, střídmě zařízenou místnost osvětlovalo šest vysokých svícnových stojanů, rozestavěných do tří dvojic mezi čtyřmi okny u stěny proti dveřím. Vlevo ode dveří stála velká skříň s vybraným souborem starožitného porcelánu a cizího skla. Celou stěnu vpravo pokrývaly vysoké police, na nichž se kupily knihy a rukopisné svitky. Na podlaze byl prostřen hustý modrý koberec. Uprostřed stál těžký čtyřhranný stůl z leštěného ebenu a čtyři křesla z téhož materiálu. Doktor Pien a pan Kuang seděli u kulatého čajového stolku v protějším rohu nedaleko okna vpravo. Chvatně povstali a vyšli soudci vstříc. Doktor Pien se opíral o bambusovou hůl. Soudce Ti si s radostí povšiml, že dlouhé čekání v horké, uzavřené místnosti oba muže zřejmě umořilo. Ve světle svíček vypadaly jejich tváře vyzáblé a tenké letní šaty se jim lepily k vlhkým ramenům. Vybídl je žoviálně:
"Prosím, pánové, zůstaňte sedět! Rád vidím, že se vám daří dobře, doktore. Přesto musíte být opatrný, nesmíte tolik chodit po ulici." Posadil se k čajovému stolku a pokračoval: "Je mi velmi líto, že jsem vás nechal čekat, ale víte sami, jak to chodí na prefektuře..." Pana Koua, který něco zdvořile mumlal, hned přerušil: "Můj asistent pomůže vašemu správci s čajem, pane Kou. Musím přiznat, že je tu trochu horko, ale udělali jste dobře, když jste nechali okna zavřená. Čekám, že zanedlouho se strhne pořádná bouřka. Ale vezmeme-li to kolem, neměli bychom si na zdejší podnebí naříkat, to mi věřte. Když pomyslím na ty třeskuté zimy na severu..."
U stolu neustále kolovaly zdvořilé poznámky a připomínky, a správce s Chungem mezitím podávali čaj. Soudce si usrkl a prohlásil s širokým úsměvem:
"Ten čaj je skutečné vynikající, pane Kou. Ostatně co jiného lze očekávat v domě, jehož pán má tak vybraný vkus."
Když přítomní postřehli rozjařenou náladu soudce Tia, tváře se jim očividně rozjasnily. Doktor Pien si setřel z čela vlhkost a zeptal se:
"Víte, Ctihodnosti, něco nového o darebákovi, který mě přepadl?"
"Zatím ne, doktore Piene, ale mí muži na tom pracují. Nedělejte si starosti, toho lotra dostaneme!"
"Hluboce mě zarmucuje, že jsem příčinou této další nesnáze," pronesl doktor sklíčeně. "Vaše Ctihodnost je jistě právě v těchto dnech nesmírně zaměstnána tím ohromujícím vra..." V půli slova zmlkl, vrhl letmý pohled na Koua a opravil se: "jinými, závažnějšími starostmi."
"Ano, skutečně mám velmi mnoho práce. A to mne přivádí k vlastnímu účelu této schůzky. Požádal jsem vás, pánové, abyste sem přišli, protože potřebuji vaši radu." Obrátil se ke Kouovi a pokračoval: "Věřím, že mi nebudete mít za zlé, zvolil-li jsem k tomu vaši rezidenci v tomto období smutku. Jelikož však se vás ta strašná tragédie týká tak bezprostředně, doufám, že budete..." Větu nedokončil. A když Kou procítěně sklonil hlavu, soudce mluvil dál: "Svému správci můžete říci, aby už odešel, pane Kou. Vidím, že občerstvení je připraveno na odkládacím stolku. Můj asistent se o nás postará."
Soudce počkal, až správce odejde. Pak se v židli předklonil a řekl:
"Vždycky jsem zastával názor, že prefekt se má o své problémy sdílet s čelnými představiteli okresu, aby tak mohl těžit z jejich znalostí a zkušeností, že má na nich žádat, aby mu radili." Usmál se vlídně na Kuanga a dodal: "Je pravda, že vy, pane Kuangu, v našem městě nebydlíte, ale vzhledem k tomu, že náš okres tak často navštěvujete, dovolil jsem si vás přizvat také." Nevěnoval pozornost udivenému pohledu doktora Piena a pokračoval: "Nezdráhám se otevřeně přiznat, pánové, že dnes vaši radu nutně potřebuji. V našem městě byly spáchány čtyři vraždy, a já nemám nejmenší tušení, kdo by mohl mít ty podlé zločiny na svědomí. Neobejde se to bez zevrubného vyšetřování. A účelem této porady je, abychom tu společně nastínili postup, který by mému šetření poskytoval nejslibnější vyhlídky na úspěch. Počítám s tím, že bude trvat mnoho dní, než se dočkáme nějakých výsledků, na tom však nezáleží. Pomalu, ale jistě, jak se říká."

Kuang pozdvihl své tenké obočí.
"Znamená to, vzácný pane, že budu nucen celou tu dobu setrvat v Pu-jangu?" otázal se.
"Nemusí to být nutné, pane Kuangu. Někdy i ten nejtemnější případ může neočekávaně vyřešit šťastná náhoda, chápete. Rádi bychom si vzali trochu toho chlazeného ovoce, inspektore! A pokud budeme jíst, pánové, jako by pro nás žádné starosti neexistovaly!"
Když se labužnicky pustili do lahodných plátků mraženého ovoce, které jim inspektor Chung podával ve starožitných miskách z barevného porcelánu, pan Kou poněkud roztál. Dojedl svou misku a vyprávěl poutavou příhodu o jednom podvrženém obrazu. Po něm zase soudce dal k lepšímu zábavný případ, s kterým měl co dělat na svém dřívějším působišti. Historku uměl podat dobře a všichni se srdečně zasmáli. Navzdory dusnému vedru se nyní mezi nimi rozhostila příjemná, nenucená nálada. Když se jim inspektor chystal nalít další čaj, soudce Ti nenadále povstal a prohlásil rázně:
"A teď bychom raději měli přejít k věci, pánové!"
Odebral se ke stolu uprostřed studovny. Usadil se v křesle z té strany, odkud měl okna vlevo a dveře po své pravici. Pokynul ostatním, aby se rozsadili na tři židle, které právě inspektor Chung stavěl z protější strany stolu. Doktor Pien si sedl doprostřed, přímo naproti soudci. Pan Kuang usedl doktorovi po pravici, pan Kou po levici.
Soudce Ti postrčil stranou velký stříbrný svícen, takže ho nyní měl vlevo. Pronesl mrzutě:
"Nebesa, to je dnes vedro! Zhasni ty svíčky u zdi, Chungu! Jen to horko zhoršují. A jejich světlo mi vadí. Ve svém věku, pánové, mám už potíže s očima. Podle všeho to bude z oslnění slunečními paprsky. Musím se podívat, jestli jsem si s sebou nezapomněl vzít štítkové stínítko." Sáhl si do rukávu a vytáhl obálku. "Milostivá nebesa!" zvolal, "ještě jsem ten dopis ani neotevřel! Donesli ho na prefekturu, právě když jsem odcházel. Je označen ‚osobně, naléhavě', pravda? Omluvíte mě na okamžik?"
Roztrhl obálku a vytáhl složený arch papíru. Byl to dlouhý dopis, napsaný velmi drobným, těžko čitelným rukopisem. Soudce přelétl očima začátek a zabrumlal: "Ten člověk píše, že nějaká jeho neteř, která kdesi dělá služebnou, byla unesena a vrátila se surově ztýrána. Vida, vida, chudák děvče zřejmě padlo do rukou nějakému maniakovi."
Chvíli četl beze slova dál.
"Ten člověk tvrdí," pokračoval, "že svého mučitele matně zahlédla. Zřejmě jde o nějakou známou osobu odsud. Proto také, jak praví, dlouho váhal, než se odhodlal hlásit mi to, odkládal rozhodnutí ze dne na den. Poněvadž však má pocit, že by se takovým případům v dobře spravovaném městě mělo bránit, žádá, aby se okamžitě podniklo vyšetřování a aby se učinila přiměřená opatření, jež by znemožnila... ano, ano, to už známe. On to měl ovšem hlásit neprodleně. Kde jen tu stojí jméno pachatele?" Zvedl dopis blíž k očím, ale pak zavrtěl hlavou a řekl: "Nejsem s to je najít, v životě jsem neviděl tak špatný rukopis!" Rozhlédl se a požádal: "Vezměte si to a konec mi raději přečtěte nahlas vy sám, pane Kou!"
Užuž dopis podával Kouovi, pak se ale náhle zarazil. Pronesl s omluvným úsměvem:
"Ne, úřední korespondenci myslím bych nepovolaným ukazovat neměl. Pročtu si ho později."
Složil lejstro a strčil je zpátky do rukávu.
"Lidé by si měli rozmyslet, než podají tak nesmyslnou žalobu," podotkl pan Kuang znechuceně.
"Já bych tak bez váhání netvrdil, že je nesmyslná," namítl soudce, pojednou vážný. "Dokonce mám důvody k podezření, že zločinec, kterého hledáme, je stejný typ maniaka, jako ten, o němž se zmiňuje tento dopis."
Soudce Ti se v židli zaklonil a přes stůl pozoroval své tři společníky. Jejich tváře, tak tak zasažené paprsky světla od svíčky, začaly tuhnout. Příjemně uvolněná nálada z nich opadla.
Soudce pokojně obhlížel místnost. Inspektor Chung se stáhl ke kulatému stolku v rohu. Teď tam seděl a zíral na malou svíčku na čajovém podnose. Jinak se místnost podobala tunelu černých stínů. V uzavřeném ovzduší se vznášel dusivý pach zhasnutých svíček.
Soudce Ti nějakou chvíli protahoval tísnivé ticho. Nenuceně pootočil hlavu a podíval se ke dveřím. Byla tam hluboká tma, nerozeznal víc než tenký proužek světla, které vnikalo štěrbinou mezi dveřmi a prahem z lampy na chodbě. Kdyby někdo stál za dveřmi a naslouchal, byl by dveře pootevřel; soudce mu na to ponechal času víc než dost. Soudce Ti napadlo, že jeho tušení se nakonec přece jen neosvědčí. To znamená, že se bude moci plně věnovat těm třem mužům naproti.
"Jak jsem se před chvíli zmínil," pokračoval, "mám podezření, že pachatelem je nějaký maniak. Nebezpečný maniak. K tomuto závěru jsem dospěl proto..."
V půli věty umlkl. Měl pocit, že zaslechl, jak se dveře tichounce zavírají. Rychle se ohlédl napravo. Neviděl nic než tenký proužek světla nad prahem. Nejspíš ho oklamal sluch. Odkašlal si a mluvil dál:
"Myslím, že mám celkem jasnou představu o osobnosti onoho zločince. Hlavně dík podivné chybě, jíž se dopustil."
Zpozoroval, že si Kou neklidně poposedá na židli. Doktor Pien se díval upřeně na soudce, tenké rty měl pevně sevřené. Pohmožděná, zmodralá levá půlka obličeje se ostře odrážela od jeho bledé pleti. Kuang se nyní už vzpamatoval a nasadil výraz zdvořilého zájmu.
"Každý, kdo vraždí chladnokrevně," pokračoval soudce Ti vyrovnaným tónem, "už jen tím dokazuje, že není normální. A jestliže jeho motivem je zvrácený chtíč, pak je takový člověk vlastně nepřetržitě na pokraji šílenství. Život je pro něj nesnesitelný. Musí se přetvařovat a pokračovat jakoby nic v běžné každodenní činnosti, a přitom aby se neustále snažil zvládnout nutkavé popudy, které jej trýzní. Usvědčení vrazi z vilnosti to všechno vylíčili ve svých doznáních. Dopodrobna popisovali své zoufalé úsilí udržet si duševní rovnováhu. Svěřovali se, že je stíhají strašlivé přeludy, že na ně ustavičně číhají síly temnot, že je pronásledují duchové jejich obětí. Vzpomínám si na jeden svůj případ, kdy..."
Odmlčel se a napjatě poslouchal. Teď už si byl jist, že zaslechl zvuk zavíraných dveří. Koutkem oka viděl, jak se něco ve tmě pohybuje, v rohu mezi dveřmi a skříní se starožitnostmi. Někdo musel vstoupit. S touto možností dosud

nepočítal. Očekával jen, že vetřelec pootevře dveře, aby slyšel, o čem se mluví. A že se ten člověk prozradí až později - mnohem později. Teď však se s tím nedalo už nic dělat. Musel jít zvoleným směrem dál.
"Když jsem toho vraha vyslýchal, tvrdil mi, že uťatá ruka ženy, kterou zabil a zmrzačil, se mu noc co noc plazí po prsou a snaží se ho zardousit. On..."
"To se mu určitě jen zdálo ze spaní," vyhrkl Pien.
"Kdo to může vědět!" odpověděl soudce Ti. "Mohu dodat, že toho člověka našli v jeho kobce zaškrceného ráno v den popravy. Samozřejmě jsem ve svém hlášení vyšším úřadům uvedl, že si to udělal sám, pološílený strachem a výčitkami. A možná že to právě tak bylo. Na druhé straně ovšem..."
Zavrtěl pochybovačně hlavou a chvíli rozvažoval, hladě si dlouhý vous. Pak se znova rozhovořil:
"Ať je to jakkoli, lze si tím vysvětlit, jak je možné, že se v tomto našem případě vrah onoho omylu dopustil. Snad bych měl spíš říci, že byl nucen se ho dopustit - neboť se vydával v nebezpečí, že vyburcuje síly, které je lépe nechat na pokoji. V Tung Maiově vraždě snad ještě Bílá bohyně našla zalíbení, možná že jí připomněla dávné lidské oběti, při nichž byly před ní na oltáři přetínány žíly mladým mužům a jejich krev skrápěla její mramorovou sochu. Jenomže vražda paní Ambry, ženy stejně jako ona sama, a těsně vedle jejího posvátného háje - ta se už podobá zběsilému pokoušení mocností, o nichž toho víme velmi málo." Učinil pomlku, pokrčil rameny a mluvil dál: "Ať tak, či tak, mám důkaz, že vrah spáchal omyl, který se dá vysvětlit jen velmi podivným selháním paměti. Je to nesmírně chytrý člověk, ale zřejmě naprosto zapomněl, že na jevišti zločinu..."
"Kterého zločinu?" otázal se pan Kou ochraptěle. Vrhl chvatný pohled na oba sousedy a k soudci zakoktal: "Prosím omluvte mou... moje vzrušení. Já jenom... jsem chtěl říci, že tu jde o čtyři vraždy, nemám pravdu?"
"Jistěže, máte pravdu," řekl suše soudce Ti.
Zvenku bylo slyšet vzdálený rachot hromu.
"Nesmíte se poddávat tomu strašlivému počasí, pane Kou," poznamenal Kuang Min. Zjevně ho chtěl ukonejšit, ale v té tiché místnosti zaznívalo jeho hlas nepřirozeně zvučně.
"Mám dojem, že jsem zahlédl, jak se pohybují dveře, vzácný pane," ozval se pojednou znepokojený hlas. "Nemám se jít podívat?"
Byl to inspektor Chung. Vynořil se ze svého rohu a blížil se za zády tří mužů sedících u stolu.
Soudce byl okamžik na rozpacích, co má udělat.
Ze zvláštního důvodu se inspektorovi nezmínil, že jeho plán počítá s možností nezvaného posluchače. Chung podle všeho zahlédl vetřelce už na odchodu a měl mylný dojem, že právě vchází. Soudce však nemohl ponechat nic náhodě. Je-li ten člověk doposud v místnosti, nesmí vědět, že soudce si je vědom jeho přítomnosti, jinak by bylo všechno zmařeno. Ostře napomenul inspektora:
"To musel být nějaký zrakový klam, Chungu. Sedni si na své místo a nepřerušuj mě!" Domníval se, že slyší šustot bavlněných šatů inspektora Chunga, který odcházel do rohu. Ale tohle nebyly Chungovy šaty! Ten zvuk se ozýval za jeho zády, nyní jej slyšel zcela zřetelně. Byl to šelestivý zvuk, asi jako od hedvábí. Někdo se blížil za jeho zády. Rychle zapátral v tvářích tří mužů naproti, ale hned si uvědomil, že mu za záda nedohlédnou. Obličej měl na samém rozhraní světla a tmy a všechno, co bylo dál, se jim muselo jevit jen jako opona z černých stínů. Bude muset jednat rychle.
"Nyní však prozatím nebudu dál rozebírat to podivné vrahovo nedopatření," pokračoval soudce Ti. "Zmíním se o jiné okolnosti, která je dokonce ještě významnější. Vrah měl ve svých službách jako nohsleda potulného studenta Sia Kuanga, a Sia, když přebral, byl velice sdílný. Vypátral jsem jakéhosi vandráka, který se Siaem obvykle popíjel. Tento muž tvrdí, že Siaův patron používal služeb ještě jiného pomocníka. To však byl člověk zcela odlišného charakteru. Ten..."
Soudce Ti znovu zaslechl ten šelest - teď už docela blízko. Jeho svaly se napjaly. Ve svém plánu počítal s tím, že se nebezpečí přiblíží zprava, kde by mohl útočníka aspoň trochu rozeznat, aby se mu ubránil. Teď však vnímal čísi dech přímo za zády.
Tři muži si všimli náhlé změny v obličeji soudce Tia. Pien zachrčel přiškrceným hlasem:
"Co je vám, pane? Proč..."
Divoký třesk hromu jím prudce zacloumal.
Soudci Tiovi blesklo hlavou, ze by měl nejspíš vyskočit hned teď a popadnout vetřelce, který mu stojí za zády. Ale ne, pouhá přítomnost toho člověka nijak není důkazem jeho viny. Mohl by tvrdit, že nechtěl rušit poradu a že proto... Něco se mu hýbalo v rukávu. Ne, musí postupovat, jak si to předem promyslel. Z tváře se mu lil pot, ale on to ani nepozoroval. Mluvil hlasem, který skoro sám nepoznával:
"Tím třetím byl jeden občan, ve městě velmi známý. A přece měl nejen podíl na zavraždění Tung Maie, ale byl také přímo odpovědný za uškrcení staré kuplířky. Byla zardoušena zezadu, její slabá bílá ruka bezmocně svírala hedvábí, jež se jí zařezávalo do hrdla. Zemřela násilnou smrtí teprve před několika hodinami. Jestliže její duch se tu teď pohybuje mezi námi, bude..." Náhle vyrazil tlumený jek. Vzpřímil se na židli, rozšířené oči upíral přes hlavy tří mužů naproti, a na inspektora vykřikl předem smluvenou otázku:
"Kdo to stojí tamhle za tebou, Chungu?"
Doktor Pien se na své židli prudce otočil. Kou a Kuang se ohlídli se zdušeným zaklením. Inspektor Chung vyskočil a běžel k nim mávaje divoce pažemi. Tu soudce Ti chvatně vytáhl z levého rukávu jakýsi objemný předmět. Položil ho na okraj stolu a zděšeně zvolal:
"Podívejte se! Milostivá nebesa, pomoc!"
Sotva se ti tři muži otočili opět k němu, Chung se postavil těsně za ně a sáhl si do rukávu. V téže chvíli Kou a Pien vyrazili hrůzyplný řev. Kuangovi se křečovitě škubaly rty, ale zvuk z nich nevyšel. Všichni tři ohromeně zírali na bílou ruku, která jako by se chytala okraje stolu. Jak se ruka pomalu sunula ke svíčce, červený kámen na ukazováčku zářil

zlověstným leskem. Ruka byla uťatá, zápěstí končilo rudým, rozeklaným pahýlem. Změnila směr a zamířila ke třem mužům.
Soudce Ti zpola vstal. Doktor Pien vyskočil, židle se pod ním s břinkotem překotila. Zkřivený obličej mu sinal. S očima vytřeštěnýma na pohybující se ruku ječel: "Já jsem ji nezabil!"
Otočil se a zapotácel Chungovi do náruče. "Pomozte mi!" křičel. "Já jsem ji nezabil. Jen Tunga. Omylem. Uvěřil jsem tomu, že..." Začal křečovitě vzlykat.
Soudce ho neslyšel. Zpola vstal ze židle, pootočil hlavu a zdvihl pravou paži, aby čelil nebezpečí odzadu, ať to bylo cokoli. A v tom postoji najednou ztuhl. S nepopsatelnou hrůzou zíral na další bílou ruku, která se vynořila ze stínů za jeho zády, těsně u jeho hlavy.

17

V PRVNÍM OKAMŽIKU PLNÉM děsu soudce Ti napadlo, že lehkovážně vyvolal mrtvého. Pak se bílá ruka zvedla. S nesmírnou úlevou zahlédl černý rukáv. Ruka ukázala ke dveřím, které byly nyní pootevřené a vpouštěly dovnitř světlo z lampy hořící venku na chodbě. Rýsovala se v něm postava statného muže, který tam stál opřený o pažení dveří.
Těsně vedle soudce promluvil měkký, ale pevný hlas:
"Přede mnou se neukryjete. Pojďte blíž!"
Při zvuku toho hlasu sebou škubli Kou i Kuang, kteří stále ještě zděšeně hleděli na ruku na stole. Doktor Pien se pustil Chunga a otočil se. Všichni tři upřeli v němém úžasu oči na vysokou ženu v černém šatu s dlouhými rukávy, která vstoupila do světla a stála nyní vedle soudce Tia. Když tak poulili oči na její bledou, podivně krásnou tvář, soudce se nahnul dopředu, uchopil dřevěnou ruku na stole a schoval si ji do rukávu. Potom vstal, vzal svícen a zdvihl ho vysoko nad hlavu.
Spatřili obrovského muže, který se teď krčil těsně u zdi, v rohu vedle skříně. Mohutná ramena měl schoulená, ruce zpola zdvižené, pěsti zaťaté, jako by se chtěl bránit proti nějaké neviditelné mocnosti. Očima visel na ženině tváři. Pokynula mu svou bílou rukou. Napřímil se a blížil se k ní, krok za krokem, trhanými pohyby stroje.
Dveře se otevřely dokořán. Objevil se v nich strážmistr a chodba za nimi se naplnila strážníky. Strážmistr se už chystal vkročit dovnitř, ale soudce ho zarazil rozhodným gestem.
Mohutný muž se stále ještě blížil k ženě, svýma zapadlýma, matnýma očima civěl jakoby v transu na její tvář.
"Já jsem to neudělal!" vykřikl znovu Pien. A užuž se začal hroutit k zemi. Inspektor Chung ho rychle podepřel oběma pažemi.
Také Kou a Kuang vstali ze židle. Kou zajíkavě oslovil ženu v černém:
"Musíš... Jak jsi...?"
Nevšímala si ho. Její oči, hořící podivným plamenem, se vpíjely do obra, který teď před ní nehnutě stál, dlouhé paže přitisknuté k tělu. Pak promluvila klidným hlasem:
"Svou léčku dnes večer jste měl dobře promyšlenou. Čekal jste na mne v sousední ulici se dvěma koni, jak jsme se na tom domluvili. Odjeli jsme z města Jižní branou. Slíbil jste, že mě dovedete zkratkou k Mandragorovému háji. Tam že sama musím nasbírat divotvornou bylinu, která vyléčí mou neplodnost, abych sobě a svému manželovi konečně dala kýženého syna."
Zhluboka se nadechla a mluvila dál týmž téměř neosobním hlasem:
"Když jsme dojeli do lesa, řekl jste, že bylina roste uprostřed u chrámu Bílé bohyně. Bála jsem se, když jsme procházeli tím tmavým lesem, a ještě větší strach jsem měla, když jste zastrčil louč mezi cihly zchátralého zdiva a já spatřila tu velkou mramorovou sochu. Nejvíc jsem se však měla obávat vás, Jangu! Nikoli jí!"
Starožitníkovi cukaly rty, ale ona pokračovala neúprosně:
"Nejprve jste opovážlivě mluvil o lásce, tvrdil jste, že jsem ta nejkrásnější žena, jaká kdy žila, říkal jste mi, že odejdeme spolu, že na ničem jiném nezáleží, jen na naší lásce. Když jsem vám zděšeně řekla, co si myslím o vás a o vašem mrzkém úskoku, padl jste na kolena a uprošoval mě, abych si to rozmyslila. Chtěl jste mi políbit nohy, ale já jsem rychle ucouvla a řekla vám, co jste: proradný neřestník. Pak jste se náhle proměnil v hrozného netvora."
Jeho strmá postava jako by se smršťovala; chtěl se otočit, ale nebyl s to odtrhnout pohled od těch planoucích očí.
Naklonila se a pronesla hrozivě:
"Žaluji na vás zde, před svým drahým manželem, že jste mě tam znásilnil. Připoutal jste mě nahou k mramorovému oltáři, prohlásil jste, že mě pozvolna zabijete, že mi budete přetínat žíly jednu po druhé, že mou krví budete skrápět sochu bohyně. Řekl jste, že mě budou mít za ztracenou a nikdo se nikdy nedoví, co se se mnou stalo. ‚Modli se! Pomodli se k bohyni!' vysmíval jste se. Pak jste šel nasbírat nové větévky do hasnoucí louče.
Jak jsem tam bezmocně ležela na zádech u nohou bohyně, viděla jsem nad sebou na její ruce rudý rubín, blyštící se v mihotavém světle. Jeho červené paprsky jako by mi zahřívaly nahé tělo, připoutané k chladné mramorové desce.
Modlila jsem se k ní, ženě jako já, aby pomohla zneuctěné, která má být umučena k smrti. Připadalo mi, jako bych cítila, že se mi provaz kolem pravého zápěstí uvolňuje. Se zoufalým úsilím jsem za něj cloumala a uzel povolil. Podařilo se mi vyprostit ruku a ostatní provazy jsem pak rozvázala. Posadila jsem se a vzhlížela s pokornou vděčností k ní. V blikavém světle čadící louče mi připadalo, jako by se jí rty prohnuly v konejšivém úsměvu.
Pak jsem seskočila, zahalila se do spodního oděvu a vyběhla jsem průlomem ve zdi za sochou. Pohroužila jsem se do hustého podrostu. Když jsem se prodírala pryč, slyšela jsem, jak mě voláte. V slepé hrůze jsem se drala dál od vás, nedbala jsem, že mi trny drásají ruce. Pak..."

Náhle umlkla. Pootočila se a nechápavě se podívala na manžela. Sotva slyšitelným hlasem dodala:
"Ne, nevím, co se dělo potom. Ale teď jsem se vrátila, sem domů... Já..."
Zavrávorala. Pan Kou překvapeně obešel stůl a vzal ji pod paží. Pohlédl na soudce a vykoktal:
"Nerozumím tomu ani trochu. Dnes večer vůbec nevyšla, jak by mohla..."
"Vaše manželka mluvila o tom, co se odehrálo před čtyřmi roky, pane Kou," pronesl vážně soudce Ti.

18

PAN KOU JI ODVÁDĚL, STAROSTLIVĚ ji podpíraje. Soudce dal znamení svým mužům, aby vstoupili. Čtyři strážníci se postavili těsně vedle Janga a soudce Ti křikl na strážmistra: "Zapal svíčky na zdi!"
Znovu zaburácel hrom. Pak se na střechu vířivě spustil prudký lijavec. Divoký nápor větru lomcoval okenicemi. Konečně se rozběsnila bouřka.
Doktor Pien ukázal na Janga.
"To on... mi dal ten prášek!" pronesl roztřeseným hlasem. "Tvrdil, že je to uspávací prostředek, jak jsem mohl tušit, že..."
"Vy jste mi ukradl dominovou kostku, Piene!" přerušil ho chladně soudce Ti.
"Mohu vám to vysvětlit, všechno vám mohu vysvětlit, Ctihodnosti! Jang řekl, že chce, aby Sia šel pozdě večer do opuštěného domu místo Tunga. Že jde o cosi velmi důležitého. Sia se tam měl vypravit po závodech. Odpoledne jsem se Siaa ptal, jestli si vyzvedl známku, když vycházel Jižní branou. Sia mi řekl, že ne. A proto, když mi padlo oko na ten kámen s dvojitou nulou, vzal jsem jej a potom jsem ho dal Siaovi." Pohleděl úpěnlivě na soudce a zabědoval: "Jang mě přinutil, abych mu pomohl, vzácný pane, to přísahám! Vypůjčil jsem si od něho peníze, spoustu peněz... Měl jsem smůlu v podnikání, věřitelé na mne naléhali, žena mě trýznila od rána do večera. Jang by mi byl mohl zničit živnost, přivést mě na mizinu... Dal mi malý kornoutek a řekl, že je to uspávači prášek, naprosto neškodný. A je pravda, že přesně tak také vypadal! A když jsem později pochopil, že jsem Tunga otrávil, nevěděl jsem, co si počít, já..."
Skryl si obličej do dlaní.
"Vy jste vraha znal, Piene!" pronesl soudce Ti přísně. "A tím, že jste ho neoznámil, stáváte se nepřímým spolupachatelem. Přesná míra vašeho provinění bude stanovena později. Strážmistře, postarej se, aby tví dva muži doktora odvedli a v palankýnu ho dopravili do vězení!"
Inspektor Chung zvedl ze země doktorovu hůl a podal mu ji. Doktor Pien klopýtal ke dveřím provázen dvěma strážníky.
Celou tu dobu stál vysoký antikvář na místě, nehybný jak kamenná socha, v širokém obličeji se mu nezračilo jediné hnutí mysli.
Soudce Ti se teď obrátil k němu. Zkřížil ruce v rukávech a prohlásil:
"Vy jste unesl a znásilnil paní Kouovou, Jangu, a budete odsouzen, abyste podstoupil ten nejkrutější způsob hrdelního trestu, pozvolnou smrt. Nyní učiňte plné doznání také o tom, jak jste dal otrávit Tung Maie a probodnout paní Ambru, jak jste vlastníma rukama usmrtil Sia Kuanga a paní Mengovou a jak jste se pokusil zabít svého spoluviníka doktora Piena. Vypovíte-li úplnou pravdu, mohu navrhnout, aby trest smrti byl na vás vykonán méně krutým způsobem."
Zdálo se, že Jang neslyší. Zíral před sebe prázdnýma očima.
"Můžete také doznat," poznamenal soudce, "že jste loupil v chrámu Bílé bohyně a odcizil zlatý poklad, který tam kněží uložili."
"Ty zlaté nádoby najdete v mé klenotnici ve zdi," pronesl nezvučným hlasem, "všech devět. Jsou odlity jedním z největších mistrů naší slavné chanské dynastie. Potřeboval jsem peníze, ale nedovedl jsem se přimět, abych ta nádherná díla roztavil. Všechno je to tam, jak jsem řekl. A také ten rubín." Odmlčel se. Podíval se tvrdě na soudce a příkře se zeptal: "Jak jste na to přišel?"
"Když jsem vás dnes ráno navštívil, tvrdil jste, že jste v chrámu nikdy nebyl. A přesto jste se zmínil o tom, že oltář je od podstavce oddělen. Jenomže v knize, kterou jste mi ukázal a z níž podle vlastního výroku jste své vědomosti čerpal, jasně stojí, že socha, podstavec i oltář jsou vytesány z jednoho kusu mramoru. Já ovšem z poznámky napsané na okraji svého vydání vím, že oltář a podstavec byly spojeny maltou a že později jeden prefekt dal tmel odstranit. Z toho jsem si tedy vyvodil, že jste mi lhal, když jste řekl, že jste se nikdy nebyl v chrámu podívat; a když jste mi popisoval sochu, neobezřetně jste popletl to, co jste četl, s tím, co jste skutečně viděl. Šlo ovšem o pouhou domněnku; o tom, že byla malta odstraněna, jste přece mohl číst v jiné knize nebo rukopise, které neznám. Vy sám jste však můj předpoklad potvrdil, když jste dnes večer padl do léčky, kterou jsem nastražil."
"Tak přece jste měl tedy jen nejasné podezření," řekl Jang trpce. "Ovšem to, že jste poslal inspektora, aby si ode mne vypůjčil dřevěnou ruku s rubínovým prstenem, byl chytrý tah. Byl jsem na rozpacích, nevěděl jsem, zda máte důkaz, že jsem odcizil chrámový poklad; nebo zda snad ta ruka není v žádné souvislosti se mnou a skutečně má jen sloužit k nějakému pokusu. Měl jsem pocit, že musím vědět, o čem se tu dnes večer bude hovořit. Přišel jsem a byl jsem rozhodnut, že umlčím vás nebo toho zbabělce Piena." Vytáhl ze zaňadří dlouhý tenký nůž. Strážmistr k němu přiskočil, ale Jang hodil nůž na stůl. "Nemusíte se bát!" řekl výsměšně strážmistrovi a pohrdlivě se po něm podíval. Pak se obrátil zase k soudci: "Poznám, když prohraji. Ale mohu vám také svěřit, že odjakživa vrhám mistrovsky nožem a že bych vás byl asi nechybil. Jenomže tu byla ona... stála v cestě." Zamračil se. Najednou se zeptal: "Jak jste zjistil, že já jsem dnes odpoledne přizabil tu myš Piena?"
"Znám toho dost z medicíny," odpověděl soudce Ti, "a tak jsem pochopil, že rána do hlavy a několik kopanců jsou

sotva dostatečným důvodem, jestliže někdo žádá, aby s ním nehýbali, dokud se nevyšetří, nemá-li vnitřní zranění. Takovou opatrnost člověk projevuje hlavně v případě, když spadne z nebezpečné výšky. A kromě toho lupič nepotřebuje trhat šaty na své oběti skoro na dva kusy jen proto, aby se dostal k jejímu váčku za opaskem. Nabyl jsem podezření, že jste doktora Piena shodil z okna své studovny v patře. Šaty se mu zachytily o některý z železných hrotů ve vašem parapetu, a to ho zachránilo, že si nezlomil vaz nebo..."
"Nevyhodil jsem ho z okna," skočil mu Jang do řeči. "Pien ke mně přišel a kňoural kvůli té uškrcené babizně. Když řekl, že už nebude moci být zticha, dal jsem mu pořádnou ránu do obličeje. Neuvědomil jsem si, co je to za chatrného ubožáka. Vletěl do stínidla a přepadl z okna, než jsem ho stačil chytit. Seběhl jsem rychle dolů a viděl jsem, že hrot, o který se zachytil, ztlumil jeho pád. Nebyl ani nijak zvlášť potlučený a zůstal při vědomí. Musel jsem si pospíšit, každou chvíli nás mohl zpozorovat nějaký chodec. Jen jsem mu tedy řekl, ať si z tohohle drobného případu vezme poučení a že aspoň vidí, jak by to s ním dopadlo, kdyby se mě někdy pokoušel prozradit. Poradil jsem mu, aby předstíral, že ho přepadl lupič. Když jsem ho pak táhl na druhou stranu ulice, jen skřehotal a prosil o smilování. Samozřejmě, mohl jsem s ním na místě skoncovat. Jenomže mi dluží spoustu peněz a já jsem očekával, že ta historka o neznámém útočníku plně vystačí pro všechny potřeby a zmatené stopy."
Soudce Ti přikývl.
"Zítra u soudu vyslechnu vaše plné doznání. Nyní si chci jen ověřit podstatné okolnosti. Předpokládám, že doktor Pien mluvil před chvíli pravdu, když se zmínil, že nevědomky otrávil Tung Maie?"
"Samozřejmě! Snad si nemyslíte, že bych tohohle vytřeštěného packala pověřil, aby šel někoho otrávit? Pienovi jsem jen řekl, že ten večer potřebuji mít Tunga z cesty, protože Sia musí jít na schůzku do starého domu místo něho. Taky jsem mu řekl, že si přeji, aby jeho člun prohrál, protože jsem měl v úmyslu vydělat si na sázkách trochu peněz. Dal jsem Pienovi prášek a řekl jsem mu: ‚Ten uspávací prášek nasypte při hostině v Mramorovém Mostě Tungovi do vína.' Pien se mě bojí, a jak už jsem řekl, dluží mi peníze, takže musel udělat, co jsem si přál. Jenomže to uspávací prášek nebyl, ale pořádný silný jed! A stejně jsem měl smůlu. Nebýt toho vašeho zatraceného ohledače, který se tam náhodou musel zrovna připlést, když vynesli Tungovo tělo na břeh, Pien by si byl myslel, že to uspávadlo zasáhlo Tungovi srdce, jeho smrt by se byla vysvětlovala srdečním záchvatem a nikdo by neměl o ničem ani tušení."
"Poslal jste Siaa na schůzku místo Tunga, abyste se zmocnil zlata a perly," řekl soudce Ti stroze.
"Mýlíte se. Nevěděl jsem nic ani o zlatu, ani o perle, to mi můžete věřit. Chtěl jsem jen Ambru, tu nafoukanou kurvičku! Co byste tomu řekl, že mě odmítla, když ještě byla malou škaredou otrokyní? Řekl jsem starému panu Tungovi, že se mě pokoušela svádět, když jsem tam byl na návštěvě, a pak jsem se díval, jak dostává výprask bičem. Takový trest ale nestačil pro tu nestydatou běhnu! Vsadil bych se, že spala s Tungem i po tom, co si ji ten blázen Kou přivedl jakou svou Druhou dámu. Tung to popíral, když jsem mu to vytkl, jenomže on byl jen podlý vyděrač a ona... takové znám! Já bych ji naučil, ta by prosila o smilování, jako prosila Zlatý Lotos tam ve svatyni, než... než jsem..."
Najednou umlkl. Do očí mu vstoupil temný plamen, když pokračoval vroucnějším hlasem:
"Ne, tu malou ucouranou otrokyni bych neměl jmenovat jedním dechem se Zlatým Lotosem. Zlatý Lotos bych byl nedokázal na tom oltáři zabít. Což bych byl vůbec schopen poskvrnit to dokonalé nahé tělo krví? Chtěl jsem ji jen zastrašit, abych se mohl té jedinečné krásy zmocnit, mít ji navždy, pouze pro sebe... Člověk nemůže zničit takovou krásu, nemůže spáchat tak černý hřích. Nemohl jsem ji zabít, ani když tu před chvílí stála - po čtyřech letech, a přece stále stejná..."
Přitiskl si dlaně k obličeji.
Nastala dlouhá pauza. Nebylo slyšet nic jiného než bubnování deště. Kuang zkoumal Janga zpod zdviženého obočí. Chystal se něco poznamenat, ale soudce ho rychle umlčel mávnutím ruky. Potom Jang pozvedl hlavu. Promluvil neúčastným tónem:
"Poručil jsem Tungovi, aby opravil pavilon. V doupěti té staré ježibaby už nebylo bezpečno. Žádala stále víc peněz, a taky Tung žádal víc - víc a víc peněz za ty ušmudlané, pitomé ženské, které mi sháněl. Byly špinavé a pitomé, ale bez nich jsem se neobešel. Potřeboval jsem je, abych na nich pomstil zločin, který na mně spáchala Zlatý Lotos. Propustil jsem Tunga a slíbil jsem mu měsíční příspěvek, abych ho umlčel. Místo něho jsem vzal do služeb Siaa, slabomyslného, ubožáckého, potměšilého zlodějíčka. Musel jsem přece mít někoho, kdo by mi podával zprávy, co se děje v tomhle domě. Ten ubožácký doktor mě neustále ujišťoval, že se Zlatý Lotos nikdy neuzdraví. Ale já si to musel ověřovat, musel jsem o ní vědět, jak žije, jak..." Ztichl. Když se zase vzpamatoval, pokračoval pevným hlasem: "Sia byl užitečný proto, že z Tunga dovedl vyždímat všemožné informace. Před několika dny mi Sia sdělil, že má nezvratný důkaz o poměru mezi Ambrou a Tungem a že se chystají jít po závodech na tajné dostaveníčko do pavilonu. Ta oplzlá dvojice chtěla použít mého lehátka, lehátka, které jsem si tam připravil, abych k němu přivazoval běhny, když jsem na nich chtěl ukájet svou pomstu. Udělal jsem tomu přítrž. Sia šel na schůzku místo Tunga a Ambra místo milence tam měla najít chlapa, který ji přiváže k lehátku, kde se chtěla válet s milencem."
Obličej se mu protáhl. Tlumeně zaklel a pokračoval:
"Představte si, že ten pitomec Sia to zkazil. Když se vrátil do města a přišel do pelechu nedaleko Jižní brány, kde jsme se podle domluvy měli sejít, byl ten zoufalec v hrozném stavu. Blábolil cosi, že ho bodala, když se ji pokoušel svléct, a že ztratil hlavu a zabil ji, aby se ubránil. A na dovršení všeho kdosi ho zřejmě k opuštěnému domu sledoval, nejspíš někdo od soudu. Dal jsem mu víno a poradil jsem mu, aby si lehl a odpočinul. Potřeboval jsem čas na rozmyšlenou. Ale když jsem ho strkal na lehátko, všiml jsem si něčeho těžkého v jeho rukávu. Vytáhl jsem to a vidím, že to je balíček s deseti zlatými pruty. Sia se svezl z lehátka, chtěl se vytratit z místnosti. Jenže já ho popadl za hlavu a stiskl jsem ho rukama kolem krku. Ten darebák se pak přiznal, že věděl předem, že Ambra na schůzku to zlato přinese, a měl v úmyslu je ukrást a nechat si je pro sebe. Ptal jsem se Siaa, nač s sebou přinesla tolik peněz, a ten naivní blázen odpověděl, že podle toho, co mu říkal Tung, se chystala za zlato od něho koupit císařovu perlu. Sia nepochopil, že ta historka o perle

je jen sprostá finta Tunga a jeho milostnice, aby dostali z Koua peníze, s nimiž by mohli uprchnout. Já jsem to ale Siaovi samozřejmě nerozmlouval, poněvadž teď, když jsem měl v rukou zlato a když Ambra byla zavražděna, Sia musel zmizet. Řekl jsem mu, že zapomenu na ten jeho pokus mě podvést a že mu dokonce nechám jeden zlatý prut - pod podmínkou, že mi pomůže tu perlu najít. Navrhl jsem mu, aby přenocoval v domě, kde jsme byli, a vypravil se do Tungova domu časně ráno v přestrojení za tesaře.
Šel jsem tam taky, příručímu jsem řekl, že se musím podívat za jedním sedlákem kvůli nějakému nápisu na kamenu, který vykopal. Znám zkratku k Tungovu domu. Na silnici jsem po půl míli cesty zabočil na blátivou vozovku vedle velkého hospodářství, které tam stojí, a pak jsem přes rýžová pole dojel k východnímu okraji Mandragorového háje. Tři bílé jilmy označují přístup k úzké stezce, která vede lesem k svatyni, a na tom místě také začíná jiná stezka, která se točí kolem háje a ústí za domem Tungových. Přivázal jsem koně nedaleko jilmů a pěšky jsem došel k domu.
Sia se ovšem činil znamenitě; byl to mazaný zloděj, to se mu musí přiznat! Nejprve prohledal střechu pavilonu a pátral i pod přístřeškem, poněvadž Tung mu řekl, že perlu schoval na místě, kde by nikdy nikoho nenapadlo hledat. Sia tam samozřejmě nenašel nic než pár ptačích hnízd, protože ta povídačka o perle byla stejně jen pustý žvást. Potom jsem Siaa poslal, aby pavilon uvnitř obrátil vzhůru nohama. Napadlo mě, že budete aspoň mít o čem přemýšlet. Znám vás už déle než rok, pane prefekte, a mohu vám ručit za to, že si na vás nikdo nepřijde. Když už byl Sia skoro hotov, vzal jsem cihlu a rozbil mu hlavu. Hodil jsem jeho tělo do škarpy a vrátil jsem se do města stejnou cestou, kudy jsem přišel. Už na odchodu jsem zahlédl, jak se blíží ten úlisný skrblík."
Kuang začal něco vztekle bručet, ale soudce rychle položil Jangovi otázku:
"Domníváni se, že jste poznal slečnu Liovou, když dnes ráno šla k soudu?"
"Jak bych si mohl splést ten její tupoučký kulaťoučký obličej?" řekl Jang pohrdlivě. "Řekl jsem Siaovi minulý týden, že ji chci mít. Ona patří právě k tomu slaboduchému druhu, co ječí, až se dusí. Když jsem viděl, jak pochoduje na prefekturu s těmi třemi ničemy, pochopil jsem, že Sia ty chlapy neupozornil, že se ujednání ruší; bylo mi jasné, že byli chyceni začerstva a že budou u soudu žvanit o doupěti té staré čarodějnice. A ta zas samozřejmě bez váhání udá mne. Jen aby vyvázla se zdravou kůží! Proto jsem k ní hned zaskočil. Tentokrát jsem měl štěstí. Byla doma úplně sama."
"Chápu," řekl soudce Ti suše. "To je všechno." Dal znamení strážmistrovi.
Chvíli mlčky přihlížel, jak strážníci tomu obru nasazují řetězy. A najednou mu položil ještě jednu otázku:
"Dovedu si představit, že jste měl zlost na paní Kouovou a na paní Ambru, poněvadž odmítly vaše návrhy. Proč jste však mučil ty ostatní ženy? Ženy, které jste ani neznal?"
Jang se napřímil, až na něm řetězy zachřestily.
"Myslím, že byste to asi nikdy nepochopil," odpověděl klidně. "Ale aspoň se vám to pokusím vyložit. Nějakou dobu jsem skutečně měl o Ambru zájem, neboť jsem v té umouněné holce rozeznal budoucí krasavici - stejně jako Kou. Jenže Ambra byla jen prázdný tvar, uvnitř to byla malá nestydatá otrokyně. Zato Zlatý Lotos má krásu dokonalého tvaru, prosvíceného vnitřní září, plamen ztlumený jemným kouzlem šlechtěné kultivovanosti. Zlatý Lotos představuje dovršenou krásu: jedinou věc, pro niž jsem žil, protože je to jediná věc, pro kterou stojí život za to." Zrychleným tempem pak pokračoval: "Krása, zachycená v kameni nebo dřevě, ve stříbře nebo porcelánu, v bronzu nebo zlatě, se nikdy nemůže rovnat kráse, která žije a tepe vtělená v ženě. A z té svrchované krásy se musí člověk těšit fyzickým vlastněním, musí ji denně obdivovat a na ni hledět, hladit ji a laskat, neustále objevovat nové půvaby, nové rozkoše. Zmocnit se Zlatého Lotosu bylo vlastním cílem mého života, vrcholnou radostí, k níž mě opravňovala dlouhá léta, kdy jsem krásu miloval, opatroval a studoval. Tu noc v chrámu mě zavraždila. Jediným nelítostným úderem zničila mou schopnost z krásy se těšit a zanechala mě zmrzačeného, že mi nezbývalo nic než touha po pomstě. Jen palčivá touha pomstít surový, nelidský zločin na mně spáchaný." V očích mu hořel šílený plamen, když rozjásaně volal: "A já se pomstil! Já, zavražděný muž, který vstal z hrobu. Mučil jsem ženu, tu bezcitnou vražedkyni, tu, která pokouší a vábí muže cudnými úsměvy a plachými pohledy a pak ho odmrští posměškem, nechá z něho jen žalostnou trosku, zchromenou na duchu i na těle. Všechny ty ostatní, které se přede mnou musely plazit, prosily o smilování jejím hlasem, její maso jsem na nich drásal, její krev viděl téci, její..." Ustal a olizoval si pěnu, která se mu třásla na vzteklých rtech. Jeho zkřivený obličej se najednou uklidnil. Pronesl pokojně: "Dělal jsem, co jsem cítil, že dělat musím. Beru na sebe důsledky."
Soudce Ti kývl na strážmistra. A Janga odváděli.
Soudce usedl. Setřel si z čela pot. Pan Kuang si odkašlal a otázal se:
"Dovolíte mi laskavě, Ctihodnosti, abych vám položil jednu otázku?" Když soudce Ti unaveně přitakal, řekl: "Pan Jang mi dluží ne právě nepatrný obnos za dva starožitné bronzy, které jsem mu dodal. Mohu se oprávněně domnívat, že mi soud v náležité lhůtě proplatí příslušnou částku ze zabaveného majetku zemřelého zločince?"
"Zajisté, pane Kuangu," odpověděl soudce. Pak dodal: "Budu vás zítra potřebovat u soudu jako svědka. Potom se můžete bez překážek vydat na další cestu, kdykoli se vám zlíbí."
"Děkuji vám, vzácný pane." Kuang zasmušile pokýval hlavou a ještě řekl: "Vždycky jsem pana Janga a doktora Piena považoval za rozvážné obchodníky. Ale jak je vidět, člověk nemůže být nikdy dost opatrný, vybírá-li si osoby, s nimiž by chtěl obchodovat. Jsem vám hluboce vděčen, Ctihodnosti, že jste mi dnes večer dovolil účastnit se té schůzky, byl to velmi poučný zážitek. Mohu předpokládat, že jste o Jangově a Pienově vině věděl předem, vzácný pane?"
"Ano," odpověděl soudce Ti, aby se ho zbavil.
"To je úžasné! Věřil byste tomu, vzácný pane, že jsem skutečně měl jakýsi prchavý dojem, jako byste mne rovněž měl v podezření? C-c, jak málo my nevědomí obchodníci rozumíme jemnostem úředního ducha!"
"Můžete nyní jít, pane Kuangu," řekl soudce drsně. "Vyřiďte mé srdečné pozdravy panu Sunovi."
"Děkuji vám, vzácný pane. Pan Sun si toho nepochybně bude vysoce cenit." Sešpulil rty a dodal ustaraně: "Obávám se, že panu Sunovi hrozí další záchvat. Ty příznaky už dobře znám. Když dnes v poledne začal po jídle říhat a stěžovat

si na..."
"Nevyprovodil bys laskavě pana Kuanga ven, Chungu?" přerušil ho soudce Ti.
Kuang se hluboce uklonil. Inspektor ho dovedl na chodbu.
"Nejapný chlap!" mumlal soudce znechuceně. Sáhl si do rukávu a vytáhl dřevěnou ruku. Opatrně ji odtrhl od krunýře želvičky, k němuž byla přilepena. Zvířátko se na stole ani nepohnulo, hlavu a nohy mělo bezpečně zatažené.
Inspektor Chung se vrátil. Beze slova došel ke stolu v rohu, sáhl si, jestli je konvice s čajem ještě teplá, a pak nalil do šálku.
"Dej chuděrce to listí, které jsi držel za zády mých tří společníků, Chungu!"
Inspektor přistoupil ke stolu a postavil šálek před soudce. Pak vytáhl z rukávu chumáč zeleného listí. Jakmile jej položil na stůl, želva vystrčila hlavu, zamrkala na svíčku a lačně zamířila k zeleni.

19

INSPEKTOR CHUNG JEN MLČKY přihlížel, jak soudce Ti pomalu upíjí z šálku. Na jeho staré vráskité tváři bylo vidět, že se cítí uražen. Když soudce dopil, pronesl Chung ukřivděně: "Dnes odpoledne jste mi, Ctihodnosti, řekl o pasti nastražené na Koua, Piena a Kuanga. Ale ani slovem jste se nezmínil o Jangovi."
"Posaď se, Chungu," řekl soudce mírně. Uvolnil si vpředu šaty a čapku si posunul z čela. Ruce si položil na stůl a začal: "Stopa, která vedla od zmizelé dominové kostky, naznačovala, že počet podezřelých bude nutno omezit na tři osoby, a to na Koua, Piena a Kuanga. Byla tu určitá vzdálená možnost, že jeden z těch tří jednal z příkazu někoho čtvrtého. S touto možností jsem neustále počítal jen dík jakémusi nejasnému, instinktivnímu pocitu, že na způsobu, jakým byly provedeny poslední dvě vraždy, je cosi nepatřičného. Sia a paní Mengová byli zabiti surovým, zběsilým způsobem. Nedovedl jsem si to představit jinak, než že by asi Kou, Pien nebo Kuang spíš probodli Siaa zezadu, místo aby mu zvířecky rozrazili lebku, a že by paní Mengové nasypali do čaje jed, místo aby ji ohavně zardousili. Kromě toho k vraždám došlo rychle za sebou a na místech navzájem značně vzdálených, což nasvědčovalo, že jde o zdatného, velmi pohyblivého pachatele, zvyklého namáhavým jízdám křížem krážem po venkově. Kou ani Pien této představě neodpovídali, a také ne Kuang; tenhle nesnesitelný obchodník sice hodně cestuje, ale vždycky v pohodlné džunce.
A protože pachatel měl mít jakousi souvislost se starožitnictvím, napadl mě samozřejmě Jang jako čtvrtý podezřelý. Tělesně odpovídal mé vytušené představě o zločinci a měl stejnou příležitost spáchat všechny ty zločiny jako Kou, Pien nebo Kuang. Jang se jako divák účastnil veslařského závodu a projevoval obzvláštní zájem o naši diagnózu Tungovy smrti; dnes ráno se vydal na dalekou vyjížďku, takže měl možnost zabít Siaa; a byl v blízkosti prefektury, když se tam ubírala slečna Liangová, aby hlásila únos prostitutky. Mimoto proti němu svědčily tři okolnosti. Za prvé: ačkoli mě ujišťoval, že se nikdy nebyl podívat ve zborcené svatyni, věděl, že oltář je oddělený od podstavce sochy. Z toho plynula možnost, že ve skutečnosti chrám navštívil, a podle všeho proto, aby v něm loupil. Za druhé: předstíral, že nezná Tunga ani Siaa, což se mi zdálo velmi nepravděpodobné, poněvadž tihle dva provozovali obchody v témž oboru jako on. Za třetí: snažil se vyvrátit Šeng Paovo tvrzení, že doktoru Pienovi se nedostává peněz; z toho se dalo vysoudit, že Pien je Jangovým přisluhovačem a že Jang ho chce očistit od každého možného podezření."
Soudce počkal, až mu inspektor Chung znova naplní šálek, a pak pokračoval:
"Jenomže všechny tyto tři body mohly mít naprosto nevinné vysvětlení. Jang se mohl dočíst v nějakém jiném historickém pojednání o změně, k níž ve svatyni došlo. Tung a Sia se mohli zcela záměrně vyhýbat Jangovi jako nebezpečnému konkurentu ve starožitnictví. A doktor Pien mohl své finanční nesnáze tajit tak důkladně, že jenom Šeng Paovy všudypřítomní a vševidoucí žebráci byli s to se jich dopátrat. A nejzávažnější ze všeho bylo, že jsem u Janga postrádal motiv. Janga a jeho návyky jsem znal celkem dobře; říkal jsem si, že má-li nějaký motiv, musí být jeho původ datován někam do minulosti. Na zevrubné vyšetřování přitom nezbýval čas, musel jsem sáhnout k okamžitému zákroku. A to k zákroku, který by mi dovolil ověřit si stejně tak mé logické vývody jako mé nejasné tušení.
A tak jsem vymyslel tu dnešní past, nalíčenou na všechny čtyři podezřelé, a na všechny zároveň. Kdyby byl pachatelem Kou, Pien nebo Kuang, doufal jsem, že mé předčítání padělaného dopisu, mé temné narážky na chybu, jíž se zločinec dopustil, můj hrůzyplný výklad o pomstě duchů, vrcholící náhlým zjevením bílé ruky, to všechno že viníka vyděsí a on se prozradí - jak jsem ti už podrobně vyložil, než jsme sem šli. Neřekl jsem ti však tehdy, že podle mého očekávání Jang, kdyby skutečně byl pachatelem, přišel by za námi, aby nás špehoval.
Než jsme odešli z prefektury, slyšel jsi, jak říkám strážmistrovi, aby sem šel s námi, a jakmile pošlu pryč Kouova správce, aby shromáždil všechno služebnictvo kromě vrátného a odvedl je do některé místnosti vzadu. Pak aby se skryl se svými muži za ohbí chodby. Dostali příkaz, aby zatkli každého, kdo by odcházel ze studovny, ale aby si nevšímali nikoho, kdo by tam přicházel zvenku. Těmito pokyny jsem chtěl zajistit, aby Kou, Pien nebo Kuang neutekli, kdyby některý z nich měl být pachatelem, a zároveň aby bylo Jangovi umožněno nás špehovat - kdyby on měl být tím, koho hledáme. A jak se ukázalo, mé tušení bylo správné. Tím hledaným vrahem byl Jang a skutečně mi padl do pasti. Sám jsi ho před chvilkou slyšel, jak prohlašuje, že sem opravdu přišel odhodlán ke všemu - což by ovšem mimo všechnu pochybnost dokázalo, že je zločincem."
"Vystavoval jste se hroznému nebezpečí, vzácný pane! Kdybych to byl věděl, nikdy bych s vaším záměrem nesouhlasil. Za nic na světě!"
Soudce Ti vrhl na svého starého pomocníka laskavý pohled. Podotkl střízlivě:
"Teď už tedy víš, Chungu, proč jsem ti nic neřekl o této speciální části svého plánu."
"Měl jste pravdu, vzácný pane. Tísnil mě hrozný strach i přesto, že jsem o tom nevěděl. Napětí neustále stoupalo, a tak

jsem čekal, že každou chvíli se jeden z těch tří na vás vrhne."
"Ani mně nebylo příliš dobře," poznamenal soudce Ti s teskným úsměvem. "V téhle místnosti jsem předtím byl jen jednou a mylně jsem předpokládal, že i když se zhasnou svícny stojící při zdi proti dveřím, velká svíčka na tomto prostředním stole bude stačit, abych mohl sledovat zároveň vchod do místnosti po své pravici a ty tři muže naproti sobě. Kdyby nás přišel Jang odposlouchávat, očekával jsem, že zpozoruji, jak pootvírá dveře, a kdyby snad později vtrhl dovnitř, aby napadl mne nebo svého spoluviníka, že budu mít dost času ho zadržet a přivolat strážníky. Jenomže, jak se ukázalo, po pravé straně jsem neviděl nic než černé stíny a nebylo též možné, abych současně pronášel své výklady a přitom nespouštěl z očí ani dveře, ani ty tři podezřelé. Když jsem poznal, že někdo je uvnitř, a slyšel jsem těsně za svými zády šelest cizího dechu, jala mě mrazivá myšlenka, že tentokrát pokouším osud víc, než je záhodno."
Přejel si rukou oči a unaveně pokračoval: "Když jsem teď vyslechl Jangovo doznání, je mi jasné, že to všechno začalo jeho láskou ke Zlatému Lotosu. Toto poblouznění se prolnulo s jeho vášnivou láskou k umění a obojí nakonec splynulo v jedinou zběsilou touhu osamělého stárnoucího muže být vlastníkem a poživačem něčeho, co měl vzápětí navždy ztratit. To, že se Zlatého Lotosu v pobořené svatyni zmocnil a hned jí zas neodvolatelně pozbyl, ochromilo ho na duchu i na těle a vyvolalo v něm maniakální zuřivost, kterou se snažil výhradně ukájet týráním jiných žen." Soudce vzdychl. "Pokud jde o Piena, ten by měl být podle litery zákona sťat. Protože však ve prospěch toho pobloudilého doktora mluví určité polehčující okolnosti, navrhnu, aby byl jeho hrdelní rozsudek změněn na dlouhodobé odnětí svobody. Připomeň mi, Chungu, abych také podnikl kroky ve prospěch slečny Liové, až bude případ vyřízen. Z Jangova zabaveného majetku jí oddělíme slušnou sumu, aby ji mohl otec vykoupit. Udělala na mne dojem řádné dívky, zaslouží si lepší osud než sloužit v nevěstinci."
Soudce Ti pozoroval chvíli želvu, která si spokojeně ohlodávala zelené listy. Pak řekl:
"Tohle zvířátko se o nás jaksepatří přičinilo, Chungu. Jenomže to všechno dopadlo úplně jinak, než jak jsem očekával. Teď už je samozřejmě jasné, co se vlastně stalo. Když jsem přikázal strážmistrovi, aby v tomto domě dal pod dohled všechno služebnictvo, zapomněl jsem naprosto na paní Kouovou. A poctivec náš strážmistr, s tím svým jednokolejným myšlením, zajistil také služebné, které se mají starat o tu nešťastnou dámu. Ta, když se octla ve svém pokoji sama, vyšla ven a začala bloudit po vylidněném domě. Zřejmě zahlédla Janga, jak míří sem ke studovně, ale on ji neviděl. Jang se vyhýbal setkání s ní od té doby, co ji v pobořeném chrámu znásilnil. Řekl mi, že v domě pana Koua je jeho pravidlem nejít nikdy dál než do přijímací síně, údajně proto, že by těžce nesl pohled na jeho krásnou sbírku. Pravým důvodem ovšem bylo, že se neodvážil riskovat možnost setkání se Zlatým Lotosem, která by ho mohla poznat a na všechno se rozpomenout. Dnes večer ovšem zprvu Janga nepoznala, ale už jen pohled na něj musel čímsi pohnout v její pomatené mysli, a ona šla za ním sem do studovny. Tys ji, Chungu, zahlédl vcházet. Prošla kolem Janga, který stál v rohu vlevo od dveří, šla dál až do blízkosti světla a postavila se mi za židli. A náhodou se stalo, že právě dnes večer se schylovalo k bouři, zavládla přesně táž napjatá a tísnivá atmosféra jako onoho večera před čtyřmi lety, když ji Jang unesl. Duševně postižení lidé jsou obzvlášť citliví na povětrnostní stav a tato shoda v počasí připravila cestu tomu, co následovalo. Jakmile jsem dal na stůl bílou ruku s rudým rubínem, spatřila v ní mramorovou ruku bohyně, tu ruku, k níž vzhlížela ve strašných chvílích, kdy ležela bezmocná na oltáři. Najednou si ruku spojila s mužem, kterého právě zahlédla, a všechno se jí jak úderem blesku vrátilo. Tím otřesem se vyléčila."
Inspektor Chung přikývl.
"Nebesa byla k panu Kouovi milosrdná," poznamenal. "Ve své laskavosti mu vzala nevěrnou paní Ambru a jeho věrnou ženu mu navrátila zcela uzdravenou." Svraštil obočí a otázal se: "Jak můžete, Ctihodnosti, vědět, že v noci, kdy Jang unesl paní Kouovou, se schylovalo k bouřce? Nevzpomínám si, že by o tom mluvila."
"Nikdo o tom nemluvil. Ale což nechápeš, že ono přízračné zjevení Bílé dámy, která před čtyřmi roky tolik poděsila Tungovu rodinu, byla ve skutečnosti paní Kouová? Přestože její duch byl pomaten strašným zážitkem ve svatyni, musela zřejmě nějak najít cestu z háje ven. Všechno se shoduje. Byla zpola nahá, rozpuštěné vlasy jí visely, trnité chvoje jí rozdrásaly ruce a nohy, to byla ta krev, kterou Tungovi viděli. Pak se snesla bouřka a ta nebohá, smyslů zbavená žena chodila kolem lesa a bloudila v noci po polích, až se samým vyčerpáním zhroutila u Východní brány, tam ji druhý den ráno našli vesničané. Samozřejmě si přesné datum ještě ověřím, ale jistě se ukáže, ani na okamžik nepochybuji, že únos Zlatého Lotosu a přízračné zjevení na pozemku Tungových se odehrály téže noci."
Oba muži, osamělí v té velké místnosti, seděli a mlčky naslouchali dešti. Nakonec promluvil inspektor Chung s uspokojeným úsměvem v tváři:
"Takže jste, Ctihodnosti, vyřešil dnes večer dvě zatvrzelé záhady, jednu, co se týkala neméně než čtyř vražd, a k tomu ještě tu starou hádanku Bílé bohyně."
Soudce Ti se napil čaje. A když postavil šálek zpátky na stůl, pohlédl přemýšlivě na inspektora a pozvolna pronesl: "Ano, vraždy, ty jsem objasnil. A také to jedno zjevení bohyně, k němuž došlo před čtyřmi roky." Zavrtěl hlavou. "Ale pokud jde o její účast v tom všem, co se tu odehrálo... ne, tu jsem, Chungu, nevyjasnil." Vstal ze židle a uložil si želvičku do rukávu. Uhladil si šaty a řekl: "Jako by se déšť trochu zmírnil. Vraťme se na prefekturu."

20

DRUHÝ DEN RÁNO NEDLOUHO po svítání vyrazili soudce Ti a inspektor Chung Jižní branou z města a rozjeli se do polí. Bouřka předešlého večera pročistila vzduch a počasí slibovalo krásný vlahý den.
Soudce byl včera vzhůru dlouho do noci, připravoval obšírnou zprávu o vraždách, kterou bude muset poslat vyšším úřadům. A spal špatně. Nedařilo se mu zapudit z mysli napjaté okamžiky strávené v Kouově studovně a příčila se mu i

vyhlídka, že při ranním sezení soudu bude muset znova v plném rozsahu vyslechnout Jangovo doznání.
Když po noci strávené v neklidném přerývaném spánku vstal, rozhodl se, že si s Chungem časně ráno vyjedou do Mandragorového háje, aby obhlédli situaci a uvážili možnost dát les pokácet. Hodlal připojit ke svému hlášení o vraždách návrh v tomto smyslu; v něm pak poukáže na to, že ničím nerušená existence takového místa jen pokouší zlosyny, aby si tam zřídili doupě.
Vydali se zkratkou přes rýžová pole, jak to popsal starožitník. Zanedlouho se před nimi vynořily vysoké stromy lesa. Snadno objevili bílé jilmy, které označovaly stezku vedoucí k pobořenému chrámu. Jenomže brzy zjistili, že bouřka v lese zanechala spoušť; vyvrácené stromy ležely napříč přes stezku uprostřed husté spleti popínavých šlahounů a trnitého křoví a neprostupně jim přetínaly cestu.
Oba chodili kolem lesa a neúnavně pátrali po jiném, otevřenějším přístupu. Neobjevili však nic než neproniknutelnou hradbu starých stromů a hustého podrostu.
Konečně se octli vzadu za vylidněným domem. Kolem vnější zdi dojeli ke vchodu. Soudce Ti tam seskočil z koně. Inspektorovi řekl:
"Pojďme si prohlédnout les z obezděné zahrady. Někde tam se před čtyřmi lety vynořila paní Kouová mezi stromy. Je to poslední možnost, že tam najdeme cestu, kudy proniknout do lesa."
Prošli tunelovitým vchodem a zahnuli k postranní zahradě na východ od hlavní budovy.
Postavili se na zídku a zkoumali hrozivou spleť stromů. V ranním bezvětří se nepohnul ani list. Cvrlikající ptáci vylétali zpod přístřešku pavilonu a zase se pod něj vraceli, ale lesu se vyhýbali. V něm vládlo všude ticho jak v hrobce. V temných korunách jako by se vznášela podivná atmosféra mlčenlivého očekávání.
Teprv za hodnou chvíli zavrtěl soudce Ti hlavou a řekl:
"Ne, přece jen nebudu vyrušovat příbytek Bílé bohyně. Nebudeme kalit její klid, ať si tam stojí v pobořené svatyni uprostřed svého posvátného háje. Jsou věci, Chungu, které je lépe nechat na pokoji. Vraťme se do města."
Když se otočil, oko mu padlo na malé pískle, které se u zdi pavilonu bezmocně zmítalo v trávě. Sveřepě mávalo svými nevyvinutými, holými křidélky. Soudce Ti je opatrně sebral do obou dlaní a řekl:
"Chudáček, vypadlo z hnízda. Ale nezdá se mi, že by si ublížilo." Zvedl hlavu a poznamenal: "Podívej se, hnízdo je tamhle nahoře pod přístřeškem pavilonu, kolem lítá matka. Vynesu pískle zpátky."
Vyšplhal se na nízkou zeď a vložil ptáče do hnízda. Ale místo aby slezl dolů, zůstal nahoře. Vystoupil na špičky, prohlížel hnízdo zblízka a nedbal, že ptačí matka se mu úzkostlivě třepetá kolem hlavy.
Mezi puklými skořápkami se k sobě choulili tři mladí ptáčci a pípali široko otevřenými zobáčky. Vedle nich ležela vejcovitá kulička. Ani špína na ní nalepená nemohla zakrýt její zářivou bělostnost.
Soudce Ti ji vzal mezi palec a ukazováček a sestoupil dolů. Očistil ji kapesníkem. Položil si ji do dlaně levé ruky a beze slova ji zkoumal, mezitímco inspektor Chung jen přihlížel. Kulička vydávala čiře bělostný, mihotavý třpyt. Po chvilce soudce Ti pronesl měkce:
"Tohle je císařova perla, Chungu."
Inspektor se prudce nadechl. Sklonil se k soudcově dlani a civěl na perlu. Potom se zeptal, bezděčně tlumě hlas:
"Nemohl to být podvrh, vzácný pane?"
Soudce zavrtěl hlavou.
"Ne, Chungu. Nikdo by nikdy nedokázal napodobit ten dokonalý tvar a ten nezemsky bělostný lesk. Tung Maiovo vyprávění bylo pravdivé, toto skutečně je ten dávno zmizelý císařský klenot. Tung byl vynalézavý pletichář, opravdu ukryl perlu v pavilonu, ale na místě, kde by na ni nikdo nepřišel. Když Sia prohledal přístřešek, viděl to hnízdo, ale tehdy zřejmě ještě vajíčka nebyla vysezená. Ani my bychom ji nikdy nenašli, nebýt této šťastné náhody, pakliže to náhoda byla." Nechával blyštivou perlu pomalu převalovat na dlani a s povzdechem dodal: "Tak tedy po všech těch dlouhých letech, po nevýslovných lidských útrapách a prolití tolika nevinné krve se tato perla navrátí trůnu, svému pravoplatnému majiteli."
Uctivě zabalil perlu do šátku a vložil si ji do záňadří. Pak řekl:
"Odevzdám perlu panu Kouovi zároveň s úředním prohlášením, které sám podepíši, že jistý případ vraždy Kouovi zabránil, aby okamžitě ohlásil, že se dověděl o objevu ztraceného klenotu. Pan Kou tak bude moci odcestovat do hlavního města bez jakýchkoli obav a předložit perlu v císařském paláci. Doufám, že pocty, které mu císař udělí, přispějí stejně jako uzdravení Zlatého Lotosu k tomu, aby se smířil se ztrátou paní Ambry.
A když už o ní mluvím, musím se, Chungu, přiznat, že jsem se vůči ní dopustil ohavné nespravedlnosti. Nikdy nic s Tung Maiem neměla a ani nezamýšlela s ním uprchnout. Pouze si přála získat ten vzácný klenot pro pana Koua na znamení vděčnosti k muži, který přetvořil její život, pozdvihl ji z jejího žalostného postavení a učinil z ní svou Druhou dámu, a jehož dítě nosila. S Tungem Maiem se znala jen jako se synem svého někdejšího pána, který příležitostně nakupoval starožitnosti pro jejího manžela. Neměla ani tušení o jeho hanebných stycích s Jangem. Ma teorie o této stránce případu byla zcela mylná. Dopustil jsem se velmi těžké chyby a ničím ji nemohu odčinit. Jedině mohu udělat to, že se pokorně omluvím její odešlé duši."
Soudce chvíli postál beze slova s očima upřenýma do temného listoví Mandragorového háje za nízkou zídkou zahrady. Potom se prudce otočil a rukou dal inspektoru Chungovi znamení, aby šel s ním. Ubírali se nazpět k bráně, nasedli na koně a dojeli do vsi Mramorového Mostu.
Na tržišti kramáři dávali do pořádku své stánky. Nikoho jiného v tu časnou hodinu nebylo venku vidět.
Nad mírumilovnou hnědou hladinou kanálu visela řídká ranní mlha a její cáry proplouvaly mezi stromy stínícími malou svatyni Bohyně řeky na břehu. Na schodech starý kněz zametal dlouhým koštětem spadané listí.
Stařec zvedl lhostejně oči, když soudce Ti sesedl z koně a stoupal po schodech. Bylo vidět, že v něm nepoznává prefekta.

Z kadidelnice na oltáři kroužily modré kotouče dýmu a plnily svatyni jemnou vůní. Skrz oblaka kouře soudce matně spatřil tvář bohyně se rty prohnutými do mírného úsměvu.
Jak tam stál s rukama zkříženýma pod širokými rukávy a vzhlížel do tiché tváře, nechal v duchu před sebou znova probíhat události posledních dvou dní. Došlo k podivně náhodným shodám okolností. Existuje však skutečně něco takového jako náhodná shoda okolností? Jak málo toho vlastně věděl o myšlenkách a pohnutkách svých bližních! A jak by se mohl kdy odvážit, aby se pokusil porozumět silám na výsostech, které řídí jejich osudy!
Pronesl mírně:
"Jsi jen modla rukou člověka stvořená, ale stojíš tu jako obraz toho, co člověk nemůže znát a co poznat mu není údělem dopřáno. A jako takové ti zde skládám svou pokornou poklonu."
Když se vzpřímil a obrátil se k odchodu, uviděl za sebou stát starého kněze. Sáhl si do rukávu, aby vyndal několik měďáků. V prstech se mu najednou octl kulatý stříbrňák. Vytáhl ho a chvíli se na něj díval ponořen do chmurných myšlenek. Byl to týž stříbrňák, který mu dala paní Ambra.
Podal jej knězi a řekl:
"Pátého každého měsíce zde zapalte kadidlovou tyčinku a pomodlete se za pokoj duše paní Kouové, osobním jménem Ambra."
Stařec přijal stříbro s uctivou úklonou. Přistoupil k postrannímu stolu a otevřel na něm objemný svazek se záznamy. Navlhčil opelichaný štětec a s hlavou těsně skloněnou k zažloutlé stránce pracně zapisoval do knihy dar.
Soudce Ti vyšel a sestoupil ze schodů. Vzal si od inspektora Chunga otěže a vyhoupl se na koně.
Najednou se nahoře na schodech znovu objevil starý kněz, stále ještě se štětcem ve svrasklé ruce. Vyptával se třaslavým hlasem:
"Jaké jméno dárce mám zapsat, vznešený pane? A jaké je pánovo ctěné povolání?"
Soudce se otočil v sedle a odpověděl stručně:
"Napište jen: Ti z Tchai-jüanu." A pak doplnil s lítostivým vzdechem: "Student."